

Osnovne Istine Svetog Pisma

Dragiša Stojčević

Sadržaj:

1. Bog i njegova otkrivenja.....	6
I. KAKO SE BOG OTKRIVA LJUDIMA?	6
II. ZAŠTO MNOGI LJUDI NE RAZUMEJU BOŽJA OTKRIVENJA I NE POZNAJU BOGA?	7
III. BOG KAO LIČNOST I NJEGOVE OSOBINE.	8
IV. BOG KAO STVORITELJ	8
V. KAKAV TREBA DA JE NAŠ ODNOS PREMA BOGU?	9
2. Šta je Sveto pismo i zašto nam je dato?	10
I. ŠTA JE SVETO PISMO I ŠTA ONO OBUHVATA?	10
II. KAKO JE DATO SVETO PISMO?	10
III. ZAŠTO NAM JE DATO SVETO PISMO?	11
IV. KAKO MOŽEMO RAZUMETI SVETO PISMO?.....	11
V. KAKO JE MOGUĆE DA NAS DUH SVETI VODI U PROUČAVANJU?	12
VI. ZNAČAJ BOŽJE REČI.....	12
3. Važnost proročanstava.....	14
I. BUDUĆNOST PRIPADA BOGU	14
II. MISIJA PROROKA.....	15
III. PRIMERI ISPUNJENIH PROROČANSTAVA.....	15
IV. ZNAČAJ I CILJ PROROČANSTAVA.....	16
4. Šta treba da znamo o Isusu?.....	18
I. ISUS JE BIO BOŽJI SIN	18
II. HRISTOS JE POSTOJAO PRE NEGO ŠTO JE DOŠAO NA OVAJ SVET	18
III. ISUSOVO ROĐENJE I ŽIVOT	19
IV. ISUSOVO STRADANJE I SMRT	19
V. VAŽNOST HRISTOVOG USKRSNUĆA.....	20
VI. ISUSOVO UZNESENJE NA NEBO, POSREDOVANJE ZA NAS KOD OCA I PONOVI DOLAZAK.	21
5. Odakle greh stradanja i smrt?	22
I. KADA SE POJAVIO GREH, U KOJA I KAKO?	22
II. KAKAV POLOŽAJ ZAUZIMA SOTONA NA ZEMLJI I ŠTA ON RADI?	23
III. KAKO SE GREH POJAVIO U SRCU PRVIH LJUDI? POSLEDICE GREHA.....	23
IV. ZAŠTO BOG NIJE ODMAH UNIŠTIO SOTONU I DEMONE?.....	24
V. KAKO MOŽEMO POBEDITI SOTONU?	24
6. Plan spasenja	25
I. BOŽJI PLAN O SPASENJU ČOVEKA	25

II. OSTVARENJE PLANA SPASENJA.....	26
III. NAŠ UDEO U PLANU SPASENJA.....	27
7. Kako nas Bog spasava od greha?.....	29
I. OD KOJIH TRIJU STVARI JE POTREBNO DA ČOVEK BUDE SPAŠEN?.....	29
II. MOŽE LI ČOVEK SEBE SPASTI OD GREHA?.....	30
III. ŠTA BOG ČINI DA BI NAS SPASIO OD GREHA?.....	30
IV. ŠTA JE ČOVEKOV UDEO U SPASENJU?	31
8. Hristov ponovni dolazak.....	32
I. HOĆE LI HRISTOS OPET DOĆI?	32
II. KAKO ĆE ISUS DOĆI?	32
III. ZAŠTO ĆE HRISTOS DOĆI?	33
IV. KAKO MOŽEMO DA SE PRIPREMIMO ZA HRISTOV DOLAZAK?	34
9. Znaci Hristovog dolaska	36
I. ZNACIU FIZIČKOM SVETU.....	36
II. ZNACI NA RELIGIOZNOM PODRUČJU	36
III. ZNACI NA DRUŠTVENOM I MORALNOM POLJU	37
IV. ZNACI NA POLJU NAUKE I TEHNIKE.....	38
V. KAKAV TREBA DA JE NAŠ ŽIVOT U OVO VREME OČEKIVANJA.....	38
10. Važnost molitve.....	39
I. PREIMUĆSTVA KOJA NAM MOLITVA PRUŽA	39
II. VREME, MESTO I SADRŽAJ MOLITVE	39
II USLOVI I SUŠTINA MOLITVE.....	40
11. Božji zakon.....	42
I. KAKO JE BOG OBJAVIO SVOJ ZAKON SVOME NARODU I KAKO GLASI TAJ ZAKON?.....	42
II. OBELEŽJE I SVRHA BOŽJEG ZAKONA	42
III. BOŽJI ZAKON VAŽI ZA SVA VREMENA I ZA SVE LJUDE	43
VI. POSLUŠNOST - USLOV SPASENJA	44
12. Dan odmora koji je Gospod posvetio	46
I. KADA I KORZ KOGA JE OSNOVAN DAN ODMORA?	46
II. U KOJU SVRHU JE HRISTOS USPOSTAVIO SUBOTU KAO DAN ODMORA?	47
III. ZA KOGA JE BOG USPOSTAVIO SUBOTU KAO DAN ODMORA?	47
13. Poreklo svetkovanja nedelje	50
I. HRISTOS I APOSTOLI NISU PROMENILI SUBOTU U NEDELJU.....	50
II. ČINIOCI KOJI SU UTICALI NA POJAVLJIVANJE NEDELJE KAO PRAZNIKA	50
III. SVETKOVANJE SUBOTE SAČUVANO JE KROZ VEKOVE	51
IV. PROREČENA OBNOVA U POGLEDU SVETKOVANJA SUBOTE U POSLEDNJE DANE	52
14. Prorečeni otpad.....	53
I. DANILOVO VIĐENJE	53
II. TUMAČENJE OVOG VIĐENJA.....	53

III. DESET ROGOVA I MALI ROG	54
15. Deset zapovesti i obredni zakon	56
I. MORALNI ZAKON	56
II. OBREDNI ZAKON	57
III. UPOREĐENJE MORALNOG I OBREDNOG ZAKONA	58
IV. NAŠ ODNOS PREMA MORALNOM ZAKONU	58
16. Spasenje kroz novi zavet	60
I. STARI ZAVET	60
II. NOVI ZAVET	61
III. STARI I NOVI ZAVET UPOREĐENI	62
17. Pokajanje i obraćenje	64
I. POKAJANJE	64
II. ODNOS IZMEĐU POKAJANJA I OBRAĆENJA	65
III. RODOVI OBRAĆENJA	66
18. Hristos želi da živi u vama	68
I. HRISTOS ŽIVI U NAMA KROZ SVOGA DUHA	68
II. RAD SVETOGA DUHA I NJEGOVI RODOVI	69
III. TAJNA HRIŠĆANSKOG RASTENJA	70
IV. DUHOVNA HRANA ZA NAŠE DUHOVNO RASTENJE	70
19. Naše telo - Božji hram	72
I. ŠTA UČI SVETO PISMO O NAŠEM TELU?	72
II. OSNOVNA NAČELA ZDRAVLJA	72
III. ŠTA NAS UČI BOŽJA REČ U POGLEDU HRANE KOJU MOŽEMO DA JEDEMO I PIĆA KOJE TREBA DA PIJEMO?	73
20. Bog je otkrio vreme početka nebeskog suda	76
I. VREME SUDA OTKRIVENO	76
II. DANILO SE MOLIO ZA OBJAŠNJENJE VIĐENJA O 2300 DANA I NOĆI	76
III. OBJAŠNJENJE 2300 DANA I NOĆI	77
21. Isus naš Poglavar sveštenečki i nebeski sud	79
I. ZEMALJSKA SVETINJA I SLUŽBA U NJOJ	79
II. NEBESKA SVETINJA I NJENO OČIŠĆENJE	80
III. TOK NEBESKOG SUDA	80
22. Živi li čovek posle smrti?	83
I. KO IMA BESMRTNOST?	83
II. ČOVEKOVA PRIRODA	83
III. ŠTA BIVA SA ČOVEKOM KAD UMRE?	84
IV. ČOVEKOVO STANJE ZA VREME SMRTI	84
V. NAŠA NADA U VEČNI ŽIVOT	85
23. Hoće li Bog kazniti grešnike večnim paklom?	87

I. KOJE ZNAČENJE IMA REČ „PAKAO” U SVETOM PISMU?	87
II. KUDA IDU SVI LJUDI KAD UMRU?	88
III. KADA ĆE MRTVI USTATI IZ GROBOVA?.....	88
IV. KADA I GDE ĆE ZLI BITI SPALJENI U OGNJU PAKLA?	88
V. KAKO DUGO ĆE ZLI GORETI?.....	89
VI. KAKO MOŽEMO IZBEĆI UNIŠTENJE I IMATI VEČNI ŽIVOT?	89
24. Dobri anđeli i zli duhovi ili demoni.....	91
I. DOBRI ANĐELI I NJIHOV BROJ	91
II. SLUŽBA ANĐELA.....	91
III. ZLI DUHOVI ILI DEMONI	92
IV. SPIRITIZAM - VELIKA SOTONINA PREVARA.....	93
25. Hristovo hiljadugodišnje carstvo ili milenijum.....	95
I. KOJI DOGAĐAJI OZNAČAVAJU POČETAK HILJADUGODIŠNJICE ILI MILENIJUMA?	95
II. DOGAĐAJI ZA VREME MILENIJUMA	96
III. KOJIH PET DOGAĐAJA OZNAČAVAJU SVRŠETAK MILENIJUMA?	96
IV. KO ĆE NASLEDITI NOVU ZEMLJU?	97
26. Večna sigurnost na obnovljenoj zemlji.....	99
I. KOJA ČETIRI PREIMUĆSTVA JE BOG DAO ČOVEKU PRILIKOM STVARANJA?	99
II. ŠTA JE ČOVEK GREHOM IZGUBIO I KAKO ĆE MU TO BITI OPET VRAĆENO?.....	100
III. SLIKA NOVOGA SVETA	101
IV. KAKO MOŽEMO NASLEDITI NOVU ZEMLJU?.....	102
27. Obeležja prave Hristove crkve.....	103
I. OSNIVAČ I TEMELJ PRAVE CRKVE?.....	103
II. OBELEŽJE POSLEDNJE CRKVE	104
28. Darovi Svetoga Duha i proročki dar	106
I. DAROVI SVETOGA DUHA	106
II. PROROČKI DAR.....	107
III. PROROČKI DAR U CRKVI POSLETKA	107
29. Poslušnost i život ili neposlušnost i smrt.....	110
I. POSTOJE SAMO DVA PUTA - PUT K ŽIVOTU I PUT K SMRTI.....	110
II. KAKO POSTAJEMO DECA BOŽJA I HRISTOVE SLUGE?	111
III. OPASNOST OKLEVANJA	112
IV. NAGRADA POSLUŠNIMA.....	112
30. Vaša vera - tajna pobede u Hristu	114
I. PRAVA VERA I NJEN ZNAČAJ	114
II. PRAVA VERA I NJENI RODOVI	115
III. KAKO MOŽEMO RAZVIJATI I JAČATI SVOJU VERU?	116
31. Hrišćanski obredi.....	118
I. KRŠTENJE	118

II. VEČERA GOSPODNJA	119
III. OBRED PRANJA NOGU	120
32. Organizacija Hristove crkve	122
I. CRKVA BOŽJA USTANOVA.....	122
II. ORGANIZACIJA HRISTOVE CRKVE DANAS.....	123
III. MEĐUSOBNI ODNOS ČLANOVA HRISTOVE CRKVE I NJIHOVE DUŽNOSTI	123
33. Božji pristavi.....	126
I BOG JE VLASNIK SVEGA I IZVOR SVAKOG DOBRA.....	126
II MI SMO BOŽJI PRISTAVI	126
III BOŽJI ODREĐENI DEO.....	127
IV UPOTREBA BOŽJE SVOJINE.....	128
V OBEĆANI BLAGOSLOV VERNIM PRISTAVIMA.....	128

1. Bog i njegova otkrivenja

Mi živimo na jednoj divnoj planeti, okruženi još divnijim svemirom, kojega je naša zemlja samo malen deo. Sjajno sunce, blistave zvezde, ptice, životinje, cveće i hiljade drugih stvari u prirodi su čuda koja nas zadivljuju.

Odakle potiču sve ove stvari? Da li su se one pojavile pukim slučajem ili ih je neko načinio i stavio na njihovo mesto?

Odakle potiče čovek? Zašto on živi i gde odlazi posle smrti? To su pitanja koja interesuju svakog čoveka.

Jedini zadovoljavajući odgovor na pomenuta pitanja jeste: Postoji jedna viša Sila, koja je sve stvorila, i od koje mi svi zavisimo. To je Bog. On nam jedini može pokazati cilj i pravi smisao života na zemlji.

Bog ne samo da postoji nego se i otkriva čoveku kao svome stvorenju, jer mu je njegova pomoć neophodno potrebna.

I. KAKO SE BOG OTKRIVA LJUDIMA?

1. Priroda je prva knjiga kroz koju nam se Bog otkriva.

„Jer što se može doznati za Boga poznato je njima: jer im je Bog javio; Jer što se na njemu ne može vidjeti, od postanja svijeta moglo se poznati i vidjeti na stvorenjima, i njegova vječna sila i božanstvo, da nemaju izgovora.” Rimljanima 1, 19-20.

„Nebesa kazuju slavu Božju, i dela ruku njegovih glasi svod nebeski. Dan danu dokazuje, i noć noći javlja. Nema jezika, niti ima govora gde se ne bi čuo glas njihov. Po svoj zemlji ide kazivanje njihovo, i reči njihove na kraj vasiljene”. Psalam 19, 1-4.

Priroda nam govori o Božjoj sili, mudrosti, svemogućnosti, ljubavi i njegovoj nežnoj brizi za čoveka. (Vidi: Ps. 111, 2-4; Isaija 40, 26.)

Svuda u svemiru i u prirodi koja nas okružuje primećujemo red, plan, sklad i tačnost. Sve je potčinjeno određenim zakonima i služi određenoj svrsi. Da li je sve to produkt slučaja? Nipošto! Red u vasioni govori nam o velikom Organizatoru, plan o velikom Inženjeru, savršeni zakon o velikom Zakonodavcu, a u svrsishodnosti svega što je stvoreno vidimo ljubav i brigu Stvoritelja prema njegovim stvorenjima.

Sat koji pokazuje vreme, kao i svaku mašinu i svaki predmet namenjen određenoj svrsi, mora da je neko zamislio i načinio. Svemir sa svojim bezbrojnim zvezdama i planetama, koje se sve kreću savršenim redom po svojim određenim putanjama, mnogo je savršeniji od svake mašine. Naučnici su uspeli da pošalju u orbitu satelit koji se sastoji od četrdeset hiljada finih delića. Zar bi bilo moguće da su naša zemlja i zvezde same sebe stvorile, stavile u svoju orbitu i pokrenule? Bog je uzrok i početak vidljivog i nevidljivog sveta, - i on je prvi Pokretač svega.

2. Bog nam se otkriva kroz našu savest.

„Kad, naime, neznabošci, koji nemaju zakona, sami od sebe čine ono što naređuje zakon, onda su oni, nemajući zakona, sami sebi zakon. Jer oni pokazuju da je ono što se čini po zakonu, napisano u srcima njihovim, što svedoči i njihova savest i njihove misli koje se među sobom tuže ili pravdaju.” Rimljanima 2, 15. 16.

Dok nam priroda govori spolja o Tvorcu, savest nas na njega podseća iznutra. Ona nas pohvaljuje kad činimo dobro, i osuđuje kad činimo zlo. Ona nam svedoči o Bogu kao vrhovnom Zakonodavcu i Sudiji. Ona je dokaz da Bog vodi računa o nama i da će pa kraju tražiti obračun od nas. Filozof Emanuel Kant je rekao: „Dve stvari me sve više zadivljuju i podstiču na razmišljanje: zvezdano nebo spolja i moralni zakon iznutra. Kad bi savest čovečja bila jedini dokaz da ima Boga, on bi bio dovoljan.”

Isus je savest uporedio sa svetiljkom koju treba da održavamo u dobrom stanju ako ne želimo da budemo u mraku. (Matej 6, 22.) Samo pomoću Božje reči može savest da se izoštri, tako da će moći uvek da nam pokazuje šta je dobro a šta zlo, i da nas upućuje na našu moralnu dužnost.

3. Bog nam se otkriva kroz Sveto pismo.

„Tražite u Knjizi Gospodnjoj i čitajte, ništa od ovoga neće izostati i ni jedno neće biti bez drugoga; jer što kaže on je zapovedio i duh će ih njegov sabrati.” Isaija 34, 16.

Knjiga Gospodnja ili Sveto pismo je najpotpunije otkrivenje o Bogu; u njemu nam Gospod preko proroka otkriva svoju volju, svoj karakter i svoj plan spasenja. U Svetom pismu nalaze se i mnoga proročanstva o budućim događajima čija ispunjenja svedoče o postojanju višeg Bića, koje unapred javlja šta će se zbiti. (Isaija 44, 6. 7.) U svetom pismu izneta je unapred i istorija mnogih naroda, što pokazuje da Bog upravlja događajima u svetu i upravlja ih prema svome krajnjem cilju. (Dela 17, 26.) U Svetom pismu vidimo kako Bog radi i kako on govori.

4. Bog nam se otkriva i kroz svoga Sina Isusa Hrista.

„Mnogo puta i različnim načinom govorio je Bog nekada ocima preko proroka; na kraju ovih dana govorio je nama preko svoga Sina, koga je postavio za naslednika svemu.” Jevrejima 1, 1.2.

Isus je bio oličenje Očevog karaktera. On nam je svojim životom i karakterom tako potpuno otkrio Oca da je mogao reći: „Ko je video mene video je Oca”. Jovan 14, 9.

II. ZAŠTO MNOGI LJUDI NE RAZUMEJU BOŽJA OTKRIVENJA I NE POZNAJU BOGA?

1. Ne žele da ga upoznaju.

„Jer kad poznaš Boga ne proslaviš ga kao Boga niti mu zahvališ, nego zaludeš u svojim mislima, i potamne nerazumno srce njihovo. Kad se građahu mudri poludeš, i pretvoriš slavu večnoga Boga u obličje smrtnoga čoveka i ptica i četvoronožnih životinja i gadova.” Rimljanima 1, 21-23.

Sveto pismo ističe da je grehom ljudsko srce potamnelo. Priroda, savest i Božja reč su dovoljni da vode čoveka Bogu, ali čovek se protivi i zatvara oči. Mnogi ne poznaju Boga i ne žele da ga upoznaju. Oni žele da žive u ovom svetu bez ograničenja i da budu sami sebi zakon. Njima se ne sviđa takav Bog koji ne odobrava njihove prohteve i grešne strasti.

2. Zbog svog idolopoklonstva i neverstva.

Idolopoklonstvo i neverstvo su dva oblika otpada od živoga Boga. Zbog greha i stalnog udaljavanja od Boga ljudi su prešli na obožavanje lažnih, izmišljenih bogova i idola, koji nisu ništa niti mogu išta pomoći. (Isaija 45, 18-21; 44,9).

III. BOG KAO LIČNOST I NJEGOVE OSOBINE.

1. Bog je duhovna, inteligentna i stvaralačka ličnost.

„Bog je duh; i koji mu se mole, duhom i istinom treba da se mole.” Jovan 4, 24.

Bog je duh, ali ima sposobnost mišljenja, volje i osećanja. Kao duhovna ličnost, on nije ograničen vremenom ni prostorom, kao što su to ograničena telesna bića. Bog je večan, svuda prisutan, svemoguć i sveznajući. (Jevrejima 10, 10-13; Priče 15, 3; Psalam 135, 6; 33, 13-15.)

2. Ljubav je suština Božje prirode.

Ljubav, milost, pravda i istina su osnovne osobine Božjeg karaktera. Ljubav je suština Božje prirode. (1. Jovanova 4, 8.). Božji odnos prema nama temelji se na Božjoj milosti. Božja milost je izvor našeg spasenja. (2. Mojs. 34, 6. 7.). Uzdaje se možemo da imamo samo u Bogu koji je pun ljubavi prema svojoj deci, milostiv, pravedan i „obilan” istinom. (Jeremija 29, 11; 31, 3; Ps. 108, 4.)

IV. BOG KAO STVORITELJ

1. On je sve stvorio.

„I da pokažem u čemu je tajna koja je od večnosti bila sakrivena u Bogu koji je stvorio sve.” Efescima 3, 9.

Bog je sa svojim Sinom i Svetim Duhom stvorio svet za šest dana. (2. Mojs. 20, 8. II; 1. Mojs. 1, 1-31.)

2. On je sve stvorio svojom rečju i iz ništa.

„Verom poznajemo da je svet rečju Božjom svršen, da je sve što vidimo iz ništa postalo.” Jevrejima 11, 3. (Vidi: Psalam 33, 6. 9;) Nem. 9. 6; Dela 17, 27. 28.

3. Čovek je kruna Božjeg stvaranja.

„I stvorio Bog čoveka po obličju svome, po obličju Božjem stvorio ga; muško i žensko stvorio ih.” 1. Mojs. 1, 27 (Vidi Psal. 8, 3-6; 139, 14).

Čovek je stvoren sličan Bogu kako po spoljašnosti tako i po svome karakteru. Njegov um je bio sposoban da shvati božanske istine. Njegova osećanja bila su čista i plemenita. Njegov apetit i njegove želje bile su stalno pod kontrolom razuma. On je bio srećan živeći u skladu sa Božjom

voljom.

V. KAKAV TREBA DA JE NAŠ ODNOS PREMA BOGU?

1. Bogu smo dužni iskazivati strahopoštovanje, čast, slavu i zahvalnost.

„Bojte se Boga i podajte mu slavu jer dođe čas suda njegova, i poklonite se onome koji je stvorio nebo i zemlju, more i izvore vodene.” Otkrivenje 14, 7.

Strahopoštovanje treba da pokazujemo prema Bogu kad ulazimo u njegov hram, kada mu se molimo i za vreme bogoslužjenja. I Božje ime treba da izgovaramo sa strahopoštovanjem. Anđeli se sa strahopoštovanjem klanjaju pred Svedržiteljem.

2. Njemu dugujemo ljubav i poslušnost.

„Ljubi Gospoda, Boga svoga, svim srcem svojim, svom dušom svojom, svom snagom svojom i svim umom svojim.” Luka 10, 27. prvi deo.

Jer je ovo ljubav prema Bogu da držimo njegove zapovesti.” 1. Jov. 5, 3. (prevod Stefanovića).

„Od Boga imamo život, disanje i sve.” Dela 17, 28. Da li cenimo njegovu ljubav i da li smo mu zahvalni i poslušni?

2. Šta je Sveto pismo i zašto nam je dato?

Sveto pismo je najvažnije od Božjih otkrivenja datih čoveku. U njemu nam Bog otkriva šta treba da znamo o njemu kao svome Stvoritelju, o Isusu Hristu kao svome Otkupitelju i o glavnim istinama spasenja. Naše spasenje zavisi od pravog poznavanja „Boga i Onoga koga je On poslao - Isusa Hrista.” (Jovan 17, 3.), kao i od poznavanja i prihvatanja istina koje nam je Bog u Svetom pismu otkrio.

I. ŠTA JE SVETO PISMO I ŠTA ONO OBUHVATA?

1. Sveto pismo u Hristovo vreme obuhvatalo je Mojsijeve knjige, knjige proroka i psalme.

„I reče im: ovo su reči koje sam vam govorio još dok sam bio s vama, da sve treba da se svrši što je za mene pisano u zakonu Mojsijevu i u prorocima i u Psalmima. Tada im otvori um da razumeju pismo.” Luka 24, 44. 45.

2. Spisi apostola su takođe bili priznati kao deo Svetog pisma.

Apostol Petar spominje poslanice apostola Pavla kao deo Pisma. To isto vredi i za spise ostalih apostola.

Između Starog i Novog zaveta postoji potpuni sklad. Stari zavet je temelj Novoga. Pisci Novoga zaveta često citiraju iz Staroga zaveta. To pokazuje da su oba dela Svetoga pisma jednako važna. Oba su Božja reč - temelj naše vere i života.

II. KAKO JE DATO SVETO PISMO?

1. Iako su Sveto pismo pisali ljudi - proroci i apostoli, ono je od Boga dato, jer je rezultat Božanskog nadahnuća.

„Sve je Pismo od Boga dano” piše apostol Pavle. (2. Tim. 3, 16.)

2. Bog je preko Svetog Duha otkrio svoju vest naročito izabranim ljudima.

„Jer nikad proroštvo ne bi od čovečje volje, nego naučeni od Svetoga Duha govoriše sveti Božji ljudi.” 2. Petrova 1,21.

Bog je izabrao neke ljude koje je nadahnuo svojim Duhom i otkrio im plan spasenja i svoje namere u pogledu čovečanstva. Bog im je nadahnuo samo misli, a oni su ih izrazili svojim rečima. Primljeno Božje objavljenoje oni su zapisali i objavili svojim blišnjima.

Pisci Svetoga pisma su bili ljudi iz raznih krajeva, raznih vekova, različitih staleža i različitog obrazovanja: carevi, državnici, sveštenici, pastiri, ribari, carinici, itd. Pa ipak je ova knjiga jedinstvena celina. Ona je nadahnuta istim duhom, jedan glas govori iz nje, a to je upravo dokaz njenog božanskog porekla.

U pisanju Svetog pisma učestvovalo je 40 pisaca, a pisano je u periodu od 1600 god., i to od 1500. god. pre Hrista do 100. god. posle Hrista.

Što se tiče predanja (tradicije), ona se ne može izjednačiti sa knjigama Svetoga pisma. Predanje ne dolazi od očevidaca koji su slušali Hrista i njegovu nauku, kao što je to slučaj sa piscima Svetoga pisma, niti je ono plod božanskog nadahnuća. Osim toga, ono se često ne slaže sa naukom Svetog pisma, koje je pisana Božja reč. Zato predanje ne može biti temelj naše vere.

III. ZAŠTO NAM JE DATO SVETO PISMO?

1. Poznavanje Svetoga pisma je korisno za ovaj život i za buduću.

„I buduću da iz malena znaš sveta pisma koja te mogu umudriti na spasenje u Hristu Isusu. Sve je pismo od Boga dano, i korisno za učenje, za karanje, za popravljavanje, za poučavanje u pravdi, da bude savršen čovek Božji, za svako dobro delo pripravljen.” 2. Tim. 3, 15-17. (Vidi: Rim. 15, 4.)

Za učenje. - Sveto pismo nam daje pravila za savršen hrišćanski život. Ono nam otkriva sve naše dužnosti prema Bogu i bližnjima.

Za karanje. - Ono žigoše svaki greh u nama.

Za popravljavanje. - Sveto pismo nas ne samo kara već nas i popravlja - pokazuje nam pravi put i daje nam silu da njime idemo. „U srce svoje zatvorio sam reč tvoju, da ti ne grešim.” Psalam 119, 11. (Vidi: Jevr. 4, 12.)

Za poučavanje u pravdi. - Kao što se dete poučava da bi razumelo osnovne odgovornosti prema bližnjima, tako hrišćanin nalazi u Svetome pismu ona načela koja će mu pomoći da postane savršen i pripravljen za svako dobro delo. (2. Tim. 3, 17.)

2. Sveto pismo je svetlost. - Ono otkriva pravi put u tami i rasvetljava budućnost.

„Reč je tvoja žižak nozi mojoj, i videlo stazi mojoj.” Psalam 119, 105.

„I (tako) nam je proročka reč tim pouzdanija, i dobro činite što pazite na nju kao na svetlost koja svetli u tami, dok ne osvane dan i Danica se ne rodi u srcima vašim.” 2. Petrova 1, 19.

3. Ono nas upoznaje sa Hristom koji je centralna ličnost Svetoga pisma.

„Pregledajte Pisma, jer vi mislite da „u njima imate život večni; i baš ona svedoče za mene.” Jovan 5, 39. (po Stefanoviću).

IV. KAKO MOŽEMO RAZUMETI SVETO PISMO?

1. Sveto pismo treba da proučavamo svaki dan i sa molitvom.

„Ovi (iz Vereje) bejahu plemenitiji od onih u Solunu; ovi primiše reč sa svim srcem, i svaki dan istraživahu u Pismu je li to tako.” Dela 17, 11.

2. Da bismo Sveto pismo razumeli, potrebna nam je pomoć Svetoga Duha.

„A nama je Bog otkrio Duhom svojim; jer Duh sve ispituje, i dubine Božje.” „A mi ne primismo Duha ovoga sveta, nego Duha koji je iz Boga, da znamo šta nam je darovano od Boga.” 1. Kor. 2, 10. 12.

Sveti Duh, treće lice Božanstva, je jedini uspešni Učitelj božanske istine. Isus je kazao: „A Utešitelj, Duh Sveti, koga će Otac poslati u ime moje, on će vas naučiti svemu”. Jovan 14, 26.

3. U proučavanju Biblije mogu nam pomoći i verni Božji ljudi, koje je Bog poslao da objave njegovu volju i da pouče ljude kako da žive u skladu sa Rečju Božjom.

„Idite, dakle, i naučite sve narode krsteći ih u ime Oca i Sina i Svetoga Duha, učeći ih da sve drže što sam vam zapovedio; i evo ja sam s vama u sve dane do svršetka veka. Amin.” Matej 28, 19. 20.

Hristov nalog ističe potrebu proučavanja. Bez umnog napora u cilju da razumemo otkrivenu volju Božju ne može biti pravog hrišćanstva i pravog duhovnog rasteñja. Bez pravog proučavanja važnih evanđeoskih istina ne može biti ni pravog duhovnog života. Samo oni koji su već prihvatili Sveto pismo kao pravilo svog života i koji žive u skladu sa Božjim zakonom mogu i druge da pouče o istinama Božje reči.

V. KAKO JE MOGUĆE DA NAS DUH SVETI VODI U PROUČAVANJU?

1. Pri proučavanju Božje reči molimo se za pomoć Svetoga Duha.

„Kad dakle vi, zli budući, umete dobre dare davati deci svojoj, koliko će više Otac nebeski dati Duha Svetoga onima koji ištu u njega.” Luka 11, 13.

Bog će nam dati Svetoga Duha kao odgovor na naše molitve. Tražimo ga, i on će nam se dati.

2. Da bi nam Sveti Duh bio dat, moramo biti voljni da se njemu pokoravamo.

„I mi smo njegovi svedoci ovih reči i Duh Sveti koga Bog daje onima koji se njemu pokoravaju.” Dela 5, 32.

Duh Sveti je obećan ne samo apostolima već svima onima koji iskreno ljube Boga i njega slušaju. (Jovan 7, 17.) Poslušnost Stvoritelju je osnov pravog odnosa čoveka prema Bogu. Anđeli se pokoravaju Bogu iz ljubavi a ne iz straha. Istu poslušnost Bog traži i od nas.

VI. ZNAČAJ BOŽJE REČI

1. U njoj nam govori Bog.

„Bog koji je negda mnogo puta i različnim načinom govorio ocevima preko proroka, govori i nama u posledak dana ovih preko Sina.” Jevrejima 1, 1.

Isus Hristos, Sveto pismo i Božji Duh su naše vođe. Divna je misao da je Biblija knjiga u kojoj nam Bog govori - pismo od Boga, koje nam je on dao da nas vodi boljem i srećnijem životu.

2. Božja reč je kadra da nas preporodi i preobrazi u Hristovo obličje.

„Kao preporođeni ne od semena koje truhne, nego od onog koje ne truhne, rečju živoga Boga, koja ostaje do veka.” 1. Petrova 1, 23.

U Božjoj reči je sila koja nam daje nov život. Božja reč je promenila život hiljadama ljudi. Ona ih je oslobodila od rđavih navika, ojačala protiv iskušenja i nadahnula plemenitim težnjama. Ova sila stoji i vama na raspolaganju. Ako je prihvatite, ona će vas učiniti pravim Hristovim sledbenicima. „Ako vi ostanete na mojoj besedi (nauci), kaže Isus, „zaista ćete biti moji učenici, i poznaćete istinu i istina će vas izbaviti.” Jovan 8, 31. (Vidi Luka 11, 28.)

3. Važnost proročanstava

Ljudi su uvek čeznuli da otkriju budućnost. Stari narodi: Egipćani, Asirci, Vavilonci i Rimljani imali su svoje vračare i astrologe, preko kojih su želeli da saznaju budućnost. I danas lakoverni ljudi žele da doznaju budućnost od raznih gatarara, koji gataju iz karata, na grah ili gledajući u dlan. Ali sva ljudska nagađanja su beskorisna i uzaludna. Čoveku nije data moć da poznaje i otkriva budućnost. Budućnost pripada Bogu, i samo je on može otkriti. Događaji budućnosti su pred njim kao otvorena knjiga.

Bog je preko svojih slugu proroka otkrio u Svetome pismu mnoge buduće događaje. Ispunjena proročanstva Svetoga pisma su jedan od najjačih dokaza da postoji živi i večni Bog koji od početka javlja kraj; ona potvrđuju da je Sveto pismo zaista istinita Božja reč.

I. BUDUĆNOST PRIPADA BOGU

1. Ljudi ne poznaju budućnost.

„Neka dođu i neka nam objave šta će biti; objavite nam šta je prvo bilo, da promislimo i poznamo šta će biti iza toga; ili kažite nam šta će biti u napredak. Kažite šta će biti posle, i poznaćemo da ste bogovi; ili učinite što dobro ili zlo, i divićemo se i gledati svi. Gle, vi niste ništa i delo vaše nije ništa.” Isaija 41, 22. 23. 24.

Budućnost poznaje samo Bog. U citiranom tekstu Bog pita žive ljude i njihove lažne bogove da objave šta je bilo ili šta će biti, ali oni to ne mogu učiniti. Oni ne mogu kazati kako je postao svet i čovek, a još manje šta će biti u budućnosti.

2. Samo Bog može otkriti budućnost.

„Pamtite šta je bilo od starine; jer sam ja Bog i nema drugoga Boga, i niko nije kao ja, koji od početka javljam kraj i iz daleka što još nije bilo; koji kažem: namera moja stoji, i učiniću sve što mi je volja.” (Vidi: Isaija 45, 21; 44, 7.)

3. Bog je poverio svoja proročanstva svojim slugama prorocima, koji su ih zabeležili, i mi ta proročanstva nalazimo u zbirci svetih spisa.

„Jer Gospod Gospod ne čini ništa ne otkrivši tajne svoje slugama svojim prorocima.” Amos 3, 7.

4. Proroci su bili Božja poslušna oruđa. Oni su govorili i radili pod uticajem Svetoga Duha.

„Jer nikad proroštvo ne bi od čovečje volje, nego naučeni od Svetoga Duha govoriše sveti Božji ljudi.” 2. Petrova 1. 21.

Obraćajući se Isaiji, Gospod izjavljuje: „Ja ti metnuh u usta reči svoje i senkom ruke svoje zaklonih te.” Isaija 51. 16.

Mojsiju je Bog takođe kazao: „Idi, dakle, ja ću biti s ustima tvojim, i učiću te šta ćeš govoriti.” 2. Mojsijeva 4, 12.

II. MISIJA PROROKA

Proroci su imali religioznu, moralnu i proročku misiju.

U religioznom pogledu, oni su imali za dužnost da čuvaju poznanje o Bogu i da pripremaju narod za dolazak obećanog Mesije.

U moralnom pogledu, proroci su bez prestanka propovedali svetost Božjeg zakona; borili su se protiv mnogoboštva i idolopoklonstva, nepravde i ugnjetavanja, laži i poroka. Gospod je zapovedio Isaiji; „Viči iz grla. ne usteži se, podigni glas svoj kao truba, i objavi narodu mome bezakonja njegova i domu Jakovljevu grehe njihove.” Isaija 58, 1.

U proročkom pogledu njihova je misija bila:

- a) Da otkrivaju grehe izrailjskog naroda i nagoveštavaju kazne koje će ih stići kao posledice gaženja moralnog zakona.
- b) Da objavljuju razna proročanstva protiv neznabožackih naroda: protiv Asirije, Vavilona, Edoma, Moava, itd.
- c) Da objavljuju proročanstva o Mesiji i opisuju njegovo carstvo.

III. PRIMERI ISPUNJENIH PROROČANSTAVA

1. Dolazak obećanog Mesije - Hrista - bio je glavni predmet, starozavetnih proročanstava.

„Ovo spasenje tražiše i ispitivaše za nj proroci, koji za vašu blagodat prorekoše; ispitujući u kakovo ili u koje vreme javljaše Duh Hristov u njima, napred svedočeći za Hristove muke i za slave po tome.” 1. Petrova 1, 10. 11.

Bog je dao jasna i određena proročanstva o Hristovom prvom dolasku:

- a) Iz kog plemena treba da dođe (1. Mojsijeva 49, 10; Isaija 11,1.2.). Ispunjenje: Matej 1, 1. Jesej, Davidov otac, bio je iz Judinog plemena, a Isus se rodio kao potomak Davidov.
- b) Od koga će biti rođen (Isaija 7. 14.). - Ispunjenje: Matej 1,22.23.
- c) Mesto rođenja (Mihej 5, 1.2). - Ispunjenje: Matej 2, 1.
- d) Isusov ulazak u Jerusalim na magaretu (Zaharija 9, 9). - Ispunjenje: Matej 21, 1-9.
- e) Da će biti izdan za 30 srebrenika (Zaharija 11, 12). - Ispunjenje: Matej 26, 15.
- f) Njegove haljine će krvnici podeliti između sebe (Psalam 22, 16, 18). - Ispunjenje: Jovan 19, 18. 23. 24.
- g) Daće mu da pije ocat pomešan sa žuči (Psalam 69,21). - Ispunjenje: Marko 15, 36; Jovan 19, 29.
- h) Njegovo stradanje, smrt i sahrana (Isaija 53, 5-9). - Ispunjenje: Matej 27, 57-60.
- i) Njegovo uskrsnuće (Psalam 16, 10). - Ispunjenje: Matej 28, 1-6.

2. Proročanstva o pojedinim gradovima.

a) Propast Ninevije. „I dignuće svoju ruku na sever, i zatrće Asirsku, i Nineviju će opustiti da bude suha kao pustinja. Taki će biti veseli grad, koji sedi bez brige, koji govori u srcu svom: ja sam, i osim mene nema drugoga. Kako opuste! Posta loža zverju! Ko god prođe mimo nje zviždaće i mahati rukom.” Sofonije 2, 13. 15.

Pored grada Mosula u Iraku otkopane su ruševine nekadašnjeg grada Ninevije.

b) Propast grada Tira. „Zato ovako veli Gospod Gospod: evo mene na te, Tire, i dovešću mnoge narode na te kao da bih doveo more s valima njegovim. I oni će obaliti zidove tirske i kule u njemu raskopati, i omešću prah njegov i pretvoriću ga u go kamen. I postaće mesto da se razastiru mreže usred mora, jer ja govorih, veli Gospod Gospod, i biće grabež narodima.” Jezekilj 26, 3-5.

Ovo proročanstvo ispunio je Aleksandar Veliki god. 333. pre Hrista. Mesto gde je nekad stajao grad Tir služi još i danas ribarima za razastiranje i sušenje mreža.

c) Opustošenje Vavilona. „I Vavilon, ures carstvima i dika slavi Haldejskoj, biće kao Sodom i Gomor kad ih Bog zatr. Neće se u njemu živeti niti će se ko naseliti od kolena do kolena, niti će Arapin razapeti u njemu šatora, niti će pastiri počivati onuda.” Isaija 13, 19. 20.

Ovo proročanstvo se doslovno ispunilo. Mesto gde je nekada stajao Vavilon je i danas pusto i nenastanjeno.

c) Propast Jerusalima. „A Isus reče im: ne vidite li sve ovo? Zaista vam kažem: neće ostati ovde ni kamen na kamenu koji se neće razmetnuti.” Matej 24, 2.

Rimski vojskovođa Tit je ispunio ovo proročanstvo osvojivši Jerusalim i razorivši hram 70. god. posle Hrista.

3. Proročanstva za naše vreme.

„A ti Danilo zatvori ove reči i zapečati ovu knjigu do poslednjega vremena; mnogi će pretraživati, i znanje će se umnožiti.” Danilo 12, 4.

„I propovedaće se ovo evanđelje o carstvu po svemu svetu za svedočanstvo svim narodima. I tada će doći posledak.” Matej 24, 14.

Proročanstva Svetog pisma, kojih ima preko hiljadu, većim delom su se ispunila, neka se ispunjavaju, a neka će se tek ispuniti.

Najznačajnija proročanstva su ona koja govore o radu i ličnosti Isusa Hrista. Nas takođe mnogo interesuju proročanstva koja se odnose na naše dane. O tim proročanstvima ćemo govoriti kasnije.

IV. ZNAČAJ I CILJ PROROČANSTAVA

1. Kakvo jemstvo nam je dato da ćemo razumeti proročanstva koja se odnose na poslednje vreme?

„A on reče: idi Danilo, jer su zatvorene i zapečaćene ove reči do poslednjega vremena. Mnogi će se očistiti, ubeliti i okušati; a bezbožnici će raditi bezbožno, niti će koji bezbožnik razumeti; ali će razumni razumeti.” Danilo 12, 9. 10; (Vidi Otkr. 1,1.)

Knjiga proroka Danila i Otkrivenje imaju naročitu važnost za poslednje vreme. Te knjige više nisu zapečaćene i zatvorene, jer je vreme posletka došlo.

Ispunjena proročanstva svedoče nam o istinitosti Svetog pisma, koje je zaista Božja reč. Mi možemo reći sa apostolom Petrom: „I imamo najpouzdaniju proročku reč i dobro činite što pazite na nju kao na svetiljku koja svetli na tamnom mestu dokle dan ne osvane i Danica se rodi u srcima vašim.” 2. Petrova 1, 19. Svetiljka je Božja reč (Psalam 119, 105) a tamno mesto je zemaljski put ka večnoj budućnosti.

2. Kakav treba da je naš odnos prema proročanstvima Božje reči?

„Blago onome koji čita i onima koji slušaju reči proroštva i drže što je napisano u njemu; jer je vreme blizu.” Otkrivenje 1,3. .

Bog obećava blagoslov svima koji čitaju Božju proročku reč želeći da bolje razumeju istine koje ona sadrži. Božja je volja da njegovu reč ne samo čitamo, slušamo i razumemo, već da ona postane i pravilo našeg života (Matej 7, 21-24).

4. Šta treba da znamo o Isusu?

Jednom prilikom Isus je upitao svoje učenike: „Šta govore ljudi, ko je Sin čovečji? A oni rekoše: jedni govore da je Jovan Krstitelj, drugi da je Ilija, a treći da je Jeremija ili koji od proroka. Reče im: A šta velite vi, ko sam ja? A Simon Petar odgovori i reče: Ti si Mesija, Sin Boga živoga.” Matej 16, 13-16.

Iz ovih reči vidimo da je narod bio sklon da veruje da je Isus jedan od uskrslih proroka, ili Ilija koji se vratio sa neba ili neko drugi, samo ne Božji Sin, Spasitelj ljudi. Međutim, Petar i drugi apostoli smatraju ga Sinom Božjim. (Matej 16, 13-17; Jovan 1, 49.)

I. ISUS JE BIO BOŽJI SIN

1. Šta kaže Isus o svome poreklu?

„Izašao sam od Oca i došao sam na svet; opet ostavljam svet i idem k Ocu.” Jovan 16, 28.
(Vidi Jovan 3, 16.)

2. Šta je Isus tvrdio da ima u sebi?

„Jer kako što Otac ima život u sebi, tako dađe i Sinu da ima život u sebi.” Jovan 5, 26. Isus je tvrdio da ima besmrtnost, a to je osobina Boga. (1. Tim. 6, 16.)

3. Koje dokaze možemo navesti u prilog Isusovog božanstva?

- a) Svedočanstvo proroka (Isaija 7, 14; Matej 1, 22. 23; Mihej 5, 1. 2; Matej 2, 6.).
- b) Njegova sila koja leči bolesne i uskrsava mrtve. On prašta grehe i preporuča život onih koji ga primaju; zapoveda vetru i moru, i oni ga slušaju (Jovan 5, 1 -15; Marko 3, 1- 6; Luka.7, 11 -17;
- c) Njegovo božansko učenje (Jovan 3, 1. 2.).
- d) Svedočanstvo njegovih prijatelja (Matej 16, 16; Jovan 20,27.28.).
- e) Svedočanstvo njegovih neprijatelja (Matej 27, 54.).
- f) Njegovo slavno uskrснуće (Matej 28, 1-6; 1. Kor. 15, 4; Rimljanima 1,4.).

4. Kakav je odnos između Isusa i nebeskog Oca? „Ja i Otac jedno smo.” Jovan 10, 30.

Ljudi često pitaju: „Kako je moguće da Bog i Hristos budu jedno?” Na ovo pitanje odgovaramo: Oni su jedno u cilju i nameri, u ljubavi i delovanju, u misli i karakteru, ali je svaki od njih posebna ličnost.

II. HRISTOS JE POSTOJAO PRE NEGO ŠTO JE DOŠAO NA OVAJ SVET

1. Sam Isus ističe da je on postojao pre nego što se rodio u telu.

„I sad proslavi ti mene, Oče, u tebe samoga slavom koju imadoh u tebe pre nego svet postade”. Jovan 17, 5.

„Jer siđoh s neba ne da činim volju svoju, nego volju Oca koji me posla.” Jovan 6, 38. (Vidi Mihej 5, 2.)

2. Kakav udeo je Hristos imao u stvaranju našeg svemira? „Bog koji je negda mnogo puta i različnim načinom govorio ocevima preko proroka, govori i nama u posledak dana ovih preko Sina, koga postavi naslednika svemu, kroz koga i svet stvori.” Jevrejima 1, 1.2.

„U početku beše reč, i reč beše u Boga, i Bog beše reč. Ona beše u početku u Boga. Sve je kroz nju postalo, i bez nje ništa nije postalo što je postalo.” Jovan 1, 1-3. (Vidi Kol. 1, 16. 17.)

Ta „Reč” koja je sve stvorila je Hristos. (Jovan 1, 10. 14.) Ovaj moćni Stvoritelj je naš Spasitelj. On ima moć da u nama stvori nov život. „Ako je ko u Hristu, on je novo stvorenje.” (2. Kor. 5, 17.)

III. ISUSOVO ROĐENJE I ŽIVOT

1. Od koga je trebalo da se Isus rodi?

„Zato će vam sam Gospod dati znak: eto devojka će zatrudnjeti i rodiće Sina, i nadenuće mu ime Emanuilo.” Isaija 7, 14. Ovo proroštvo se doslovno ispunilo. Čitaj: Matej 1, 16. 22; 23.

Hristos, Božji Sin, uzeo je na sebe ljudsku prirodu. Postao je čovek. To se naziva tajnom utelovljenja (Jovan 1, 14). Time što je Hristos, drugo lice Božanstva, uzeo na sebe ljudsku prirodu, on nije prestao da bude Bog. On je i dalje bio Bog, ali u ljudskom telu: Bogočovek.

2. Zašto je bilo potrebno da drugo lice Božanstva postane čovek?

„Budući pak da deca imaju telo i krv, tako i on uze deo u tome, da smrću satre onoga koji ima državu smrti, to jest đavola: i da izbavi one koji god od straha smrti u svemu životu biše robovi.” Jevrejima 2, 14. 15.

3. Kakav primer nam je Isus otkrio u svojoj borbi protiv iskušenja?

„Jer ste na to i pozvani, jer i Hristos postrada za nas, i nama ostavi ugled da idemo njegovim tragom: Koji greha ne učini, niti se nađe prevara u ustima njegovim: Koji ne psova kad ga psovaše: ne preti kad strada: nego se oslanjaše na onoga koji pravo sudi.” 1. Petrova 2, 21-23.

Svojim bezgrešnim životom Isus nam je otkrio Očev karakter i pokazao da Božjom silom možemo živeti u skladu sa Božjom voljom. On je kadar da nam da silu koja će nas osposobiti da pobedimo iskušenja. (Vidi: Rim. 8, 3. 4.)

IV. ISUSOVO STRADANJE I SMRT

1. Za koga je Isus stradao i umro na krstu?

„Ali Bog pokazuje svoju ljubav k nama što Hristos još kad bijasmo grešnici umre za nas.” Rimljanima 5, 8.

2. Koje proroštvo je Isus ispunio svojim stradanjem i smrću?

„Prezren beše i odbačen između ljudi, bolnik i vičan bolestima i kao jedan od koga svak zaklanja lice, prezren da ga ni za što ne uzimamo.” Isaija 53, 3. 5.

S Hristom se postupalo kao što smo mi zaslužili da se s nama postupa. On je umro da bismo mi živeli. On je naša zamena.

„Isus me je ljubio i dao je sebe za mene. On je bio ranjen za moje prestupe, izbijen za moja bezakonja, kar beše na njemu mojeg mira radi, ranom njegovom ja sam se izlečio. On je moj lični Spasitelj.”

„Jer Bog beše u Hristu, i svet pomiri sa sobom, ne primivši im greha njihovih.” 2. Kor. 5, 19.

Biblija jasno uči da je Isus umro da bi nam omogućio da dobijemo oprostjenje greha.

V. VAŽNOST HRISTOVOG USKRSNUĆA

1. Hristovo uskrsnuće bilo je prorečeno.

„Jer nećeš ostaviti duše moje u paklu, niti ćeš dati da svetac tvoj vidi truhlost.” Psalam 16, 10.

2. Kako se zbio taj događaj?

„A po večeru subotnom na osvitak prvoga dana nedelje dođe Marija Magdalena i druga Marija da ogledaju grob. I gle, zemlja se zatrese vrlo, jer anđeo Gospodnji dođe s neba, i pristupivši odvali kamen od vrata grobnih i seđaše na njemu. A lice njegovo beše kao munja, i odelo njegovo kao sneg. I od straha njegova uzdrhtaše se stražari, i postadoše kao mrtvi. A anđeo odgovarajući reče ženama: ne bojte se vi; jer znam da Isusa raspetoga tražite. Nije ovde; jer ustade kao što je kazao. Hodite da vidite mesto gde je ležao Gospod, pa idite brže te kažite učenicima njegovim da je ustao iz mrtvih. I gle on će pred vama otići u Galileju; tamo ćete ga videti. Eto vam kazah.” Matej 28, 1-7.

3. Kako apostol Pavle svedoči o Hristovom uskrsnuću?

„Jer vam najpre predadoh što i primih da Hristos umre za grehe naše po pismu, i da bi ukopan, i da usta treći dan po pismu.” 1. Kor. 15, 3. 4.

4. Kojim rečima apostol Pavle ističe važnost Hristovog uskrsnuća?

„A ako Hristos ne usta, uzalud vera vaša još ste u gresima svojim. Dakle i oni koji pomreše u Hristu, izgiboše. Ali Hristos usta iz mrtvih i bi novina onima koji umreše.” 1. Kor. 15, 17. 18. 20.

Vaskrsli Hristos je naš živi Spasitelj. Hristovo uskrsnuće je garancija našeg uskrsnuća. (Otkrivenje 1, 17. 18.) Vaskrsli Spasitelj nam poručuje: „Jer ja živim, i vi ćete živeti.” (Jovan 14, 19.) „Ja sam vaskrsenje i život; ko veruje u mene ako i umre, živeće.” (Jovan 11,25.)

VI. ISUSOVO UZNESENJE NA NEBO, POSREDOVANJE ZA NAS KOD OCA I PONOVI DOLAZAK.

1. Kuda je Isus otišao posle završene misije na zemlji? „A Gospod pošto im izgovori uze se na nebo i sede Bogu desne strane.” Marko 16, 19.

2. Kakvu službu vrši Hristos za nas u nebeskoj svetinji?

„Jer je jedan Bog i jedan posrednik Boga i ljudi, čovjek Hristos Isus.” 1. Tim. 2. 5; Jevr. 9, 24; 7, 25.

Hristos kao naš posrednik zastupa nas kod Oca. On je voljan da nam kao odgovor na naše molitve pošalje Svetoga Duha koji će nam dati silu da pobedimo sve nasleđene i stečene sklonosti ka zlu i da izgradimo karakter po Božjem obličju. Kad Hristos bude završio svoju posredničku službu na nebu, On će doći po svoje verne (Jovan 14, .1-3).

„Tako se i Hristos jednom prinese da uzme mnogih grehe: a drugom će se javiti bez greha na spasenje onima koji ga čekaju”. Jevrejima 9,28.

Jednom je Isus došao na naš svet kao dete; živeo među nama 33 i po godine; umro je za nas na krstu da bi nas oslobodio od greha i večne smrti; uskrsnuo je slavno iz groba i uzneo se na nebo gde posreduje za nas kod Oca. Uskoro će on svršiti svoju službu na nebu i onda će ponovo doći da da svakome po njegovim delima.

5. Odakle greh stradanja i smrt?

Mi živimo u svetu gde ima mnogo bede, stradanja, žalosti i suza - na svetu gde vladaju bolest i smrt. Strah, mržnja i nepoverenje u ljudskim srcima izazivaju zločine, ratove i krvoprolića. Oluje, poplave, zemljotresi, nesreće na kopnu, u vazduhu i na vodi su česte pojave. Mnogi se pitaju zar Bog nije mogao stvoriti bolji svet nego što je ovaj. Biblija nam daje odgovor na ovo pitanje. Ona ističe da Bog nije odgovoran za zlo u ovome svetu. Bog je stvorio savršen svemir i savršena bića. Sve što je Bog stvorio bilo je savršeno (1. Mojs. 1, 31). Bog je ljubav (1. Jovanova 4, 8), i njegov zakon je ljubav. Božje staranje o bićima koje je stvorio je dokaz njegove nepromenljive ljubavi. Bog nije stvorio zao svet.

Odakle onda zlo u svetu? Uzrok svega zla u svetu je greh. Greh je uzrok svega sadašnjeg, prošlog i budućeg stradanja. A po definiciji Svetoga pisma greh nije ništa drugo nego prestup Božjeg zakona. „Svaki koji čini greh i bezakonje čini: i greh je bezakonje.” 1. Jovanova 3, 4. Neposlušnost Božjim zakonima i Božjoj volji je greh. Ljudi mogu to poricati, ali ne mogu otkloniti posledice greha.

I. KADA SE POJAVIO GREH, U KOGA I KAKO?

1. Đavo greši od početka. „Koji tvori greh od đavola je, jer đavo greši od početka. Zato se javi sin Božji da raskopa dela đavola.” 1. Jovanova 3, 8.

Isus kaže za đavola da je on krvnik ljudski od početka i da je laža i otac laži (Jovan 8, 44).

2. Đavo nije stvoren već je postao. „Ovako veli Gospod: Ti si pečat savršenstva, pun si mudrosti i sasvim si lep. Bio si u Edemu, vrtu Božjem ... Ti si bio heruvim, pomazan da zaklanjaš; i ja te postavim; ti beše na svetoj Gori Božjoj, hođaše posred kamenja ognjenoga. Savršen beše na putovima svojim od dana kada se rodi dokle se ne nađe bezakonje na tebi”. Jezekilj 28, 12-15.

Lucifer je stvoren kao jedan od najslavnijih anđela. Živeo je u stalnoj prisutnosti Božjoj, najbliže Bogu i Hristu, i tako je uživao najveću čast na nebu. Prorok ga ovde prikazuje u simbolu cara tirkog.

3. U Luciferovom srcu se pojavila oholost i težnja za najvišim položajem na nebu. „Srce se tvoje ponese lepotom tvojom, ti pokvari mudrost svoju svetlošću svojom.” Jezekilj 28, 17.

„Govorio si u srcu svom: izići ću na nebo, više zvezda Božjih podignuću presto svoj... izići ću u visine na oblake, izjednačiću se s višnjim.” Isaija 14, 13-14.

Sveto pismo ističe da se kod Lucifera pojavila oholost zbog njegove savršene lepote. To je bio početak greha. Lucifer je postepeno postao Božji protivnik. On je otišao tako daleko da je počeo sejati anarhiju među anđelima, učeći ih da nije potreban Božji zakon jer oni sami sebi mogu da budu zakon.

4. Sotonino zbacivanje sa neba. „I posta rat na nebu. Mihailo i anđeli njegovi udariše na aždaju, i bi se aždaja i anđeli njeni. I ne nadvladaše, i više im se ne nađe mesta na nebu. I zbačena

bi aždaja velika, stara zmija, koja se zove đavo i sotona, koji vara sav vasioni svet, i zbačena bi na zemlju, i anđeli njeni zbačeni biše s njom.” Otkrivenje 12, 7-9.

Apostol Petar i Juda izričito ističu da su uz Lucifera pristali i drugi anđeli, trećina njih, te da su zajedno sa svojim vođom pobune bačeni na ovu zemlju (2. Petrova 2, 4; Juda st. 6).

II. KAKAV POLOŽAJ ZAUZIMA SOTONA NA ZEMLJI I ŠTA ON RADI?

1. Pobedivši naše praroditelje u raju, sotona je prigrabio njihovu vlast i zato se smatra „knezom ovoga sveta”. „Već neću mnogo govoriti s vama; jer ide knez ovoga sveta, i u meni nema ništa.” Jovan 14, 30.

„Sad je sud ovome svetu: sad će biti isteran knez ovoga sveta napolje.” Jovan 12, 31.

2. Đavo je veoma aktivan: neumorno zavodi ljude da bi ih upropastio. „Budite trezni i pazite, jer suparnik vaš, đavo, kao lav ričući hodi i traži koga da proždere”. 1. Petrova 5,8.

Sotona i demoni napadaju ljude svom svojom silom i uticajem. Oni navode ljude na rđave navike, raspaljuju u njima niske strasti, izazivaju zle želje, zlobu, mržnju, strah, nepoverenje. Na ovaj način sejući u ljudska srca strah, mržnju i nepoverenje, prouzrokuju zločine, rat i krvoproliće. Oni gaje neverstvo, podstiču na osvetu, izazivaju ljubomoru, dovode do rastave brakova itd.

III. KAKO SE GREH POJAVIO U SRCU PRVIH LJUDI? POSLEDICE GREHA.

Grehu uvek prethodi grešna želja. „Nego svakoga kuša njegova slast, koja ga vuče i mami, Tada zatrudnevši slast rađa greh; a greh učinjen rađa smrt.” Jakov 1, 14. 15.

Sotona je preko zmije naveo Evu na prestup Božjeg zakona, a Adam je pod uticajem Eve svesno prestupio Božju volju. „A zmija reče ženi: nećete vi umreti; nego zna Bog da će vam se u onaj dan kad okusite s njega otvoriti oči, pa ćete postati kao bogovi i znati šta je dobro što li zlo. I žena videći da je rod na drvetu dobar za jelo i da ga je milina gledati i da je drvo vrlo drago radi znanja, uzabra roda s njega i okusi, pa dade i mužu svome, te i on okusi.” 1. Mojsijeva 3, 16.

Čovek je stvoren kao slobodno biće, ali on je mogao svoju slobodu sačuvati jedino pod uslovom poslušnosti. Bog je dao čoveku sledeću zapovest: „I zapreti Gospod Bog čoveku govoreći: jedi slobodno sa svakoga drveta u vrtu; ali s drveta od znanja dobra i zla s njega ne jedi; jer u koji dan okusiš s njega umrećeš.” 1. Mojsijeva 3, 16. 17.

Sumnja se uvukla u Evino srce kad je čula kako joj zmija šapuće: „Je li istina da je Bog kazao ...” S druge strane, ona je videla da je plod dobar za jelo, da ga je milina gledati i da je drvo vrlo drago radi znanja. Ne mogavši se više odupreti iskušenju, „uzabra roda s njega i okusi, pa dade i mužu svome, te i on okusi.” 1. Mojsijeva 3. 6.

Teški životni uslovi, stradanje duše i tela, bolest i smrt - posledice Adamovog prestupa. Adam i Eva izagnani su iz raja i više im nije bio dopušten pristup ka drvetu života. „I Gospod Bog izagna ga iz vrta Edemskoga da radi zemlju, od koje bi uzet; i izagnav čoveka postavi pred vrtom edemskim heruvima s plamenim mačem, koji se vijaše, i tamo i amo, da čuva put ka drvetu od života. Nad našim praroditeljima je izrečeno prokletstvo, koga poslednje reči izražavaju njihovo novo stanje: „Jer si prah, i u prah ćeš se vratiti.” 1. Mojsijeva 3, 16-19.

Greh je sve više skraćivao dužinu ljudskog veka. On je uzrok bolesti i nemoći, koje su se počele javljati na ljudima, slabeći njihove intelektualne i moralne sile. Greh je pogodio celu prirodu, koja je postepeno izgubila svoju prvobitnu lepotu.

Sklonost ka grehu postala je sveopšta i nasledna. Svi ljudi, prodani pod greh, postali su grešnici te su osuđeni na stradanja i smrt. „Jer svi sagraše i izgubili su slavu Božju.” (Rimljanima 3, 23.). „A plata za greh je smrt.” (Rimljanima 6, 23.)

IV. ZAŠTO BOG NIJE ODMAH UNIŠTIO SOTONU I DEMONE?

Imajmo na umu da Bog nije stvorio sotonu, već anđela koji se zvao Lucifer (svetlonoša). Promena od Lucifera na grešnog sotonu je nastala voljom samoga Lucifera.

Bog je mogao stvoriti bića sa sposobnošću slobodnog izbora ili bez te sposobnosti. Bog ih je stvorio sa sposobnošću slobodnog izbora, tj. sa slobodnom voljom.

Pošto su nebeska bića, pa i čovek, stvorena sa slobodnom voljom, ona su mogla izabrati zlo, što je suprotno Božjoj volji. To je upravo učinio Lucifer, iako je imao najmanje povoda za to.

Da je Bog odmah uništio sotonu ne dajući mu mogućnost da pokaže svoj program, strah i sumnja bi se uvukla u srca ostalih Božjih stvorenja. Anđeli koji nisu zgrešili i stanovnici drugih planeta koji nisu znali što je greh i kako su strašne njegove posledice mogli bi pomisliti da je Bog uništio sotonu jer se bojavao da bi sotona mogao dokazati da su njegove optužbe opravdane. Bog je ostavio sotonu u životu da bi sva bezgrešna bića mogla upoznati pravu sotoninu prirodu i njegov program delovanja i da bi se osvedočila da sotona zaista zasluhuje uništenje koje će ga na kraju stići u jezeru ognjenom (Otkrivenje 22, 11). Da je Bog sotonu odmah uništio, to bi izazvalo strah u nekim bezgrešnim bićima, i ona bi mu služila iz straha, a ne iz ljubavi. Takva služba ne bi bila Bogu ugodna, niti bi uticaj sotonin bio potpuno uništen.

V. KAKO MOŽEMO POBEDITI SOTONU?

„Pokorite se dakle Bogu, a protivite se đavolu, i pobeći će od vas. Približite se k Bogu, i on će se približiti k vama. Očistite ruke, grešnici, popravite srca svoja, nepostojani.” Jakov 4, 7. 8.

Isus je pobedio sotonu Božjom rečju (Matej 4, 1 -11). Tako ga možemo i mi pobediti. Osim toga zapamtimo da je molitva bić za sotonu. Mi nemamo snage da sami pobedimo sotonu, zato u molitvi treba da tražimo Hristovu pomoć. Mi pobeđujemo verom u Hrista i njegovu reč. Božje obećanje glasi: „Ne boj se, jer sam ja s tobom; ne plaši se, jer sam ja Bog tvoj; ukrepiću te i pomoći ću ti, i podupreću te desnicom pravde svoje.” Isaija 41, 10.

6. Plan spasenja

Čovek je prekršio Božju zapovest (1. Mojs. 2, 17), i time navukao na sebe teške posledice. Greh je oslabio čovekove fizičke i duhovne snage, potamneo u njemu Božji lik (Rimljanima 3. 23), rastavio ga od Boga, izvora života i sreće (Isaija 59, 1. 2); grehom je čovek izgubio svoju prvobitnu domovinu raj edemski, kao i prvobitnu vlast nad zemljom, koja je prešla u ruke uzurpatora sotone, koji se od sada naziva „knezom ovoga sveta” (Jovan 12, 31). No Bog se u svojoj velikoj ljubavi nije odrekao čoveka i nije ga prepustio teškim posledicama njegove nerazumne neposlušnosti. Još pre čovekovog pada u greh, Bog je u svojoj ljubavi načinio plan o čovekovom spasenju. Njegova ljubav prema palom čoveku bila je tolika da je pristao da da svog jedinorodnog Sina „da nijedan koji veruje u njega ne pogine, nego da ima život večni” (Jovan 3, 16).

I. BOŽJI PLAN O SPASENJU ČOVEKA

1. Kada je Bog načinio plan o spasenju čoveka i ko je izvršilac tog plana?

„I pokloniše joj se svi koji žive na zemlji kojima imena nisu zapisana u životnoj knjizi Jagnjeta, koje je zaklano od postanja sveta.” Otkrivenje 13, 8. (1. Petrova 1, 19. 20.) „Jer je jedan Bog i jedan posrednik Boga i ljudi, čovek Hristos Isus, koji sebe daje u otkup za sve. 1. Timotiju 2, 5.

Hristos, Božji Sin, sažalio se nad palim čovekom. Njegovo srce, puno ljubavi i milosti, bilo je dirnuto stradanjem i nesrećom palog čovečanstva koje je unapred video. Božji prestupljeni zakon tražio je smrt grešnika. U celom svemiru bilo je samo jedno biće koje je mesto čoveka moglo zadovoljiti zahtev zakona. Pošto je Božji zakon svet kao sam Bog, to je samo biće jednako Bogu moglo zadovoljiti pravdu prestupljenog zakona. Samo Hristos je mogao otkupiti palog čoveka od prokletstva zakona i dovesti ga opet u vezu s Bogom.

2. Kada je Bog prvi put otkrio našim praroditeljima svoj plan o spasenju ljudskog roda?

„I još mećem neprijateljstvo između tebe i žene, i između potomstva tvoga i potomstva njezina; ono će ti glavu zgaziti, a ti ćeš ga u petu ujedati.” 1. Mojsijeva 4, 15. (Vidi: L. Bakotić)

Našim praroditeljima su ove reči bile melem za njihova ranjena srca. Oni su razumeli da će se roditi Otkupitelj kao ženin potomak, koji će im vratiti raj, izgublenu vlast i večnu sreću.

3. Na koji je još način Bog kasnije otkrio i dopunio obećanje o dolasku otkupitelja?

Bog je prvobitno obećanje o dolasku obećanog Spasitelja kasnije sve više dopunjavao. To je činio pomoću sistema žrtava koji je uspostavio u krilu svog naroda, pomoću simbola i proročanstava o budućem Mesiji.

Sam Bog je prineo prvu žrtvu da bi obukao naše praroditelje u haljine od kože. (1. Mojsijeva 3, 21.) Jagnje koje je Bog zaklao da bi obukao naše praroditelje pre nego što ih je izagnao iz raja bilo je slika Isusa Hrista, nevinog Jagnjeta, koji će uzeti na sebe naše prestupe i umreti mesto nas da bismo mi živeli.

Verni ljudi su u staro vreme po Božjoj naredbi prinosili krvne žrtve. (1. Mojsijeva 4, 4; 8, 20; 22, 13.) Podizali su žrtvenike na kojima su žrtvovali jagnje, koje je predstavljalo nevinog Božjeg Sina, koji će jednoga dana umreti za grešnog čoveka. Pomoću žrtava je Bog učio ljude da „bez prolijevanja krvi nema oproštenja” (Jevrejima 9, 22).

Preko proroka Bog je u narodu održavao nadu u dolazak obećanog Spasitelja i preko njih je objavio mnoge pojedinosti o obećanom Mesiji. Preko Miheja objavio je da će se Mesija roditi u Vitlejemu (Mihej 5, 1), preko Danila objavio je tačno vreme Mesijine službe i njegove smrti (Danilo 9, 23-27), preko Zaharije objavio je njegov trijumfalan ulazak u Jerusalem (Zaharija 9, 9), a preko proroka Isaije, koji se naziva evanđelistom Starog zaveta, dat nam je tačan opis Hristovog života, njegove misije i njegove smrti (Isaija 7, 44; 9, 6; 01, 1; 53, 1-8). Sve ovo objavljeno je više stotina godina pre Spasiteljevog rođenja.

II. OSTVARENJE PLANA SPASENJA

1. Šta se dogodilo kad je došlo vreme da se ostvari plan spasenja?

„A kad se navrší vreme, posla Bog Sina svoga jedinorodnoga, koji je rođen od žene i pokoren zakonu.” Galatima 4, 4.

2. Da li je Hristos postojao i pre nego što se rodio u telu?

„U početku beše reč, n reč beše u Boga, i Bog beše reč. Ona beše u početku u Boga. Sve je kroz nju postalo, i bez nje ništa nije postalo što je postalo. I reč postade telo i useli se u nas puno blagodati i istine; i videsmo slavu njegovu, slavu, kao jedinorodnoga od Oca.” Jovan 1, 1-3. 14.

Hristos je postojao još pre nego što je stvorena naša zemlja. (Jovan 17, 5). On je sve stvorio pa i čoveka. (Jovan 1, 1-3. 14.) Hristos je u raj u razgovarao sa Adamom i Evom. On im je dao ono prvo obećanje o spasenju u 1. Mojsijevoj 3, 15. pre nego što ih je Bog izagnao iz raja. Patrijarsi u staro vreme nisu razgovarali sa Ocem, nego sa Sinom (Hristom). (Jovan 1, 18; 8, 55-59) Hristos je razgovarao i sa Mojsijem 40 dana na gori Sinajskoj. On je govorio izrailjskom narodu sa Sinaja. On je svojim prstom napisao deset zapovesti na dve ploče; On je preveo Božji narod preko Crvenog Mora i vodio ga kroz pustinju. (1. Korinćanima 10, 4.) Hristov Duh nam govori preko proroka, a kasnije i preko apostola. (1 Petrova 1, 10, 11.)

3. Zašto je Hristos došao na naš svet?

„Jer je sin čovečji došao da nađe i spase što je izgubljeno.” Luka 19, 10. (Vidi: Jevrejima 2, 14, 15.)

4. Kako je Hristos ostvario ovu svoju misiju?

„Znajući da se propadljivim srebrom ili zlatom ne iskupiste iz sujetnoga svog življenja, koje ste videli od otaca; nego skupocenom krvlju Hrista, kao bezazlena i prečista jagnjeta.” 1. Petrova 1, 18, 19. (Vidi: Jovan 1, 29; 2. Korinćanima 5, 21; Filibljanima 2, 8.)

S Hristom se postupalo kao što smo mi zaslužili da se s nama postupa. On je bio osuđen za

naše grehe, u kojima nije imao udela, da bismo se mi opravdali njegovom pravdom, u kojoj mi nismo imali udela. On je pretrpeo smrt koju smo mi zaslužili, da bismo mi mogli dobiti život koji je u njemu. „Ranom njegovom mi se iscelismo.” Isaija 53, 5.

5. Šta znači Hristova smrt za čoveka?

„Koji nas izbavi od vlasti tamne, i premesti nas u carstvo sina ljubavi svoje, u kome imamo izbavljenje krvlju njegovom i oproštenje greha.” Kološanima 1, 13. 14.

„Koji je dao sebe za nas da nas izbavi od svakoga bezakonja, i da očisti sebi narod izbrani koji čezne za dobrim delima.” Titu 2, 14. (Vidi: Kološanima 1, 19. 20; Efescima 2, 4-6. 10-13.)

Isus je umro da bi nas svojom smrću na krstu pomirio s nebeskim Ocem (Rimljanima 5, 10) i da bismo u njegovoj krvi imali oproštenje greha (Rimljanima 3, 23-26).

6. Šta je značila Hristova smrt za sotonu?

„Koji tvori greh od đavola je, jer đavo greši od početka. zato se javi sin Božji da raskopa dela đavola.” 1. Jovanova 3, 8.

Svojom smrću je Hristos pobedio sotonu. Kad je Isus na krstu kazao: „Svrši se!” sotonu je odzvonilo. Velika borba između Hrista i sotone je tada odlučena u Hristovu korist i konačno uništenje greha i sotone je osigurano.

7. Da li ima nekog drugog koji bi nas mogao spasiti? „Jer nema drugoga imena pod nebom danoga ljudima kojim bi se mi mogli spasti.” Dela 4, 12.

III. NAŠ UDEO U PLANU SPASENJA

1. Da li će se svi ljudi na zemlji spasti Hristovom smrću?

„I izvedavši ih napolje reče: gospodo! šta mi treba činiti da se spasem?” A oni rekoše: veruj Gospoda Isusa Hrista i spašćeš se ti i sav dom tvoj.” Dela 16, 30.

Pošto je Hristos jedanput dovršio spasenje, potrebno je da ga ljudi pojedinačno prihvate. Hrišćanstvo nema samo istorijsku nego i praktičnu vrednost. Spasenje postaje stvarnost samo za one koji ga verom prihvate.

2. Kada će nastupiti potpuno ostvarenje spasenja? „Tako se Hristos jednom prinese, da uzme grehe mnogih; a drugi put će se javiti bez greha na spasenje onima koji ga čekaju.” Jevrejima 9, 28.

Spasenje će biti potpuno ostvareno na dan ponovnog Hristovog dolaska. Sada hrišćani još žive u nadi da će Gospod ispuniti svoje obećanje. Ta nada je lenger naše duše u ovome uzburkanom životu. To je živa nada koja nas neće prevariti.

3. Koji poziv upućuje Hristos svakom čoveku? „Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni, i ja ću vas odmoriti.” Matej 11, 28.

Hristos poziva sve ljude da prihvate spasenje, koje je on već izvojevao i sada nam ga nudi ako dođemo k Njemu. Neposlušnošću je čovek izgubio večni život i Božju slavu. Samo verom i poslušnošću može to povratiti; zato dođimo Hristu!

7. Kako nas Bog spasava od greha?

ŠTA JE GREH?

„Svaki koji čini greh i bezakonje čini: i greh je bezakonje.” 1. Jovanova 3, 4.

Ovo je najrazumljivija definicija greha u Svetom pismu. Bog ima jedan osnovni, nepromenljivi, večni zakon (Psalam 111, 7. 8.), i prestup tog zakona je greh. Bog koji se ne menja ne može da promeni svoj zakon da bi spasao čoveka. To bi značilo ukloniti sam temelj njegove vladavine. Ovaj osnovni i nepromenljivi Božji zakon je Deset zapovesti, koje je Bog objavio preko Mojsija na gori Sinaju (2. Mojsijeva 20, 1-17), ali principi tog zakona bili su poznati našim praroditeljima još u raj.

Prestupom Božjeg zakona naši praroditelji su navukli na sebe prokletstvo (1. Mojs. 3, 17. 19. 24). Čovek je grehom izgubio „slavu Božju” - Božje obličje, svoj dom - vrt edemski, drvo života, vlast nad zemljom i sam život. Mi kao potomci Adama i Eve rađamo se sa prirodom sklonom ka grehu i u toku života povećavamo svoju grešnost. Sveto pismo izričito naglašava da nema nijednog čoveka pravedna, ni jednoga koji nije prestupio Božji zakon. „Zato, kao što kroz jednoga čoveka dođe na svet greh, i kroz greh smrt, tako smrt uđe u sve ljude, jer svi sagraše.” Rimljanima 5, 12.

I. OD KOJIH TRIJU STVARI JE POTREBNO DA ČOVEK BUDE SPAŠEN?

1. Od kazne zbog greha. Pošto su svi sagrašili i izgubili slavu Božju (Rimljanima 3, 23), svi ljudi su grešnici. A plata za greh je smrt (Rimljanima 6, 23). Ovde nije reč o takozvanoj prvoj smrti, koja je posledica Adamovog greha - jer po Adamu svi umiremo, već je ovde reč o večnoj smrti, koja se u Bibliji naziva druga smrt, a koja je posledica naših ličnih greha (Otkrivenje 20, 6. 14). Ovu večnu smrt možemo izbeći ako prihvatimo Hrista kao svog Spasitelja i ako Božjom milošću napustimo grešan život. „Neka bezbožnik ostavi svoj put i nepravednih misli svoje; i neka se vrati ka Gospodu, i smilovaće se na nj, i k Bogu našem, jer prašta mnogo.” Isaija 55, 7.

2. Od sile greha u našem životu. „Jer je telesno mudrovanje neprijateljstvo Bogu, jer se ne pokorava zakonu Božijemu niti može.” Rimljanima 8, 7.

Kad je čovek bio stvoren, njegov um i život bio je u savršenom skladu sa Božjom voljom. Načela Božjeg zakona bila su napisana u njegovom srcu, i on je živeo po njima. Ali greh je odvojio čoveka od Boga i od tog vremena je ljudsko srce ispunjeno neprijateljstvom i pobunom protiv Boga. Čovekovim padom u greh, ljudska priroda je postala sklona grehu, a pošto je čovek sve više ugađao svojim grešnim prohtevima, postao je rob grehu. Čoveku je nemoguće da svojom silom i svojim delima postigne pravdu i spasenje. Isus je došao da nas spasi i od sile greha (Matej 1, 21). Isus je u ljudskom telu pobedio greh (Rimljanima 8, 3. 4.), i on nam nudi svoju božansku silu koja nas osposobljava da i mi možemo živeti po Božjoj volji. Ako Hrista verom primimo kao svog ličnog Spasitelja, ako se njemu predamo, on će nas Svetim Duhom nanovo roditi (Jovan 3, 3), utisnuće zakon Božji u naša srca i naše misli (Jevrejima 8, 10), i tako ćemo moći živeti u skladu sa Božjim zakonom.

3. Od prisutnosti greha. „A Bog mira da satre sotonu pod noge vaše skoro.” Rimljanima 16,

20.

Dok god postoji sotona, dotle će na ovoj zemlji biti greha i stradanja. Ali ovaj tekst ističe da će greh i njegov uzročnik - sotona - biti uništeni. Tako ćemo biti oslobođeni od prisutnosti greha, i Bog će stvoriti za nas novi svet, gde pravda živi, i gde neće više biti bolesti, stradanja i smrti (2. Petrova 3, 13; Otkrivenje 21, 1. 4.).

II. MOŽE LI ČOVEK SEBE SPASTI OD GREHA?

1. Čovek ne može da izbriše svoje prošle grehe. „Jer se delima zakona ni jedno telo neće opravdati pred njim; jer kroz zakon dolazi poznanje greha.” Rimljanima 3, 20.

Svi bez razlike smo prestupili Božji zakon i svima je potrebno opravdanje, to jest oproštenje prošlih greha. Ali zakon nema sile da nas opravda; on nam samo otkriva greh (Rimljanima 7, 7) i vodi nas Isusu, koji jedini može da nam oprostí naše prošle grehe (Rimljanima 3, 23-26).

2. Čovek ne može da se svojom silom oslobodi od sile greha. „Može li Etiopljanin promeniti kožu svoju ili ris šare svoje? Možete li vi činiti dobro naučivši se činiti zlo?” Jeremija 13, 23.

Grešnost je osobina čovekove prirode. Kao što Etiopljanin ne može promeniti boju kože ili ris svoje pege, tako ni čovek ne može svojom silom promeniti svoju grešnu prirodu. To potvrđuje i apostol Pavle:

„Jer znam da dobro ne živi u meni, to jest u telu mome. Jer hteti imam u sebi, ali učiniti dobro ne nalazim. Jer dobro što hoću ne činim, nego zlo što neću, ono činim.” Rimljanima 7, 18. 19.

III. ŠTA BOG ČINI DA BI NAS SPASIO OD GREHA?

1. Bog nam u Isusu Hristu prašta prošle grehe. „Jer Bogu tako omile svet da je i Sina svoga jednorodnoga dao, da ni jedan koji ga veruje ne pogine, nego da ima život večni.” Jovan 3, 16.

Hristos je došao na našu zemlju da nas svojom smrću otkupi od greha i njegovih posledica. „Jer Hristos još kad slabi besmo umre u vreme svoje za bezbožnike. Ali Bog pokazuje svoju ljubav k nama što Hristos još kad besmo grešnici umre za nas.” Rimljanima 5, 6. 8. Isaija izjavljuje: „Ali on bi ranjen za naše prestupe, izbijen za naša bezakonja; kar beše na njemu našeg mira radi, i ranom njegovom mi se iscelismo.” Isaija 53, 5.

2. Bog daje čoveku pobedu nad grehom. Kad primamo Hrista kao svoga Spasitelja, Bog nas Svetim Duhom i svojom rečju preporuča - to jest nanovo stvara (Jovan 1, 12. 13; 3, 5; 1. Petrova 1, 23; 2. Kor. 5, 17). On nam daje silu koja nam omogućava da živimo po Božjoj vrlji - u skladu sa Božjim zakonom.

„Jer što zakonu beše nemoguće, jer beše oslabljen telom, posla Bog Sina svojega u obličju tela grehovnoga, i za greh osudi greh u telu, da se pravda Zakona ispuni u nama koji ne živimo po telu nego po duhu.” Rimljanima 8, 3. 4. (Vidi: Jevrejima 8, 10).

IV. ŠTA JE ČOVEKOV UDEO U SPASENJU?

1. Da bismo dobili oprostjenje prošlih greha, potrebno je da učinimo sledeće korake:

a) da verom gledamo na Hrista; „Pogledajte u mene, i spašćete se svi krajevi zemaljski; jer sam ja Bog, i nema drugoga.” Isaija 45, 22. „A oni rekoše: „veruj Gospoda Isusa Hrista i spašćeš se ti i sav dom tvoj.” Dela 16, 31.

b) da se pokajemo za svaki greh; „Pokajte se, dakle, i obratite se da se očistite od greha svojih, da dođu vremena odmaranja od lica Gospodnjega.” Dela 3, 19.

c) da priznamo svaki poznati greh; „Ako priznajemo grehe svoje, veran je i pravedan da nam oprosti grehe naše, i očisti nas od svake nepravde.” 1. Jovanova 1, 9.

d) da nadoknadimo štetu koju smo učinili svome bližnjem; „I vrati bezbožnik залог, i vrati što je oteo, i stane hoditi po uredbama životnim ne čineći bezakonja, doista će biti živ, neće umreti. Od svih greha što je zgrešio ništa mu se neće spomenuti; činio je sud i pravdu, doista će živ biti.” Jezekilj 33, 15. 16.

2. Da bismo pobedili greh i živeli po Božjoj volji, potrebno je da sa verom dođemo Bogu i da smo voljni učiniti sledeće korake:

a) da se odrekemo svakog greha; „Ko krije prestupe svoje, neće biti srećan; a ko priznaje i ostavlja dobiće milost.” Priče 28, 13.

b) da dopustimo da nas Sveti Duh vodi; „Jer koji se vladaju po duhu Božjemu, oni su sinovi Božji.” Rimljanima 8, 14.

c) da smo voljni da poslušamo Božji zakon; „Ko odvraća uho svoje da ne čuje zakona, i molitva je njegova mrska.” Priče 28, 9.

d) da uvek gledamo na Isusa; „Zato, dakle, i mi imajući oko sebe toliku gomilu svedoka, da odbacimo svako breme i greh koji je za nas prionuo, i s trpljenjem da trčimo u bitku koja nam je određena, gledajući na načelnika vere i svršitelja Isusa, koji mesto određene sebi radosti pretrplje krst, ne mareći za sramotu, i sede s desne strane prestola Božjega.” Jevrejima 12, 1.2.

Kao što čovek koji je pomilovanjem pušten na slobodu treba da živi u skladu sa građanskim zakonom da ne bi ponovo bio osuđen, tako i pomilovani grešnik, kome je Hristos oprostio prošle grehe, treba da od sada, Božjom milošću, živi u skladu sa Božjim zakonom. (Rimlj. 8, 1. 2.)

Bog nam nudi potpuno spasenje u Isusu Hristu, ali do nas stoji hoćemo li ga primiti ili odbiti. Božja reč nas opominje: „Zato moramo tim većma paziti na ono što smo čuli, da kako ne izgubimo spasenje. Jer, kad je već anđeoska reč vredela i svaki prestup i svaka nepokornost pravednu platu primila, kako ćemo pobeći od nje mi, ako ne marimo za toliko spasenje, koje počeo Gospod propovedati i onda ga oni koji su čuli, potvrdiše među nama.” Jevrejima 2, 13. po Stefanoviću.

8. Hristov ponovni dolazak

Mi se brzim koracima približavamo času Hristovog ponovnog dolaska i osnivanja njegovog večnog carstva koje je predstavljeno, kao što smo to videli u prethodnom proučavanju, kamenom koji je udario u stopala velikog lika (Danilo 2, 44. 45.) i postao gora koja je ispunila svu zemlju.

Ponovni Hristov dolazak spominje se preko trista puta u Novome zavetu. Patrijarsi i proroci očekivali su ne samo Hristov prvi dolazak već su u viziji gledali i njegov drugi dolazak (Juda st. 14; 0 Jovu 19, 25-27; Psalam 50, 3; 96, 13; Isaija 35, 4). Hristov ponovni dolazak bio je blažena nada apostolske crkve i svih vernih Hristovih sledbenika u prošlim stolećima (Titu 2, 13. 14; Dela 3, 19-21).

I. HOĆE LI HRISTOS OPET DOĆI?

1. Obećanje Isusovo:

„Da se ne plaši srce vaše, verujte Boga, i mene verujte. Mnogi su stanovi u kući oca moga. A da nije tako, kazao bih vam. Idem da vam pripremim mesto. I kad otidem i pripremim vam mesto, opet ću doći, i uzeću vas k sebi da i vi budete gde sam ja.” Jovan 14, 1-3.

Ovo obećanje dao je Isus svojim učenicima uoči svoje smrti. Ove reči trebalo je da uteše učenike; Isus ih je napuštao, ali ih neće zaboraviti. Doći će dan ponovnog sastanka u Očevoj kući. U međuvremenu, On će za njih pripremiti veličanstvene stanove; tada će „opet doći, da ih uzme gde je on”.

2. Anđeli su posvedočili da će Isus opet doći.

„I ovo rekavši videše oni gde se podiže i odnese ga oblak iz očiju njihovih. I kad gledahu za njim gde ide na nebo, gle, dva čoveka stadoše pred njima u belim haljinama. Koji i rekoše: ljudi Galilejci! šta stojite i gledate na nebo? Ovaj Isus koji se od vas uze na nebo tako će doći kao što videste da ide na nebo.” Dela 1, 9-11.

Vest dvojice anđela koja je potvrdila Isusovu izjavu ispunila je srca učenika velikom radošću (Luka 24, 52). Ova misao da će Isus ponovo doći prešla je od apostola u srca hrišćanske apostolske crkve i postala je glavni stub njihove vere i nade.

Kad je Isus stajao na sudu pred sveštениčkim poglavarom Kajaфом i kad mu je ovaj pod zakletvom postavio pitanje da kaže da li je zaista Božji Sin, Isus je odgovorio: „Odsele ćete videti Sina Čovečjega gde sedi s desne strane sile i ide na oblacima nebeskim.” Matej 26, 64. Isusovo obećanje je pouzdano. On će ispuniti svoje obećanje.

II. KAKO ĆE ISUS DOĆI?

1. Isus će doći lično - isti onaj koji se uzneo na nebo.

„I ovo rekavši videše oni gde se podiže i odnese ga oblak iz očiju njihovih. I kad gledahu za njim gde ide na nebo, gle, dva čoveka stadoše pred njima u belim haljinama. Koji i rekoše: ljudi Galilejci! šta stojite i gledate na nebo? Ovaj Isus koji se od vas uze na nebo tako će doći kao što videste da ode na nebo.” Dela 1, 9-11.

2. Doći će vidljivo - na oblacima.

„Jer kako što munja izlazi od istoka i pokazuje se do zapada, tako će biti dolazak sina čovečjega.” Matej 24, 27. (Otkrivenje 14, 14).

Prvi Hristov dolazak bio je sličan polakom svitanju zore, a drugi njegov dolazak biće kao munja koja najednom obasjava sav horizont.

3. Doći će u velikoj sili i slavi.

„I tada će se pokazati znak sina čovečjega na nebu; i tada će proplakati sva plemena na zemlji; i ugledaće sina čovečjega gde ide na oblacima nebeskim sa silom i slavom velikom. I poslaće anđele svoje s velikim glasom trubnim; i sabraće izbrane njegove od četiri vetra, od kraja do kraja nebesa. Matej 24, 30. 31.

Teško možemo da sebi predstavimo uticaj ove slave na ljudske stanovnike. Prilikom Hristovog uskrsnuća pojava jednog anđela učinila je da su rimski stražari popadali kao mrtvi na zemlju (Matej 28, 2-4); tako nije čudo što će grešnici prilikom Hristovog dolaska vikati gorama i kamenju da padnu na njih i da ih sakriju od slave onoga koji će doći u slavi svojoj, u slavi Očinoj i svih svetih anđela (Otkrivenje 6, 14-17; Luka9, 26).

4. Isus će doći iznenada - neočekivano.

„Zato i vi budite gotovi; jer u koji čas ne mislite doći će sin čovečji. A o danu tome i o času niko ne zna, ni anđeli nebeski, do Otac moj sam”. Matej 24, 44. 36.

Isus nas opominje da se čuvamo da nas ko ne prevari: „Pazite da vas ko ne prevari! Jer će mnogi doći u ime moje i govoriće: Ja sam Hristos, i mnoge će prevariti.” Matej 24, 4. Sotona danas mnoge vara pomoću spiritizma. Spiritisti tvrde da se na njihovim skupovima pojavljuje Isus Hristos i da im on lično upućuje važne savete. Ali mi znamo na osnovu samih Isusovih reči, da se on neće pojaviti u sobi, i zato ne verujmo spiritističkim tvrđenjima. Isus nam kaže: „Ako vam dakle reknu: evo ga u pustinji, ne izlazite, evo ga u sobama, ne verujte. Jer kako što munja izlazi od istoka i pokazuje se do zapada, takav će biti dolazak sina čovečjega.” Matej 24, 26. 27.

Isus se neće pojaviti tajno, u nekoj sobi ili pustinji, već javno, pred očima celog sveta. Neće doći kas neki tajanstveni duh, već lično i fizički kao Sin čovečji. (Matej 26, 64.)

III. ZAŠTO ĆE HRISTOS DOĆI?

1. On će doći da mrtve pravedne podigne iz grobova, a žive pravedne da preobrazi i da im da besmrtnost.

„Jer će sam Gospod sa zapovešću, s glasom arhanđelovim i s trubom Božjom sići s neba; i mrtvi u Hristu uskrsnuće najpre; a potom mi živi koji smo ostali, zajedno s njima bićemo uzeti u oblake na susret Gospodu na nebo, i tako ćemo svagda s Gospodom biti.” 1. Solunjanima 4, 16. 17. (Filib. 3, 20; 1. Kor. 15, 51-53.)

2. On će pravednima dati nagradu; uzeće ih u nebeske stanove.

„Dalje, dakle, meni je pripravljen venac pravde, koji će mi dati Gospod u dan onaj, pravedni sudija; ali, ne samo meni, nego i svima koji se raduju njegovu dolasku.” 2. Timotiju 4, 8.

„Mnogi su stanovi u kući oca moga. A da nije tako, kazao bih vam. Idem da vam pripravim mesto. I kad otidem i pripravim vam mesto, opet ću doći i uzeću vas k sebi da i vi budete gde sam ja.” Jovan 14, 1-3.

3. Žive grešnike će uništiti.

„A vama koje muče pokoj s nama kad se pokaže Gospod Isus s neba s anđelima sile svoje u ognju plamenome, koji će dati osvetu onima koji ne poznaju Boga i ne slušaju evanđelja Gospoda našega Isusa Hrista; koji će primiti muku, pogibao večnu od lica Gospodnjega i od slave sile njegove.” 2. Solunjanima 1, 7-9.

IV. KAKO MOŽEMO DA SE PRIPREMIMO ZA HRISTOV DOLAZAK?

1. Mi možemo doći k njemu.

„Sve što meni daje otac k meni će doći; i koji dolazi k meni neću ga isterati napolje.” Jovan 6, 37.

Ako želimo da nas Isus primi kad bude došao, mi moramo sada njega primiti kao svog Spasitelja. On do sada nije došao zato jer još ima mnogo iskrenih duša koje treba da budu spasene.

2. Mi možemo da živimo za njega, kao što je apostol Pavle živio.

„Dobar rat ratovah, trku svrših, veru održah. Dalje, dakle, meni je pripravljen venac pravde, koji će mi dati Gospod u dan onaj, pravedni sudija; ali ne samo meni, nego i svima koji se raduju njegovu dolasku.” 2. Timotiju 4, 7. 8.

Nije dovoljno da se smatramo hrišćanima i da pripadamo nekoj hrišćanskoj crkvi. Isus je kazao: „Neće svaki koji mi govori: Gospode, Gospode! ući u carstvo nebesko; no koji čini po volji Oca moga koji je na nebesima.” Matej 7, 21.

3. Mi možemo težiti da postanemo slični njemu. „Ljubazni! sad smo deca Božja, i još se ne pokaza šta ćemo biti; nego znamo da kad se pokaže, bićemo kao i on, jer ćemo ga videti kao što jest. I svaki koji ovaj nad ima na njega, čisti se, kao i on što je čist.” 1. Jovanova 3, 2. 3.

4. Mi možemo očekivati njegov dolazak.

„Tako se i Hristos jednom prinese da uzme mnogih grehe, a drugom će se javiti bez greha na spasenje onima koji ga čekaju.” Jevrejima 9, 28.

Ako Hristov dolazak očekujemo, mi ćemo se i pripremati da ga gotovi dočekamo.

5. Mi se možemo radovati njegovu dolasku i moliti se za nj.

„Dalje, dakle, meni je pripravljen venac pravde, koji će mi dati Gospod u onaj dan, pravedni sudija; ali ne samo meni, nego i svima koji se raduju njegovu dolasku.” 2. Timotiju 4, 8.

„Da dođe carstvo tvoje; da bude volja tvoja; i na zemlji kao na nebu.” Matej 6, 10.

Kakav je tvoj stav, dragi čitaocu, prema Hristovom drugom dolasku? Veruješ li u Hristov dolazak? Ljubiš li Hrista i njegov dolazak? Dali ga očekuješ i da li si voljan da se za nj pripremaš? Od tvog odnosa prema Hristu i njegovom dolasku danas, zavisi kakav će biti Hristov odnos prema tebi u dan njegovog pohoda. Tada će biti samo dve grupe ljudi. Jedni će Hrista dočekati u strahu i očajanju (Otkrivenje 6, 15-17), a drugi će ga radosno pozdraviti i uskliknuti: „Gle, ovo je Bog naš, njega čekasmo, i spašće nas; ovo je Gospod, njega čekasmo: radovaćemo se i veseliti za spasenje njegovo.” Isaija 25, 9. Od našeg izbora danas zavisi u kojoj ćemo grupi tada biti.

U idućoj pouci proučavaćemo kako možemo znati da će Isus skoro doći.

9. Znaci Hristovog dolaska

Sveto pismo nas jasno uči da će Hristos opet doći. Sam Isus je kazao: „Opet ću doći”. Ali ni On ni njegovi apostoli nisu nam označili dan pa ni godinu njegovog dolaska. Štaviše, Isus je rekao: „A o danu tome i času niko ne zna, ni anđeli nebeski, do Otac moj sam.” Matej 27, 36.

Iako nam Isus nije otkrio dan svoga dolaska, on nam je ipak napomenuo razne znakove po kojima možemo zaključiti da je njegov dolazak blizu. To nam je on izneo u svom čuvenom proročkom govoru u 24. glavi evanđelja po Mateju.

I. ZNACIU FIZIČKOM SVETU

1. Znaci na nebu. „I odmah će po nevolji dana tih sunce će pomrčati, i mesec svoju svetlost izgubiti, i zvezde s neba pasti, i sile nebeske pokrenuti se. I tada će se pokazati znak sina čovečjega na nebu; i tada će proplakati sva plemena na zemlji; i ugledaće sina čovečjega gde ide na oblacima nebeskim sa silom i slavom velikom.” Matej 24, 29. 30. (Vidi: takođe Joilo 3, 15.).

Veliki period nevolje koji se ovde spominje je takozvani mračni vek papske dominacije kad su mnogi verni Hristovi sledbenici bili nemilosrdno progonjeni i ubijani. Bog je otkrio proroku Danilu da će ta papska dominacija trajati 1260 godina (Danilo 7, 25), a ona je zaista trajala od 538. do 1798. posle Hrista. Progonstva su ipak prestala oko 25 godina pre nego što je istekao pomenuti period. Odmah posle nevolja tog perioda trebalo je da se pojave određeni znaci na nebu, i oni su se pojavili. Devetnaestog maja 1780. bio je mračni dan zbog natprirodnog pomračenja sunca. Pomračenje je počela oko 10 sati pre podne i trajalo sve do ponoći. Pravi uzrok tog značajnog fenomena je nepoznat. Iste noći sva nebeska videla bila su obavijena neprobojnom senkom, a mesec je izgledao kao krv.

„I zvezde će s neba pasti”, rekao je Isus. Ovaj znak se ispunio 13. novembra 1833. kad se dogodilo najveće padanje meteora u istoriji. Očevici su ove pojave smatrali predznacima Hristovog dolaska. Zaista ovi fenomeni su bili prvi znaci Hristovog dolaska, jer su se zbili u vreme koje je unapred bilo prorečeno.

2. Znaci na zemlji. „Jer će ustati narod na narod i carstvo na carstvo; i biće gladi i pomori, i zemlja će se tresti po svetlu.” Matej 24, 7.

Glad i epidemije obično prate velike ratove. Posle Prvog svetskog rata umrlo je u Kini od gladi preko tri miliona ljudi, a od španske gripe (influence) širom sveta preko 15 miliona. Drugi svetski rat takođe ima svoju mračnu istoriju gladi i bolesti.

Zemljotresi su drugi znak Hristovog dolaska. Zemljotresa je bilo uvek, ali što se više približavamo Hristovom dolasku, oni su učestaliji i jači.

II. ZNACI NA RELIGIOZNOM PODRUČJU

1. Rugači. „I ovo znajte najpre da će u poslednje dane doći rugači koji će živeti po svojim željama, i govoriti: gde je obećanje dolaska njegova? Jer od kako oci pomreše sve stoji tako od početka stvorenja.” 2. Petrova 3, 3. 4.

2. Obličje pobožnosti. „Koji imaju obličje pobožnosti, a sile su se njezine odrekli.” 2. Timotiju 3, 5.

3. Nedostatak vere. „Ali sin čovečji kad dođe, hoće li naći veru na zemlji?” Luka 18, 8.

Talas neverstva će se u poslednje dane sve više širiti. Pa i među onima koji će se smatrati hrišćanima neće biti pravog poverenja u Boga i poslušnost njegovoj reči.

4. Nedostatak ljubavi. „I što će se bezakonje umnožiti, ohladneće ljubav mnogih.” Matej 24, 12.

Mnogi će se obeshrabrili i njihova ljubav prema Bogu će ohladniti zbog sve većeg širenja pokvarenosti u svetu.

5. Evanđelje će se propovedati celom svetu. „I propoveda će se ovo evanđelje o carstvu po svemu svetu za svedočanstvo svim narodima. I tada će doći posledak.” Matej 24, 14.

Ovo proročanstvo se danas ispunjava na neobičan način. Evanđelje se propoveda na preko 800 jezika i dijalekata, i to ne samo usmeno već i putem raznih medija.

III. ZNACI NA DRUŠTVENOM I MORALNOM POLJU

1. Opadanje morala. „Ali ovo znaj da će u poslednje dane nastati vremena teška: Jer će ljudi postati samoživi, srebroljubci, hvališi, ponositi, hulnici, nepokorni roditeljima, neblagodarni, nepravedni, neljubazni, neprimirljivi, opadači, neuzdržnici, besni, nedobroljubivi, izdajnici, nagli, naduveni, koji više mare za slasti nego za Boga, koji imaju obličje pobožnosti a sile su se njezine odrekli.” 2. Timotiju 3, 1-5.

Sve veći broj užasnih zločina, rastave brakova i alkoholičara pokazuje da je društvo doseglo nizak stupanj moralnosti opisan u ovim stihovima. Isus je kazao: „Jer kako što je bilo u vreme Nojevo tako će biti i dolazak sina čovečjega. Jer kako što pre potopa jeđahu i pijahu, ženjahu se i udavahu do onoga dana kad Noje uđe u kovčeg, i ne osetiše dok ne dođe potop i odnese sve; tako će biti i dolazak sina čovečjega.” Matej 24, 37-39.

2. Strah i zbunjenost. „I biće znaci u suncu i u mesecu n u zvezdama; i ljudima na zemlji tuga od smetnje i od huke morske i valova. Ljudi će umirati od straha i od čekanja onoga što ide na zemlju, jer će se i sile nebeske pokrenuti. I tada će ugledati sina čovečjega gde ide na oblacima sa silom i slavom velikom”. Luka 21, 25-27.

Mnogim ranijim opasnostima dodata je u naše vreme i nova opasnost - strah od atomske bombe. Jedan čuveni naučnik je rekao: „Ja sam prestrašen čovek. Svi naučnici koje poznajem su prestrašeni - boje se za svoj život i za vaš život.” Mi živimo u vreme sve veće opasnosti od uništenja strašnim razornim oružjem koje izaziva strah i užas kod svih misaonih ljudi.

IV. ZNACI NA POLJU NAUKE I TEHNIKE

„A ti, Danilo, zatvori ove reči i zapečati ovu knjigu do poslednjeg vremena; mnogi će pretraživati, i znanje će se umnožiti.” Danilo 12, 4.

Poslednjih sto i pedeset godina ističu se mnogim pronalascima na području nauke i tehnike, povećavanjem opšteg znanja kao i dubljim razumevanjem Božje reči. Setimo se samo nekih izuma: parobrod, parna lokomotiva, telegraf, telefon, automobil, avion, televizija, radar, atomska bomba, vasijski brod kojim čovek danas već putuje oko zemlje i u svemir.

Razumevanje Božje reči takođe se u poslednje vreme neobično povećalo. Dok je Biblija pre sto godina bila prevedena na razmerno mali broj jezika, danas je ona prevedena na preko 1200 jezika i dijalekata i rasprostranjuje se u milionima primeraka. Zaista mi danas živimo u „vreme posletka”.

V. KAKAV TREBA DA JE NAŠ ŽIVOT U OVO VREME OČEKIVANJA

„A kad se počne ovo zbivati, gledajte i podignite glave svoje; jer se približuje izbavljenje vaše”. Luka 21, 28.

„Ne govorite buna, kad ovaj narod kaže buna, i ne bojte se, čega se on boji, i ne plašite se.” Isaija 8, 12.

Apostol Pavle nas savetuje: „I celi vaš duh i duša i telo da se sačuva bez krivice za dolazak Gospoda našega Isusa Hrista.” 1. Solunjanima 5, 23.

Isus nas poziva da bdimo, da se molimo i da budemo gotovi: „Pazite, stražite i molite se Bogu: jer ne znate kad će vreme nastati. Kao što čovek odlazeći ostavi kuću svoju, i da slugama svojim vlast i svakome svoj posao; i vrataru zapovedi da straži. Stražite, dakle; jer ne znate kad će doći gospodar od kuće, ili u večer ili u ponoći ili u petle ili u jutru; da ne dođe iznenada i da vas ne nađe a vi spavate. A što vam kažem, svima kažem: stražite!” Marko 13, 33-37.

„Zato i vi budite gotovi; jer u koji čas ne mislite, doći će sin čovečji.” Matej 24, 44.

U svojoj ljubavi Bog nam je dao mnoge znakove koji pokazuju da je njegov dolazak blizu. Ovi znakovi su nam dati da bismo se mi i naši dragi pripravili i bili gotovi kad On dođe. Svet oko nas može da je u strahu i zabuni, ali mi možemo da se radujemo što će uskoro sve to proći i što će sa Hristom doći večnost nepomućenog mira, radosti i sreće. Nas čeka slavna budućnost, samo ako poslušamo Isusov savet. „Stražite, dakle” i „budite gotovi!”

10. Važnost molitve

Bog nam govori kroz prirodu, kroz Sveto pismo, kroz promisao i kroz delovanje Svetoga Duha. Ali ovo nije dovoljno; mi moramo da mu otvorimo svoje duše. Da bismo vodili pravi duhovni život, moramo stupiti u pravu vezu s našim nebeskim Ocem. Molitva nas povezuje s Bogom. To je karika koja spaja slabog čoveka sa svemogućim Bogom.

I. PREIMUĆSTVA KOJA NAM MOLITVA PRUŽA

1. Kakvo jemstvo nam daje Božja reč da Bog čuje i uslišava molitve iskrenih molilaca?

„I ponizi se narod moj, na koji je prizvano ime moje, i pomole se, i potraže lice moje, i povrate se od zlih puteva svojih, i ja ću tada uslišiti s neba i oprostiću im greh njihov, i isceliću zemlju njihovu. I oči moje biće otvorene i uši moje prignute k molitvi s toga mesta.” 2. Dnevnika 7, 14. 15. (Matej 7, 7. 8.)

Molitva je otvaranje srca Bogu kao prijatelju. Ona ne menja Božje namere, već menja nas i naš odnos prema Bogu. Ona je disanje duše i tajna duhovne sile.

2. Kome treba da upućujemo svoje molitve?

„A ti kad se moliš, uđi u klet svoju, i zatvorivši vrata svoja, pomoli se Ocu svome koji je u tajnosti; i Otac tvoj koji vidi tajno, platiće tebi javno.” Matej 6, 6. (Dela 7, 59.)

3. Kako treba da upućujemo svoje molitve Ocu?

„Zato još govori Gospod: obratite se k meni svim srcem svojim i posteći i plačući i tužeći”. Joilo 2, 12. (Jovan 14, 13; 15, 16.)

Molitva treba da dolazi iz srca. Prava molitva znači izlivanje najdubljih težnji srca Bogu kao nebeskom ocu. Molitva nije čitanje ili ponavljanje nekih naučenih rečenica.

II. VREME, MESTO I SADRŽAJ MOLITVE

1. Kako često se David molio? Šta čitamo o proroku Danilu?

„Ja Boga prizivljem, i Gospod će me spasti. Večerom i jutrom i u podne tužim i uzdišem, i čuće glas moj.” Psalam 55, 16. 17.

„A Danilo kad dozna da je knjiga napisana, otide svojoj kući, gde bejahu otvoreni prozori u njegovoj sobi prema Jerusalmu, i padaše na kolena svoja tri puta na dan i moljaše se i hvalu davaše Bogu svome kao što činjaše i pre.” Danilo 6,10.

2. Šta kaže Božja reč o Korneliju? Kako često treba da se mi molimo? Dela ap. 10, 2.

Mi treba da se molimo uvek, a ne povremeno. Božja reč nas savetuje: „Da vam se ne dosadi molitva, bdite u njoj sa zahvaljivanjem.” Kološanima 4, 2. Mi treba da se molimo ujutro kad ustanemo; uveče pre nego što legnemo na počinak i pre svakog jela. Pored određenih časova za

molitvu, ceo naš život treba da provedemo u duhu molitve. Uvek i na svakom mestu možemo svoja srca podizati Bogu u tihoj molitvi tražeći od Njega pomoć, silu i nebesku mudrost.

3. Kuda se Isus često povlačio na molitvu?

„A u jutru vrlo rano ustavši iziđe, i otide na samo, i onde se moljaše Bogu.” Marko 1, 35. (Luka 6, 12.)

4. Šta Isus kaže o molitvi nasamo?

„A ti kad se moliš, uđi u klet svoju, i zatvorivši vrata svoja, pomoli se ocu svome koji je u tajnosti; i otac tvoj koji vidi tajno platiće tebi javno.” Matej 6, 6.

Mi moramo da se molimo u domu Božjem, u porodičnom krugu, ali ne smemo zanemariti molitvu nasamo, koja daje život duši.

5. Za šta treba da se molimo? Matej 6, 9-13.

U molitvi „Očenašu” Isus nas uči kako da se molimo i za šta. U ovoj „uzor molitvi” izraženo je šest molbi za duhovne blagoslove, a samo jedna za naše zemaljske potrebe. Ovo pokazuje da u našim molitvama treba da stavimo na prvo mesto naše duhovne potrebe. Isus je kazao: „Ištite najpre carstva njegova i pravde njegove, a sve ovo dodaće vam se”. Matej 6, 33.

Poverite Bogu sve vaše brige, vaše radosti, vaše potrebe, vaše nevolje - sve što vas pritiskuje i muči. Vaš teret neće mu nikad biti težak; zbog vas se nikada neće umoriti. On koji je izbrojao vlasi na vašoj glavi nije ravnodušan prema potrebama svoje dece”. „Jer je Gospod milostiv i smiluje se.” Jakov 5, 11.

II USLOVI I SUŠTINA MOLITVE

1. Šta treba da činimo da bi naše molitve bile uslišene?

Treba da smo svesni svoje velike potrebe (Isaija 44, 3; Mat. 5, 6.). Priča o fariseju i cariniku nam pomaže da možemo razumeti u kakvom duhu treba da izlazimo pred Gospoda (čitaj Luka 18, 10-14).

Treba da se molimo sa verom. „Ako li kome od vas nedostaje premudrosti, neka ište u Boga koji daje svakome bez razlike i ne kori nikoga, i daće mu se; ali neka ište s verom, ne sumnjajući ništa; jer koji sumnja on je kao morski valovi, koje vetrovi podižu i razmeću. Jer takav čovek neka ne misli da će primiti što od Boga. Koji dvoumi nepostojan je u svima putevima svojim.” Jakov 1, 5-8.

Molitva je ključ u rukama vere koji otvara nebesku riznicu u kojoj se čuvaju blaga Svemogućega.

Treba da priznamo sve svoje grehe i da ih ostavimo. „Ko krije prestupe svoje, neće biti srećan; a ko ih prizna i ostavlja dobiće milost.” Priče 28, 13.

„Da sam video u srcu svom bezakonje, ne bi me uslišio Gospod.” Psalam 66, 18.

Priznati greh i ostaviti ga. Ne smemo se oslanjati na osećanja. Greh je prestup zakona (1. Jovanova 3, 4.). Moramo se odreći greha, koji je bezakonje. Poslušnost treba da je pravilo našeg života, a poslušnost je rod vere. Bog nas može uslišiti samo onda ako je naš život u skladu sa Njegovim zakonom. (Priče 28, 9.).

Treba da gajimo duh praštanja. „I kad stojite na molitvi praštajte ako što imate na koga: da i otac vaš koji je na nebesima oprostí vama pogreške vaše.” Marko 11, 25.

Treba da smo istrajni u molitvi (Luka 18, 1-8).

Treba da se molimo u Isusovo ime (Jovan 14, 13).

Mi se moramo moliti u Hristovo ime. To znači da molitvu završavamo rečima „u ime Isusovo”. „No moliti se u ime Isusovo znači više nego samo spomenuti njegovo ime na početku i na svršetku molitve. Mi moramo da se molimo u smislu i duhu Isusovom, da verujemo u njegova obećanja, da se uzdamo u njegovu milost i da činimo njegovu volju.”

Ničiji život nije bio toliko ispunjen poslom i natovaren odgovornostima kao Isusov, ipak on je posvećivao mnogo vremena molitvi. Prekidao je svoju aktivnost, a često se lišavao noćnog sna da bi u samoći, u vezi s nebeskim Ocem, primio novu snagu. Kad je to činio On, bezgrešni Božji Sin, koliko više mi, slabi i grešni ljudi, treba da osećamo potrebu za iskrenom i stalnom molitvom.

„Da pristupimo dakle slobodno k prestolu blagodatí, da primimo milost i nađemo blagodat za vreme kad nam zatreba pomoć”. Jevrejima 4, 16.

Isus naš Zastupnik stoji pred Božjim prestolom spreman da naše molitve iznese Bogu. On sada čeka da vaše i moje ime iznese pred presto milosti i da od Oca izmoli upravo ono što nam je potrebno. Zato sa punim poverenjem pristupimo prestolu blagodatí da primimo oproštenje i silu koja nam je potrebna da bismo mogli živeti čistim i svetim životom!

11. Božji zakon

Svuda u prirodi i u svemiru vladaju fizički zakoni. Nebeska tela u vasioni kreću se po nepromenljivom zakonu koji je postavio Tvorac vasiona. Po istom zakonu kreću se u atomu elektroni oko svoga jezgra, nazvanog proton. Ne postoji predeo u svemiru gde ne bi vladao zakon. Zakon dopire svuda i sve je njemu potčinjeno.

Ni razumna ljudska bića ne mogu da žive zajedno u miru bez uzajamno prihvatljivog zakona. Pomislimo što bi se desilo kad bi svaki čovek radio što mu se sviđa bez obzira na zakon. Brzo bi se ljudsko društvo našlo u haosu, u anarhiji: ni život naš, ni imovina naša ni moral ne bi bili zaštićeni.

Postoji li zakon po kome svi ljudi treba da se upravljaju da bi bili sretni? Mora da postoji jedno merilo pravde da bi među ljudima mogao da se održi sklad, red, mir i sigurnost. Naš Stvoritelj dao nam je takav zakon, zakon koji važi za sve ljude i za eva vremena, zakon koji reguliše kako naše međusobne odnose tako i naš odnos prema našem Stvoritelju. To je Božji moralni zakon - Deset zapovesti ili Dekalog.

I. KAKO JE BOG OBJAVIO SVOJ ZAKON SVOME NARODU I KAKO GLASI TAJ ZAKON?

1. Bog je objavio svoj zakon na veličanstven način na gori Sinaju usred ognja, oblaka i dima.

„I progovori Gospod k vama isred ognja; glas od reči čuste, ali osim glasa lika ne videste: I objavi vam zavet svoj, koji vam zapovedi da držite, deset reči, koje napisa na dve ploče kamene.” 5. Mojs. 4, 12. 13. (Vidi: Nemija 9, 13. 14).

2. Sadržaj Božjeg zakona - deset zapovesti. 2. Mojs. 20, 1 - 17.

Deset zapovesti bile su napisane na dve kamene ploče (2. Mojs. 31, 18). Na prvoj ploči bile su prve četiri zapovesti, koje naglašavaju našu dužnost prema Bogu, a na drugoj šest drugih, koje ističu našu dužnost prema bližnjima. Isus je svih deset zapovesti sažeo u dve zapovesti: „Ljubi Gospoda Boga svoga svim srcem svojim, svom dušom svojom i svom snagom svojom, ovo je prva i najveća zapovest. A druga, ravna ovoj, jeste: Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe”. Matej 22, 34-40. Isus je istakao da je ljubav temelj zakona i da se samo ljubavlju zakon može ispuniti (Rimljanima 13, 10).

Ako ljubite Boga celim srcem držaćete sve zapovesti prve ploče zakona; a ako ljubite svoje bližnje kao samog sebe, držaćete drugu ploču zakona.

II. OBELEŽJE I SVRHA BOŽJEG ZAKONA

1. Božji zakon je izraz Božjeg karaktera i Božje volje. Kao što je Bog svet, savršen, pravedan i dobar, tako je i njegov zakon svet, savršen, pravedan i dobar.

„Tako je dakle zakon svet i zapovest sveta i pravedna i dobra.” Rimljanima 7, 12.

„Dela su ruku njegovih istina i pravda; verne su zapovesti njegove, tvrde su za va vek veka, osnovane na istini i pravdi.” Psalam 111, 7. 8. (Vidi: Malahija 3, 6; Prop. 3, 14.)

2. Božji zakon otkriva nam Božju volju; pokazuje šta je greh i upućuje nas Hristu koji nas može osloboditi od sile greha i dovesti u sklad sa Božjim zakonom.

„Šta ćemo dakle reći! Je li zakon greh? Bože sačuvaj! nego ja greha ne poznah osim kroz zakon; jer ne znadoh za želju da zakon ne kaza: ne zaželi.” Rimljanima 7, 7.

Svrha Božjeg zakona je da nas uči šta je naša dužnost prema Bogu i bližnjima i da nam bude čuvar i vodič u životu.

„Glavno je svemu što si čuo: Boga se boj, i zapovesti njegove drži, jer to je sve čoveku. Jer će svako delo Bog izneti na sud i svaku tajnu, bila dobra ili zla”. Propovednik, 12, 13 14.

III. BOŽJI ZAKON VAŽI ZA SVA VREMENA I ZA SVE LJUDE

1. Zakon Božji bio je poznat patrijarsima pre Mojsija. Načela Božjeg zakona bila su napisana u njihovom srcu.

O patrijarhu Avramu čitamo:

„Zato što je Avram slušao glas moj i čuvao naredbu moju, zapovesti moje, pravila moja i zakone moje.” 1. Mojsijeva 26, 5.

Pre Mojsija zakon nije bio napisan, ali to ne znači da on nije bio poznat. Da pre Mojsija nije bilo zakona, ne bi bilo ni greha. Greh postoji od vremena čovekovog pada, a greh je „prestup zakona” (1. Jovanova 3, 4). Eva je u raju prestupila desetu zapovest (1. Mojsijeva 3, 6.). Kain je prestupio šestu zapovest. Zbog greha, to jest prestupa Božjeg Zakona, Bog je uništio pretpotopni svet.

Pisani zakon pre Mojsija nije ni bio potreban. Ljudi su pre potopa i neposredno posle njega živeli veoma dugo. Adam je živio 930 godina, a Matusal 969 godina. Noje je mogao da sazna Božju volju od Matusala, a ovaj od Adama, koga je Bog neposredno upoznao sa principima svog zakona.

2. U vreme Mojsija Bog je svečano obnovio svoj zakon na Sinaju, napisao ga svojim prstom na dve kamene ploče i predao Mojsiju da ga stavi u kovčeg zaveta.

„I napisa na tim pločama što beše prvo napisao, deset reči, koje vam izgovori Gospod na gori isred ognja na dan zbora vašega; i dade mi ih Gospod. I vrativ se siđoh s gore, i metnuh ploče u kovčeg koji načinih, i ostaše onde, kao što mi zapovedi Gospod.” 5. Mojsijeva 10, 4. 5. (Vidi: Jevrejima 9, Z.4.).

3. Zakon Božji poštovali su Hristos i apostoli. Prorok Isaija je proricao o Mesiji da će „učiniti zakon velikim i slavnim” (Isaija 42, 21), a psalmista je prerekao da će Hristos imati zakon Očev u srcu, da će ga ljubiti i poštovati. (Psalam 40, 7. 8.).

Isus je otvoreno izjavio: „Ako zapovesti moje uzdržite ostaćete u ljubavi mojoj, kao što ja održah zapovesti oca svoga i ostajem u ljubavi njegovoj”. Jovan 15, 10.

Znajući da su ga neki sumnjičili da uči novu nauku, on je u svojoj propovedi na Gori izjavio: „Ne mislite da sam ja došao da pokvarim zakon ili proroke: nisam došao da pokvarim, nego da

ispunim. Jer vam zaista kažem: dokle nebo i zemlja stoji, neće nestati ni najmanjeg slovca ili jedne title iz zakona dok se sve ne izvrši. Ako ko pokvari jednu od ovih najmanjih zapovesti, i nauči tako ljude, najmanji nazvaće se u carstvu nebeskom; a ko izvrši i nauči, taj će se veliki nazvati u carstvu nebeskom". Matej 5, 17-19.

Isus je ovde izričito istakao da nije došao da pokvari zakon deset zapovesti već da nauči ljude kako da ga drže.

Apostoli i prvi hrišćani zauzimali su prema Božjem zakonu isti stav kao njihov Učitelj.

Apostol Pavle piše: „A sad se bez zakona javi pravda Božja posvedočena od zakona i od proroka.” Rimljanima 3, 2.

Apostol Jakov ističe da će zakon Božji biti merilo po kome će Bog suditi ljudima na dan suda: „Jer koji sav zakon održi a sagraši u jednome, kriv je za sve. Jer onaj koji je rekao: ne čini preljube, rekao je i: ne ubij. Ako dakle ne učiniš preljube a ubiješ postao si prestupnik zakona. Tako govorite i tako tvorite kao oni koji će zakonom slobode biti suđeni.” Jakov 2, 10 - 12. (vidi: 1. Jovanova 2, 4.)

„Jer je ovo ljubav Božija da zapovesti njegove držimo; i zapovesti njegove nisu teške”. 1. Jovanova 5, 3.

4. Zakon Božji je dat i za nas koji živimo u poslednje vreme milosti.

„Ovde je trpljenje svetih, koji drže zapovesti Božje i veru Isusovu”. Otkrivenje 14, 12.

Prava Božja deca poznaju se po tome što imaju Isusovu veru i drže sve Božje zapovesti.

5. Kako možemo da držimo Božje zapovesti?

Apostol Pavle ističe da telesan čovek, kojim vladaju grešne i sebične želje, ne može da se pokorava Božjem zakonu.

„Jer telesno mudrovanje neprijateljstvo je Bogu, jer se ne pokorava zakonu Božjemu niti može.” Rimljanima 8, 7.

Da bi se čovek mogao pokoravati Božjem zakonu, njegovo srce mora biti promenjeno. Bog je obećao da će to učiniti, ali mi moramo da mu se predamo. On je obećao da će svoj zakon napisati na mesnatim pločama našeg srca (Jevrejima 8, 10) Ali se neće to učiniti bez našeg pristanka. Ako smo voljni da napustimo greh, Bog će nam dati silu Svetoga Duha koja će nas osposobiti da živimo u skladu sa Božjim zakonom.” (Rim. 8, 2-4.).

VI. POSLUŠNOST - USLOV SPASENJA

Neki teolozi uče da hrišćani nisu dužni držati svih deset zapovesti, tvrdeći da je Isus na krstu ukinuo zakon. Ovakvo učenje je lažno. Kad bi Božji zakon mogao da se ukine ili promeni, onda Hristos ne bi morao da umre za naše grehe. Naprotiv, Hristos je morao svojim životom zadovoljiti pravdu zakona, inače bi čovečanstvo bilo zauvek izgubljeno.

Poslušnost Božjem zakonu je uslov za ulazak u Božje carstvo i dokaz prave vere i ljubavi

prema Bogu.

„Neće svaki koji mi govori: Gospode! Gospode! ući u carstvo nebesko; no koji čini po volji oca moga koji je na nebesima.” Matej 7, 21.

„Blago onima koji tvore zapovesti njegove, da im bude vlast na drvo života, i da uđu na vrata u grad.” Otkr. 22, 14.

Još u ovom životu poslušnost Božjem zakonu donosi nam radost, mir i sreću. (Isaija 48, 18,)

Spasenje znači oslobođenje od greha, od prestupanja zakona, i obnavljanje Božjeg moralnog obličja u nama. Isus će to učiniti za nas ako mu se predamo. Jeste li spremni da mu se predate i da sada kažete sa Njime: „Hoću činiti volju tvoju, Bože moj, i zakon je tvoj meni u srcu!” Psalam 40, 8.

12. Dan odmora koji je Gospod posvetio

Kod svih naroda postoje razni verski praznici koji su ljudi uspostavili tokom vremena. Ali Sveto pismo nas uči da, u stvari, postoji samo jedan praznik koji potiče od samog Stvoritelja sveta. Mi ćemo iz Svetog pisma videti koji je taj praznik i od kakve je on važnosti za svakog hrišćanina.

I. KADA I KORZ KOGA JE OSNOVAN DAN ODMORA?

1. Dan odmora osnovao je Bog u raju kroz Isusa Hrista.

„I svrši Bog do sedmoga dana djela svoja, koja učini; i počinu u sedmi dan od svih djela svojih, koja učini” (1. Mojsijeva 2, 2)

Bog je dovršio stvaranje sveta za šest doslovnih dana. Sedmog dana je počinuo. Bog je počivao jer je time stvarao za čoveka dan odmora i ostavljao mu primer da se i on po uzoru na svog Stvoritelja odmara sedmoga dana.

U stvaranju sveta i čoveka učestvovali su Bog Otac, Isus Hristos i Sveti Duh. Bog je stvorio sve kroz Isusa Hrista (Jovan 1. 1-3; Kol. 1, 16. 17.) Hristos je, dakle, Stvoritelj kao što je i Otkupitelj. Hristos je stvorio svet za šest dana i počinuo u sedmi dan. Taj sedmi dan je subota (2. Mojs. 31, 15.) Pošto je Hristos osnovao subotu kao dan odmora, zato se On naziva Gospodarem od subote. (Marko 2, 28.)

2. Hristos je osnovao sedmi dan kao dan odmora time što je tog dana počinuo i što je taj dan blagoslovio i posvetio.

„I blagoslovi Bog sedmi dan, i posveti ga, jer u taj dan počinu od svih djela svojih, koja učini.” (1. Mojsijeva 2, 3.)

Hristos je odvojio subotu od ostalih dana sedmice kao dan odmora upravo time što je taj dan blagoslovio i posvetio i što je u tom danu počinuo (1. Mojs. 20, 11). Subota kao dan odmora se dakle temelji na ovim trima neoborivim činjenicama. Što je Bog blagoslovio i posvetio ostaje za uvek blagosloveno i posvećeno (1. Dnev. 17, 17; 4. Mojs. 23, 19. 20).

3. Četvrta zapovest Božjeg zakona određuje subotu kao dan odmora.

Ova zapovest glasi: „Pazi na to, da posvetiš subotu! Šest dana radi i svršuj sve poslove svoje! Ali sedmi dan jest subota, dan odmora u čast Gospodu, Bogu tvojemu. Tad ne smiješ raditi nikakva posla, ni ti ni sin tvoj ili kći tvoja, ni sluga tvoj ni sluškinja tvoja ni stoka tvoja ni stranac, koji boravi kod tebe unutar vrata tvojih! Jer za šest dana stvori Gospod nebo i zemlju, more i sve što je u njima, ali sedmi dan otpočinu on. Zato je Gospod blagoslovio i posvetio subotu.” 2. Mojsijeva 20, 8-11. (prevod Dr. I. Šarić).

Objavljivanjem subote, koja je deo Božjeg zakona, Bog je dan odmora obnovio i utvrdio. Pošto su Božje zapovesti večne i nepromenljive, to je i subota, kao deo Božjeg zakona, večna i nepromenljiva. (Psalam 111, 7. 8.).

II. U KOJU SVRHU JE HRISTOS USPOSTAVIO SUBOTU KAO DAN ODMORA?

Hristos je odvojio subotu za četverostruku svrhu:

1. Da nas podseća na Stvoritelja i na njegovo delo stvaranja.

„Jer za šest dana stvori Gospod nebo i zemlju, more i što je god u njima; a u sedmi je dan počinuo, zato je blagoslovio Gospod dan subotni i posvetio ga.” (2. Mojsijeva 20, 11.)

Subota je uspomena na Stvoritelja i na stvaranje. Bog želi da se sećamo njega i njegovih dela (Psalam 111, 4). Da su se ljudi uvek sećali na Stvoritelja i na njegovo delo stvaranja svetkujući subotu, ne bi pali u idolopoklonstvo i neverstvo.

2. Subota je data čoveku radi njegovog odmora. 2. Mojs 20, 9. 10.

Bog je ovim uspostavio odnos između radnih dana i dana odmora. U subotu treba da se odmaramo od svojih svakodnevnih briga i poslova kao što je Hristos počinuo od svog dela stvaranja u sedmi dan (Jevr. 4, 4. 9. 10).

3. Subota je data kao dan bogoslužjenja.

„Šest dana radi, a sedmi dan, koji je subota za počivanje, neka bude sveti sabor, ne radite ni jednog posla; subota je Gospodnja, po svim stanovima vašim.” 3. Mojsijeva 23, 3.

Isus je u subotu odlazio u sinagogu na bogoslužjenje (Luka 4, 16). I mi treba da subotom prisustvujemo bogoslužnju u Božjem domu (Jevr. 10, 24. 25). Subota je određena da nam pomogne da se više sjedinimo sa svojim Stvoriteljom i pripremimo za budući, večni život.

4. Subota je data kao znak srodstva između Boga i njegovog naroda i kao znak posvećenja.

„I subote moje svetkujte da su znak između mene i vas, da znate da sam ja Gospod Bog vaš.” Jez. 20, 20. (2. Mojs. 31, 17).

Posvetiti znači učiniti ne sveta bića svetim. To je delo otkupljenja. Hristos je naš otkupitelj i posvetitelj (1. Kor. 1, 30). Hristova stvaralačka sila nas je stvorila, i ta ista sila nas preporuča i posvećuje (Efescima 2, 10).

III. ZA KOGA JE BOG USPOSTAVIO SUBOTU KAO DAN ODMORA?

Iz svetog pisma saznajemo da je Hristos uspostavio subotu u raju pre čovekovog pada u greh i da ju je predao Adamu kao predstavniku celog ljudskog roda. Isus kaže da je subota načinjena „za čoveka”, to jest za sve ljude (Marko 2, 27.). Neki smatraju da je subota data Jevrejima, ali iz Božje reči vidimo da je ona data još u raju, oko 2000 godina pre nego što se rodio prvi Jevrejin - Avram (1. Mojsijeva 2, 1-3).

1. Subotu su svetkovali patrijarsi od Adama do Mojsija. Za Avrama kaže izričito Božja reč da je slušao „Božji glas, čuvao naredbe njegove i zapovesti njegove, pravila njegova i zakone

njegove”. (1. Mojsijeva 26, 5.).

2. Subotu su svetkovali verni Božji ljudi od Mojsija do Hrista.

Kad je izrailjski narod došao u Sinajsku pustinju, a to je bilo oko mesec dana pre proglašenja zakona na Sinaju, Bog je naglasio važnost sedmog dana sedmice kao dana odmora time što je šestog dana dao dvostruku količinu mane, što u subotu mana nije padala i što se ono što su u petak sakupili i čuvali za subotu nije pokvarilo, a ostalih dana bi se pokvarilo ako bi nešto hteli ostaviti za drugi dan (Vidi: 2. Mojs. 16, 4. 21-30). Ovo čudo sa manom ponavljao je Gospod za vreme četrdeset godina bavljenja izrailjskog naroda u pustinji - to jest oko 2000 puta. Ovim trostrukim čudom Bog je želeo da pouči Izraelce da treba da svetkuju upravo sedmi dan, dan, koji je on blagoslovio i posvetio, a ne ma koji dan koji bi oni proizvoljno izabrali.

Na subotu je Gospod upućivao svoj narod preko proroka.

„Blago čoveku koji tako čini, i sinu čovečjem koji se drži toga čuvajući subotu da je ne oskvrni, i čuvajući ruku svoju da ne učini zla. A tuđine koji pristanu uz Gospoda da mu služe i da ljube ime Gospoda, da mu budu sluge, koji god drže subotu da je ne oskvrne i drže zavet moj, njih ću dovesti na svetu goru svoju, i razveseliću ih u domu svom molitvenom; žrtve njihove paljenice i druge žrtve biće ugodne na oltaru mom, jer će se dom moj zvati dom molitve svim narodima.” Isaija 56, 2. 6. 7.

„Ako odvратиš nogu svoju od subote da ne činiš što je tebi drago na moj sveti dan, i ako prozoveš subotu milinom, sveti dan Gospodnji slavnim, i budeš ga slavio ne idući svojim putovima i ne čineći što je tebi drago, ni govoreći prazne reči, tada ćeš se veseliti u Gospodu, i izvešću te na visine zemaljske, i daću ti da jedeš nasledstvo Jakova, oca svoga; jer usta Gospodnja rekoše.” Isaija 58, 13. 14.

3. Subotu su svetkovali Hristos, apostoli i prvi hrišćani.

Isus je poštovao subotu koju je nekada uspostavio u raj. On je subotu upotrebljavao u za odmor, za razmišljanje, za propovedanje i za vršenje dobrih dela.

„I dođe u Nazaret gdje bješe odrastao, i uđe po običaju svome u dan subotni u zbornicu, i ustade da čita.” Luka 4, 16.

„I dođe u Kapernaum grad Galilejski, i učaše ih u subote.” Luka 4, 31.

Isus se brinuo o tome da njegovi učenici svetkuju subotu i kad on bude otišao na nebo. Nagoveštavajući propast Jerusalima, rekao je: „Nego se molite Bogu da ne bude bježan vaša u zimu ni u subotu.” Matej 24, 20.

Zbog kišnog i hladnog vremena bežanje u zimu bilo bi vrlo teško. Bežanje u subotu bilo bi skopčano sa mnogim teškoćama, a i samo uzbuđenje i strah narušili bi subotni odmor i subotnu radost.

Isus je u subotu počivao u grogu. (Luka 23, 52-54.).

I Hristovi sledbenici su u subotu počivali po zakonu: „A žene koje bijahu došle s Isusom iz Galileje, idoše za Josifom, i vidješe grob i kako se tijelo metnu. Vrativši se pak pripraviše mirise i miro; i u subotu dakle ostaše na miru po zakonu.” Luka 23, 55. 56.

Apostol Pavle propovedao je Jevrejima i neznabošcima u subotu.

„A oni otišavši iz Perge dođoše u Antiohiju Pisidijsku, i ušavši u zbornicu u dan subotni sjedoše. A kad izlažahu iz zbornice Jevrejske, moljahu neznabošci da im se ove riječi u drugu subotu govore. A u drugu subotu sabra se gotovo sav grad da čuju riječi Božije.” Dela 13, 14. 42. 44.

To isto činio je u Filibi (Dela 16, 12-15), u Solunu (Dela 17, 1-4), i u Korintu (Dela 18, 1-11). Pavlov običaj je bio, kaže Sveto pismo, da subotu posveti proučavanju Božje reči i propovedanju Hristovog evanđelja (Dela 17, 1-4).

4. Subotu će Božja deca svetkovati i na obnovljenoj zemlji.

„Jer kao što će nova nebesa i nova zemlja, što ću ja načiniti, stajati preda mnom, veli Gospod, tako će stajati sjeme vaše i ime vaše. I od mladine do mladine, i od subote do subote dolaziće svako tijelo da se pokloni preda mnom, veli Gospod.” Isaija 66, 22. 23.

13. Poreklo svetkovanja nedelje

Nedelja je prvi dan u sedmici, a subota je sedmi dan. Veći deo hrišćana svetkuju nedelju, iako je, kao što smo videli, Bog odredio sedmi dan kao dan odmora (2. Mojsijeva 20,8-11).

U ovom proučavanju odgovorićemo na pitanje: ko je promenio subotu u nedelju i kako je došlo do te promene?

I. HRISTOS I APOSTOLI NISU PROMENILI SUBOTU U NEDELJU

1. Hristos je redovno prisustvovao bogoslužnju u sinagogi subotom. To je bio njegov „običaj”.

„I dođe u Nazaret gde beše odrastao, i uđe po običaju svome u dan subotni u zbornicu, i ustade da čita”. Luka 4, 16. (Vidi: Marko 1, 21-29; 6, 1-6; Luka 4, 31)

Isus se brinuo da njegovi učenici i posle njegove smrti svetkuju subotu: „Nego se molite Bogu da ne bude bežanj vaša u zimu ni u subotu”. Matej 24, 20.

2. Apostol Pavle je takođe redovno posećivao bogoslužnja subotom.

„I Pavle po običaju svome uđe k njima, i tri subote razgovara se s njima iz pisma.” Dela 17, 2: (Vidi: Dela 13, 14, 44; 15, 21; 16, 13; 18, 4.).

Godine 49. posle Hrista održan je u Jerusalimu sabor (Dela 15.). Na tom saboru raspravljalo se o pitanju da li neznabošci koji žele da postanu članovi hrišćanske crkve treba da se obrežu i da ispunjavaju još neke druge propise jevrejskog obrednog zakona. Ovom prilikom doneta je odluka da se hrišćani iz neznaboštva oslobađaju od raznih jevrejskih uredaba kao što su obrezanje, prinošenje žrtava, itd. (Dela 15. 1. 2. 24-29). Na saboru se nije raspravljalo o ukidanju Božjeg zakona i subote, jer je svima bilo jasno da je Božji zakon večan, pa tako i subota, koja je deo tog zakona (1. Korinćanima 7, 19). Da je neko bio pokrenuo pitanje ukidanja subote, onda bi se o tome bilo raspravljalo i o tome bismo imali neki trag u stihovima Novoga zaveta. Međutim, Biblija nigde ne govori da su Hristos ili apostoli zamenili svetkovanje subote za nedelju, da su slavili prvi dan sedmice i preporučivali drugima da ga slave.

Da je Bog promenio subotu i da je dan odmora premešten sa sedmog na prvi dan, sigurno bismo u Svetom pismu našli izveštaj o toj promeni. Međutim, u celom Novom zavetu, koji je napisan u drugoj polovini prvog veka, ne nalazimo ni jedan stih koji bi potvrđivao tu promenu. Kako je onda došlo do svetkovanja nedelje?

II. ČINIOCI KOJI SU UTICALI NA POJAVLJIVANJE NEDELJE KAO PRAZNIKA

Prvi činilac: uticaj neznabožackih religija koje su obožavale sunce kao svog boga i njemu u čast posvećivale prvi dan sedmice - nedelju.

Kult sunca bio je veoma rasprostranjen u staro vreme. Bog je često opominjao svoj narod da se čuva da ne padne u zabludu neznabožaca: da obožava sunce i ostala stvorenja mesto Stvoritelja.

„I da ne bi podigavši oči svoje k nebu i videvši sunce i mesec i zvezde, svu vojsku nebesku,

prevario se i klanjao im se i služio im; jer ih Gospod Bog tvoj dade svim narodima pod celim nebom.” 5. Moj. 4, 19. (Vidi: 5. Moj. 17, 3, Isaija 17, 8.).

U drugom stoleću posle Hrista u Rimskom carstvu je osobito bio raširen kult boga Mitre. Obožavaoci boga Mitre ili boga sunca posvetili su svom božanstvu prvi dan sedmice - nedelju, koju su nazvali „dies solis” (tj. sunčev dan). I danas se nedelja na nemačkom i engleskom jeziku naziva sunčev dan (zontag-sonntag, sandi-sunday).

„Bog sunca poslednjih neznabožackih careva ustupio je u kalendaru mesto Spasitelju... Sunčev dan, dies solis, postao je hrišćanska nedelja, praznik uskrснуća. Godišnjica sunčevog rođenja (Natalis Solis Invikti), koja se slavila 25. decembra, prihvaćena je kao dan Spasiteljevog rođendana - Božić.” (La Sibil, str. 96).

Drugi činilac: U prilog svetkovanja nedelje car Konstantin je izdao 7. III. 321. svoj čuveni zakon o svetkovanju „časnog dana sunca” kojim je želeo da sjedini neznabošce i hrišćane. Taj zakon glasi:

„U časni dan sunca (nedelju) neka se svi gradski službenici, zanatlije i stanovnici gradova odmaraju. Samo oni koji se bave zemljoradnjom mogu slobodno obavljati svoje poslove, jer se dešava da drugi koji dan nije tako pogodan za sejanje ili obrađivanje vinograda. Ne sme se dopustiti da zbog neiskorišćavanja pogodnog vremena propadnu dragoceni plodovi koje nam nebo šalje.” (Kodeks Justin. knjiga 3, tit. 12. 13.)

Treći činilac: uticaj crkvenih sabora i rimskih biskupa.

Nedelju uzdižu sabori, u Nikeji 325.), u Sardu (345.) i naročito u Laodikeji (364). U svom 29. Kanonu Laodikejski sabor donosi sledeću odluku kojom nastoji da potkopa subotu i uvede nedelju.

„Hrišćani ne treba da se odmaraju i lenstvuju u subotu, već treba tog dana da rade. Neka svetkuju dan Gospodnji (nedelju), i neka se čuvaju, koliko je moguće, da ne rade u taj dan. Ako i dalje svetkuju subotu, neka su prokleti.”

Gašpar del Foso (Gasper del Fosso), nadbiskup grada Ređija (Reggio), rekao je 18. I. 1562. na tridentinskom saboru: „Subota, najistaknutiji dan u zakonu, promenjena je u nedelju... Ovaj i slični propisi nisu ukinuti Hristovom izjavom, jer sam kaže da nije došao da promeni zakon već da ga ispuni, nego su promenjeni vlašću crkve”. (Frum, Proročka vera naših otaca, sv. I, str. 478.).

Nedelja, dakle, vuče koren iz neznaboštva, proširena je kultom sunca, poduprta carskim zakonima i nametnuta odlukama sabora i rimskih biskupa. Sve je ovo bilo potrebno jer joj nedostaje biblijski temelj. Nedelja je čedo tradicije, i to ne hrišćanske tradicije, već neznabožacke, ljudske. Na poštovaoce ove tradicije odnose se ove Isusove reči: „Zašto vi prestupate zapovesti Božje za svoje običaje. No uzalud me poštuju učeći naukama i zapovestima ljudskim”. (Matej 15, 3. 9.)

III. SVETKOVANJE SUBOTE SAČUVANO JE KROZ VEKOVE

Odredbe Laodikejskog sabora iz 364. god. koje su uperene protiv onih hrišćana koji su svetkovali subotu, dokaz su da se u 4. veku subota još svetkovala u mnogim hrišćanskim crkvama, osobito na Istoku. To potvrđuju i crkveni istoričari Sokrat i Sozomen.

Papa Grgur I (590-604) ističe u jednom svom pismu da u samom Rimu ima hrišćana koji svetkuju subotu. Papa se ljuti na te hrišćane i naziva ih najpogrdnijim imenima.

Subota se kroz dugi niz stoleća svetkovala u Etiopiji. I godine 1534. je etiopski poslanik izjavio na lisabonskom dvoru: „Budući da je Bog, pošto je završio stvaranje sveta, počnuo u sedmi dan, bilo bi izričito protiv Božje volje ako ne bismo taj dan poštovali, a pogotovu zato što Hristos nije došao da ukine zakon već da ga ispuni. (Matej 5, 17. 18). (Mihael Gedes, Istorija Etiopije).

IV. PROREČENA OBNOVA U POGLEDU SVETKOVANJA SUBOTE U POSLEDNJE DANE

Stvoritelj svemira, koji je subotu proglasio znakom svoje stvaralačke moći i svojom zastavom, sigurno neće dopustiti da ta zastava bude pogažena i njegov zakon osakaćen rukom čoveka. Prorok Isaija proriče veliku reformu u pogledu svetkovanja subote. One koji objavljuju pravu subotu naziva „graditeljima starih razvalina i opravljateljima puteva za naselje”.

„I tvoji će sazidati stare pustoline, i podignućeš temelje koji će stajati od kolena do kolena, i prozvaćeš se: koji sazida razvaline i opravi puteve za naselje. Ako odvратиš nogu svoju od subote da ne činiš što je tebi drago na moj sveti dan, i ako prozoveš subotu milinom, sveti dan Gospodnji slavnim, i budeš ga slavio ne idući svojim putevima i ne čineći što je tebi drago, ni govoreći prazne reči, tada ćeš se veseliti u Gospodu, i izvešću te na visine zemaljske, i daću ti da jedeš nasledstvo Jakova, oca svoga; jer usta Gospodnja rekoše.” Isaija 58, 12-14.

Nama su upućene reči:

„Ovako veli Gospod: pazite na sud, i tvorite pravdu, jer će skoro doći spasenje moje, i pravda će se moja objaviti. Blago čoveku koji tako čini, i sinu čovečjem koji se drži toga čuvajući subotu da je ne oskvrni, i čuvajući ruku svoju da ne učini zla.” Isaija 56, 1. 2.

„Skoro će doći spasenje moje”, veli Gospod. Ove reči se odnose na Hristov drugi dolazak; a najbolja priprema za Hristov drugi dolazak jeste vera u Hrista i poslušnost svim Božjim zapovestima (Otkrivenje 22, 14).

Jeste li spremni da stupite na stranu Božju i njegovog zakona, da slušate radije Hristov glas, a ne glas onih koji ruše Božji zakon i navlače na sebe večnu pogibao (2. Petrova 3, 17)? Ako ste voljni da sledite Hrista, na vama će se ispuniti obećanje:

„Blago onima koji tvore zapovesti njegove, da im bude vlast na drvo života, i da uđu na vrata u grad.” Otkrivenje 22,14.

14. Prореčeni otpad

Proročanstva knjige proroka Danila napisana su da bismo ih razumeli i kroz njih saznali budućnost. Sam Isus se poziva na knjigu proroka Danila i kaže o njenim proročanstvima: „Koji čita da razume”. (Matej 24, 15.). Ovde ćemo proučiti sedmu glavu knjige proroka Danila koja sadrži jedno od najvažnijih proročanstava u celom Svetom pismu.

I. DANILOVO VIĐENJE

Danilo je u viđenju gledao kako iz uzburkanog mora izlaze četiri zveri. Dan. 7, 2-8.

II. TUMAČENJE OVOG VIĐENJA

Danilo se služi simboličkim govorom. Simboli koje upotrebljava u ovom tekstu jesu: četiri vetra, more, četiri zveri, deset rogova i mali rog koji ima oči i usta čovečja.

Šta znače ovi simboli? Sama Biblija nam daje razjašnjenje.

More predstavlja narode:

„I reče mi: vode, što si video, ono su ljudi i narodi i plemena i jezici.” Otkrivenje 17, 15.

Četiri zveri predstavljaju četiri svetska carstva:

„Ove četiri velike zveri jesu četiri cara, koji će nastati na zemlji.” Danilo 7, 17.

1. Lav s krilima predstavlja Vavilonsko carstvo pod Navuhodonosorom.

Krila označavaju brzinu kojom je Navuhodonosor izvojevao pobeđu nad susedima. Kasnije se u toj zveri dogodila promena: krila joj se „poskubiše, i podiže se sa zemlje i stade na noge kao čovek, i srce ljudsko dade joj se” (Danilo 7, 4). Srce ljudsko, slabo i plašljivo je simbol poslednjeg vladara Vavilonskog carstva, Valtazara, koji se od straha i malodušnosti zatvorio u vavilonsku kulu i sa kojim se 538. pre Hrista završava svetska vlast Vavilona.

2. Medved s tri rebra u čeljustima označava MedoPersijsko carstvo.

Prorok vidi kako medved stoji „na jednoj strani” (St. 5). Time je simbolički prikazana nadmoćnost Persijanaca u toj u početku dvostrukoj imperiji - imperiji koja se sastojala od Medijanaca i Persijanaca. Tri rebra u čeljusti medveda predstavljaju tri države koje je MedoPersija osvojila: Vavilon, Lidiju i Egipat. Ova MedoPersijska monarhija vladala je od 538. kad je Kir zauzeo Vavilon, pa do 331, kad je u bici kod Arbele poginuo poslednji persijski vladar.

3. Leopard s četiri glave i četiri krila predstavlja GrčkoMakedonsko carstvo. Krila označavaju brzinu kojom je Aleksandar Veliki osvajao tadašnja najjača carstva. GrčkoMakedonska država sačuvala je jedinstvo za vreme života Aleksandra Velikog. Posle njegove smrti, nastala je u toj državi borba o prestu. Centralna vlast nije se mogla dugo održati. Pošto su pobijeni članovi carske kuće, vlast je prešla u ruke četvorice generala (Kasander, Lizimah, Ptolomej i Seleuk), koji su

međusobno državu podelili na četiri dela. God. 168. pre Hrista, u bici kod Pindina, Rim je osvojio Makedoniju, a 146. ju je proglasio svojom provincijom. Time je prestalo treće svetsko carstvo.

4. Četvrta zver predstavlja Rimsko carstvo.

Ova svojstva četvrte zveri potpuno odgovaraju karakteru Rimske države. Gvozdena je bila njena vlast, gvozdeni zakoni i gvozdeni jaram koji je nametala pokorenim narodima (Danilo 7, 19. 23). Rimska imperija trajala je do 476 god. posle Hrista kad je propalo Zapadno Rimsko Carstvo.

III. DESET ROGOVA I MALI ROG

1. Koga predstavljaju deset rogova koje je prorok video na glavi četvrte zveri?

„I deset rogova jesu deset careva, koji će nastati iz toga carstva, a posle njih nastaće drugi, i on će se razlikovati od predašnjih, i pokoriće tri cara.” Danilo 7, 24.

Deset rogova predstavljaju deset malih carstava koja su nastala na teritoriji Zapadnog Rimskog Carstva posle njegove propasti 476. god. To su bili: Franci, Alemani, Burguidi, Svevi, Vandali, Zapadni Goti, Istočni Goti, Anglosasi, Langobardi i Heruli. Iz ovih naroda razvili su se neki od današnjih modernih evropskih naroda.

2. Kakva promena se dogodila između deset rogova? „Gledah rogove, i gle, drugi mali rog izraste među onim, n tri prva roga iščupaše se pred njim; i gle, oči kao oči čovečije behu na tom rogu, i usta koja govorahu velike stvari.” Danilo 7, 8. (Vidi. Danilo 7, 24.).

Prorok je video kako između deset rogova raste jedan mali rog, pred kojim se „iščupaše tri druga roga” (St. 8. 24).

3. Koga označava ovaj mali rog?

Iz istorije nam je poznato da se papstvo pojavilo na teritoriji Zapadnog Rimskog Carstva. Već god. 330., kad je car Konstantin preneo prestonicu na istok, u Konstantinopolj: (Carigrad), rimski biskup počinje da prisvaja pored duhovne i svetovnu vlast. Rimski biskup postao je malo po malo u crkvi ono što je ranije bio Cezar u rimskoj državi. Papstvo se razvilo kao kopija carske rimske vlasti. Car Justinijan je 533., u jednom pismu upućenom rimskom patrijarhu Jovanu, priznao rimskog biskupa glavom svih crkava, a eliminisanjem triju germanskih plemena: Herula 493., Vandala 534. i Istočnih Gota 538., stvorena je fizička mogućnost za papinu vlast. Tako od 538. godine počinje vlast „malog roga” ili papstva.

4. Koja su obeležja malog roga?

Na ovom rogu bile su „oči, što su izgledale kao oči čovečije, i usta što su govorila drske govore”. (Danilo 7, 8. drugi deo). Ovaj rog „razlikovao se od predašnjih” (st. 24), i on će govoriti drske govore protiv Svevišnjega, tlačiće svece Svevišnjega, i pomišljaće da promeni blagdanska vremena, i zakone; i sveci će biti predani vlasti njegovoj za jedno vreme i za dva vremena i za po

vremena”. (Danilo 7, 25; vidi prevod Bakotićev i katolički prevod, izdanje A. R. Apostolorum, Sarajevo 1942.).

Iz ovih stihova proizlaze sledeće karakteristike „malog roga” koje potpuno ocrtavaju papsku vlast:

a) Na malom rogu su „oči, što su izgledale kao oči čoveče”. Oči su simbol inteligencije. Za razliku od varvarskih germanskih kraljeva, koji su bili nepismeni, vlast predstavljena „malim rogom” odlikuje se pronicljivošću i vanrednom političkom veštinom. To su zaista odlike papske vlasti.

b) Mali rog izgledao je veći od drugih i razlikovao se od drugih. Papstvo je u srednjem veku postalo veća sila od ostalih, i ono se razlikovalo od drugih jer je bilo religioznopolitička sila.

c) On će da govori drske govore protiv Svevišnjega. Pod izrazom „drski govori” razumemo papine ohole tvrdnje kojima pripisuje sebi božansku čast i vlast. Katolička enciklopedija ističe da „papa uživa toliko dostojanstvo i da je njegov položaj toliko uzvišen da on nije samo čovek, već kao Bog i namesnik Božji. On je krunisan trostrukom krunom, kao kralj neba i zemlje i nižih predela”. (Prompta Biblioteka, vsl. VI, pp. 25. 29). A u spisu „Diktatus Papal”, za koji se smatra da ga je napisao papa Grgur VII, kaže se između ostalog da svi „vladari treba da ljube papi noge”.

d) „Tlačiće svece Višnjega.” Papstvo je kroz dugi niz stoleća progonilo sve one koje je ono smatralo jereticima: valdenžane, albigenze, bogumile, hugenote, itd.

e) „Pomišljaće da promeni blagdanska vremena i zakone.” Papstvo se zaista usudilo drznuti u sam Božji zakon. Ako čitamo Deset Božjih zapovesti iz nekog katoličkog katehizma, videćemo da je u njemu izostavljena druga zapovest, a deseta podeljena na dve. Katolička crkva se takođe hvali da je promenila i četvrtu Božju zapovest, to jest da je svetost subote prenela na nedelju. Katolička enciklopedija tvrdi da „Papa ima toliku vlast i moć da može promeniti božanski zakon, jer njegova vlast nije ljudska već Božja, i on postupa kao namesnik Božji na zemlji sa punom vlašću da svezuje i razrešuje svoje stado”. (Prompta Biblioteka, vol. VI, pp. 2529.).

f) Njegova vlast trajaće „vreme, dva vremena i po vremena”. Ovim je određena dužina vremena sveopšte vlasti „malog roga”. Vreme znači jedna godina, dva vremena dve godine po vremena pola godine. To je ukupno tri i po godine ili 42 meseca odnosno 1260 dana. (Vidi Otkrivenje 12, 14. 6; 13, 5) U proročanstvu jedan dan znači jednu godinu (Vidi 4, Moj. 14, 34: Jezekilj 4, 6). Prema tome vlast „malog roga” to jest papstva imala je da traje 1260 godina. Papina svetska vlast počela je 538. godine, kad je car Justinijan priznao papu glavom nad svim crkvama i kad je, pobedivši germanska plemena u Severnoj Africi i Italiji, stvorio papi mogućnost da vrši versku i političku vlast. Ako godini 538. dodamo 1260 dolazimo u god. 1798. Te godine je Napoleonov general Bertije ušao u Rim, zarobio papu Pija VI, odveo ga u Francusku gde je ovaj uskoro umro. Time je papstvo zadobilo smrtnu ranu (Otkrivenje 13, 3-9).

15. Deset zapovesti i obredni zakon

U staro vreme Bog je dao svome narodu tri različita zakona: građanski, obredni i moralni zakon ili Deset zapovesti.

Građanski zakoni određivali su mnoga pitanja u vezi sa postojanjem izrailjskog naroda kao posebne nacije. U okvir ovih zakona spadale su uredbe o raznim prestupima, o sudskom postupku, itd. Sa propašću izrailjske države u prvom veku posle Hrista prestali su da važe i ovi zakoni.

Ceremonijalni ili obredni zakon određivao je koje žrtve treba da Izraelci prinose u slučaju nekog prestupa. Ovim zakonom određeni su bili i praznici koje je izrailjski narod trebalo da svetkuje osim subote kao sedmičnog dana odmora. Obredni zakon bio je privremenog karaktera. Žrtve i praznici koje je ovaj zakon propisivao bili su simbol Hristove službe i njegove žrtve na krstu. Kad je Isus umro na krstu, prestale su da se prinose životinjske žrtve, a time su prestale i uredbe koje su ih propisivale.

Moralni zakon ili Deset zapovesti je Božji zakon koji je dat našim praroditeljima još u raju, a obnovljen je na gori Sinaju (2. Mojsijeva 20, I -17). To je večan, savršen i nepromenljiv zakon, zakon koji nam otkriva Božju volju i Božji karakter i određuje kakav treba da je naš odnos prema Bogu i bližnjima.

I. MORALNI ZAKON

1. Sa načelima moralnog zakona Bog je upoznao naše praroditelje u raju.

Prestup tog zakona je greh (1. Jovanova 3, 4). Eva je prestupila taj zakon kad je uzabrala plod sa zabranjenog drveta. Verni Božji ljudi, patrijarsi, imali su taj zakon u svom srcu (1. Mojsijeva 26, 5).

2. Na gori Sinaju Bog je svečano proglasio ovaj moralni zakon ili zakon deset zapovesti (2. Mojs. 20, 1-17), napisao ga je na dve kamene ploče i zapovedio Mojsiju da ga stavi u kovčeg.

„Te reči izgovori Gospod svemu zboru vašemu na gori isred ognja, oblaka i mraka, glasom velikim, i ništa više nego ih napisa na dve ploče kamene koje mi dade.” 5. Mojsijeva 5, 22.

„I vrativ se siđoh s gore, i metnu ploče u kovčeg, i ostaše onde, kao što mi zapovedi Gospod.” 5. Mojsijeva 10, 5.

3. Taj zakon je savršen, svet, pravedan, dobar i večan. „Zakon je Gospodnji savršen, krepí dušu, svedočanstvo je Gospodnje verno, daje mudrost neveštome”. Psalam 19, 7.

„Tako je dakle zakon svet i zapovest sveta i pravedna i dobra”. Rimljanima 7, 12. (Psal. 119, 142. 152; Mat. 5, 17-19).

4. Taj zakon otkriva šta je greh. On je duhovno ogledalo koje pokazuje naše duhovno stanje. „Šta ćemo dakle reći? Je li zakon greh? Bože sačuvaj, nego ja greha ne poznah osim kroz zakon; jer ne znadoh za želju da zakon ne kaza: ne zaželi.” Rimljanima 7, 7; (Jak. 1, 23-25).

5. Taj zakon biće merilo na nebeskom sudu. „Jer koji sav zakon održi a sagraši u jednome, kriv je za sve. Jer onaj koji je rekao: ne čini preljube, rekao je i: ne ubij. Ako dokle ne učiniš preljube a ubiješ, postao si prestupnik zakona. Tako govorite i tako tvorite kao oni koji će zakonom slobode biti suđeni.” Jakov 2, 10-12.

II. OBREDNI ZAKON

Obredni zakon bio je dat zbog greha i posle pojave greha na našoj planeti. Moralni zakon otkrivao je šta je greh, a ceremonijalni zakon ukazivao je na Hrista kao na lek za greh.

1. Patrijarsi su još pre Mojsija prinosili krvne žrtve, koje su predstavljale Hristovu žrtvu.

„A posle nekog vremena dogodi se te Kain prinese Gospodu prinos od roda zemaljskoga; a i Avelj prinese od prvina stada svoga i od njihove pretiline. I Gospod pogleda na Avelja n na njegov prinos, a na Kaina i na njegov prinos ne pogleda. Zato se Kain rasrdi veoma, i lice mu se promeni”. 1. Mojsijeva 4, 3-5. (Vidi 1. Mojsijeva 8, 22; O Jovu 1, 4: 5.).

2. Kasnije Bog je dao izrailjskom narodu preko Mojsija čitav sistem obrednih propisa kojima je bila uređena služba u zemaljskom svetištu.

Ovaj obredni zakon je određivao kakve žrtve treba da se prinose i koji praznici treba da se svetkuju pored subote.

Kad je neko zgrešio, morao je da prinese životinju na žrtvu. Prethodno je ispovedio svoj greh nad glavom te životinje. Tada je sveštenik pomoću krvi zaklane životinje izvršio za grešnika pomirenje. (Vidi: 3. Mojs. 4, 27-31.) Svaka žrtva je upućivala na Hrista i na njegovu smrt na krstu.

Osim krvnih žrtava Izraelci su prinosili jestivne žrtve i žrtve od pića ili naljevne žrtve (3. Mojsijeva 2, 1. 2. 5. 9; 4. Mojsijeva 28, 3-7.).

Obrednim zakonom propisani su bili i simbolički praznici; Pasha, Praznik presnih hlebova, Pedesetnica, Praznik truba, Dan očišćenja i Praznik senica (3. Mojsijeva 23, 4. 5. 10. 15. 16. 24. 27. 34.). Pošto se na ove praznike nije smelo raditi, oni su se još nazivali „godišnjim subotama” osim ili pored „subota Gospodnjih” ili „sedmičnih subota” 3. Mojsijeva 23, 36-38.). Ovih obrednih ili „godišnjih subota” bilo je sedam. (3. Mojs. 23, 8. 21. 24. 28. 39.).

3. Ovaj obredni zakon je važio do Hristove smrti na krstu. Hristos ga je svojom žrtvom, ukinuo:

„I izbrisavši pismo uredbe (obredni zakon), koja beše protiv nas, i uzevši sa srede prikova ga na krstu i svukavši (razoružavši) poglavarstva i vlasti izvede ih na ugled slobodno (osramoti ih javno - sotonu i demone), i pobedi ih na njemu (krstu). Da vas dakle niko ne osuđuje za jelo i piće (jestivne i naljevne žrtve), ili za kakav praznik, ili za mladine ili za subote (godišnje ili obredne subote), koje je sve bilo sen od onoga što je htelo da dođe, i telo je Hristovo.” Kološanima 2, 14-17.

U ovom stihu je najvažnija reč „sen”. Ta reč je ključ za pravilno razumevanje celog stiha. Sve

stvari koje apostol nabroja u 16. stihu su sen ili slika stvarnosti koja je u Hristu. Subota, sedmi dan sedmice, nije „sen”. Ona je data u raju pre pojave greha i uspomena je na Stvoritelja i njegovo delo stvaranja, a ne simbol Hrista koji je trebalo da dođe. Samo žrtve i godišnji praznici su „sen”, jer su dati posle pojave greha i predstavljali su Hristovu žrtvu i njegovu službu za otkup sveta.

4. Ukidanje obrednog zakona prorečeno je u proročanstvu proroka Danila.

„I utvrdiće zavet s mnogima za nedelju dana, a u polovinu nedelje ukinuće žrtvu i prinos.”
Danilo 9, 27. prvi deo.

Smrcu svojom na krstu Hristos je ukinuo žrtve i prinose koje je propisivao obredni zakon.

Kad je Isus umro, zavesa u hramu se razderala odozgo do dole, time je Bog pokazao da krvne žrtve nisu više potrebne (Matej 27,50. 51.).

III. UPOREĐENJE MORALNOG I OBREDNOG ZAKONA

Sledeće upoređenje jasno pokazuje razliku između moralnog i obrednog zakona:

Božji moralni zakon ili Deset zapovesti:	Ceremonijalni (Mojsijev) ili obredni zakon:
1. Naziva se „carski” (Jak. 2, 8.)	1. Naziva se „pismo uredbe” (Kološanima 2, 14; Efes. 2, 15.)
2. Izgovorio ga je Bog (5. Mojs. 2.4, 12. 13).	2. Izgovorio ga je Mojsije. (3. Mojsijeva 1, 1-3.)
3. Napisao ga Bog na dve kamene ploče. (2. Mojs. 24. 12.)	3. Napisao ga Mojsije u knjigu. (2. Dnevnika 35, 12.)
4. Bio je stavljen u kovčeg (2. Mojs. 40. 20.)	4. Bio je stavljen pored kovčega. (5. Mojsijeva 31, 24-26.)
5. Božji zakon je savršen (Psalam 5. 19. 7.)	5. Obredni zakon ne može nikoga usavršiti (Jevrejima 7, 19)
6. Božji zakon je večan (Psalam 11, 7; Matej 5. 17).	6. Obredni zakon je prikovan na krst. (Efes. 2, 15; Kol. 2, 14.)
7. Božjn zakon otkriva greh (Rimljanima 3, 20; 7, 7.)	7. Obredni zakon bio je dat zbog greha. (3. Mojsijeva 3, 7.)

IV. NAŠ ODNOS PREMA MORALNOM ZAKONU

Božji zakon otkriva nam našu grešnost i upućuje nas Isusu koji jedini može da nam oprostí grehe. Ako grehe priznamo i ostavimo, on će nam oprostiti i očistiće nas od svake nepravde (1.

Jovanova 1, 9). Ako se Hristu potpuno predamo, ako svoju volju potčinimo njegovoj volji, on će nam dati silu koja će nas osposobiti da živimo po Božjoj volji. Hristos će svoj zakon napisati na našem srcu:

„Jer je ovo zavet koji ću načiniti s domom Izrailjevim posle onih dana, govori Gospod; daću zakone svoje u misli njihove, i na srcima njihovima napisaću ih, i biću im Bog, i oni će biti meni narod.” Jevrejima 8, 10. (Psalam 119, 11.).

Mi ćemo tada iz ljubavi prema Hristu živeti u skladu sa Božjim zakonom.

„Jer je ovo ljubav Božja da zapovesti njegove držimo; i zapovesti njegove nisu teške.” 1. Jovanova 5, 3.

Božja reč naziva blaženima one koji su kroz Hrista dobili oprostjenje greha, koji razmišljaju o Božjem zakonu i kroz Božju milost ga drže. (Psalam 32, 1; 1, 1-2; Jakov 2, 1012.)

16. Spasenje kroz novi zavet

Kad se govori o Starom i Novom zavetu obično se misli na nadahnute knjige koje su pisane pre Hrista (Stari zavet) i na one koje su pisane posle Hrista (Novi zavet). Sve knjige Staroga i Novoga zaveta su Božja reč, jer su ih pisali proroci i apostoli, nadahnuti Duhom Svetim (2. Petr. 1, 21).

No izrazi „stari i novi zavet” imaju i jedno drugo značenje, značenje „ugovor”. U Svetom pismu često nalazimo izraze „stari zavet” ili „prvi ugovor” i „novi zavet” ili „drugi ugovor”. Vrlo je važno da razlikujemo ova dva zaveta ili ugovora jer spasenje možemo da dobijemo samo kroz novi zavet.

I. STARI ZAVET

1. O koja dva zaveta (ugovora) govori Sveto pismo?

„A kad veli: nov zavet, prvi načini starim; a što je staro i ostarelo, blizu je kraja.” Jevrejima 8, 13.

2. Kako se još označavaju ova dva zaveta?

„Jer da je ovaj prvi bio bez mane, ne bi se drugome tražilo mesta.” Jevrejima 8, 7.

3. Šta je bio stari zavet?

Stari zavet je bio ugovor koji je Bog načinio sa izrailjskim narodom nakon što ga je izveo iz egipatskog ropstva. Predmet ugovora bio je zakon - deset zapovesti, koji je Bog objavio na Sinaju. Narod je obećao da će držati sve Božje zapovesti, ali on to obećanje nije održao. Bog je dozvolio da je došlo do tog ugovora da bi narodu pokazao njegovu nemoć i da bi ga poučio da mu je potrebna Hristova sila da bi držao Božji zakon.

4. Kakvo obećanje je Bog dao Izraelcima ako održe njegov zavet?

„A sada ako dobro uzaslušate glas moj i ušćuvate zavet moj, bićete moje blago mimo sve narode, premda je moja sva zemlja. I bićete mi carstvo svešteničko i narod svet. To su reči koje ćeš kazati sinovima Izrailjevim.” 2. Mojsijeva 19. 5. 6.

5. Šta su Izraelci po tom ugovoru bili dužni da drže? „I progovori Gospod k vama isred ognja; glas od reči čuste, ali osim glasa lika ne videste; i objavi vam zavet svoj koji vam zapovedi da držite, deset reči, koje napisa na dve ploče kamene.” 5. Mojsijeva 4, 12. 13.

6. Šta su oni obećali?

„I dođe Mojsije, i kaza narodu sve reči Gospodnje i sve zakone. I odgovori narod jednim glasom i rekoše: činićemo sve što je rekao Gospod. I uze knjigu zavetnu i pročitao narodu, a oni

rekoše: što je god rekao Gospod činićemo i slušaćemo.” 2. Mojsijeva 24, 3. 7.

7. Čime je bio potvrđen prvi zavet?

„Jer kad Mojsije izgovori sve zapovesti po zakonu svemu narodu, onda uze krvi jarčije i teleće, s vodom i vunom crvenom i isopom, te pokropi i knjigu i sav narod govoreći: Ovo je krv zaveta koji Bog načini s vama.” Jevrejima 9,19.20. (Vidi: 2. Mojsijeva 24, 5-8).

8. Šta se dogodilo posle 40 dana?

„A narod videvši gde Mojsije za dugo ne silazi s gore, skupi se narod pred Aronom i rekoše mu: Hajde, načini nam bogove, koji će ići pred nama, jer tome Mojsiju koji nas izvede iz zemlje misirske ne znamo šta bi. A on (Aron) uze iz ruke njihove zlatne nakite, sali u kalup i načini tele saliveno. I rekoše: Ovo su bogovi tvoji Izrailju, koji te izvedoše iz zemlje Misirske. I kad dođe blizu okola, ugleda tele i igre, te se razgnevi Mojsije, baci iz ruku svojih ploče i razbi ih pod gorom.” 2. Mojsijeva 32, 1. 4. 19.

Četrdeset dana posle, pošto je sklopljen, Izraelci raskidaju ovaj ugovor. Šta je bilo uzrok tako brzom kršenju ugovora? Izraelci nisu poznavali svoje srce. Nisu osećali potrebu božanske milosti i pomoći koja im je bila neophodna da bi održali Božji zakon. Zato su oni tako lako i obećali poslušnost. Oni su znali da je ovaj ugovor bio dobar i koristan za njih, ali nisu uvideli da njihova vlastita snaga nije dovoljno jaka za to i da bez Božje pomoći neće uspeti. Ovo razočaranje je trebalo da ih dovede do Hrista. Oni su trebali da nauče i zapamte da nema spasenja ako se čovek oslanja samo na sebe. Niko ne može držati zakon bez Božje pomoći (Rimlj. 8, 7.).

Razbijanje zavetnih ploča jasno pokazuje da nisu ispunjeni uslovi staroga (prvoga) ugovora, a ponovno davanje tablica (2. Mojs. 34, 1. 28.) jasno označava Božje trpljenje i milost sa ljudima.

Iskustvo Izraelaca treba da nam služi za pouku. I mi treba da smo svesni svoje slabosti. Nemojmo zaboraviti da nam je uvek potrebna božanska sila koja će nas osposobiti da pobedimo svako zlo i da držimo Božji zakon.

II. NOVI ZAVET

1. Šta je novi zavet?

Novi zavet je Božje obećanje da će Hristos kroz Svetoga Duha stanovati u srcima svog naroda i da će mu dati silu da drži njegov sveti zakon. Po ovom novom ugovoru Hristos beleži Božji zakon u srce svog naroda a ne samo na kamene ploče. Taj novi ugovor znači obnavljanje Božjeg oblića u čoveku kroz savršenu poslušnost Božjem zakonu pomoću Hristove sile.

2. Šta je Bog obećao da će učiniti pod novim zavetom?

„Nego ovo je zavet što ću učiniti s domom Izrailjevim posle ovih dana, govori Gospod: metnuću zavet svoj u njih, i na srcu njihovu napisaću ga, i biću im Bog i oni će mi biti narod.” Jeremija 31, 33.

3. Ko je posrednik novog zaveta? ,

„A sad dobi bolju službu, kao što je i posrednik boljega zaveta, koji se na boljim obećanjima utvrdi. Jer da je onaj prvi bez mane bio, ne bi se drugome tražilo mesto.” Jevrejima 8, 6. 7.

Posrednik novog zaveta je Hristos. Prvi zavet je bio slab. Njegova slabost bila je u ljudskom obećanju; dok je novi utvrđen „na boljim obećanjima”, na reči Svemogućega Boga, koji svojim Duhom piše zakon na srce.

4. Čijom krvlju je potvrđen novi zavet?

„Jer gde je zavet valja da bude i smrt onoga koji čini zavet.” Jevrejima 9, 16. (Vidi: Luka 22, 19. 20.). Novi zavet potvrđen je Hristovom krvlju.

5. Otkada postoji novi zavet?

Novi ugovor je, istina, potvrđen Hristovom žrtvom, ali on je postojao pre staroga. Gospod je još u raju dao Adamu obećanje da će se On, Gospod, boriti protiv sotone, da bi spasao čovečanstvo. I posle Adama Hristos je obnovio ovaj “ugovor” i obećanje sa Nojem i Avramom. Dakle, novi ugovor potiče još iz raja.

Stari zavet je načinjen tek 2500 godina posle stvaranja sveta. Znači da su ljudi, koji su živeli od Adama do staroga ugovora, imali Božji zakon napisan u srcu i mislima.

6. Koji ljudi žive u starome a koji u novome zavetu?

Oni koji misle da mogu i bez Svetoga Duha držati Božji zakon i koji se hvale dobrim delima i svojim poštenjem, u stvari, još su u starom zavetu. A oni koji su svesni svoje grešnosti i žele svim srcem da žive po Božjem zakonu, ali osećaju da su nemoćni i traže pomoć i silu Svetoga Duha, da on upiše zapovesti u njihovo srce, i misli, jesu u novome zavetu. Oni nisu više pod zakonom nego pod blagodaću. (Rimljanima 6, 14. 15. 18; 8, 9. 14.).

7. Kako možemo postati učesnici novog zaveta?

„Što je rođeno od tela, telo je; a što je rođeno od Duha, duh je. Ne čudi se što ti rekoh: valja vam se nanovo roditi.” Jovan 3, 6. 7.

Novo rođenje odozgo, od Svetoga Duha, koji čini da nam Božji zakon postaje mio, tako da ga s radošću ispunjavamo, postajemo učesnici novog zaveta.

8. Šta će Bog učiniti za nas ako mu se potpuno predamo? „A Bog mira, koji izvede iz mrtvih velikoga pastira ovčama, krvlju zaveta večnoga, Gospoda našega Isusa Hrista. Da vas savrši u svakome delu dobrom, da učinite volju njegovu, čineći u vama što je ugodno pred njim, kroz Isusa Hrista, kome slava u vek veka.” Jevrejima 13, 20. 21.

III. STARI I NOVI ZAVET UPOREĐENI.

Da bismo bolje uočili razliku između starog i novog zaveta, želimo da ih još jednom

uporedimo:

Stari zavet (ugovor):

1. Predmet ugovora bio je Božji zakon urezan na kamene ploče (5. Mojsijeva 4, 13).
2. Učinjen sa izrailjskim narodom. (2. Mojsijeva 24, 3.).
3. Počiva na čovekovom obećanju. (2. Mojsijeva 24, 8.).
4. Potvrđen krvlju životinje (2. Mojsijeva 24, 8.).
5. Doživeo neuspeh zbog ljudske slabosti. (2. Mojsijeva 32, 1. 7. 3.).

Novi zavet (ugovor):

1. Predmet ugovora je Božji zakon utisnut u misli i srce. (Jeremija 31, 31-34.).
2. Učinjen sa svima narodima. (Jevrejima 8, 9. 10.).
3. Počiva na Hristovom obećanju. (Jevrejima 8, 613.).
4. Potvrđen Hristovom krvlju. (Mat. 26, 26-28; Jevr. 9, 14).
5. Sila Svetoga Duha omogućava njegovo ostvarenje. (1. Sol. 5, 23. 24; Kol. 1, 26-29; Juda 24. 25)

17. Pokajanje i obraćenje

Po svojoj prirodi čovek je grešan. On se rađa sa grešnim nasleđem, sa sklonošću ka grehu, i sa godinama još više povećava svoju grešnost.

Naši gresi nas odvajaju od Boga (Isaija 59, 1.2.) i navlače gnev Božji na nas. (Rimljanima 1, 18.) Prirodno je da se pitamo: kako se čovek može vratiti Bogu? Kako, se čovek može pomiriti s Bogom? Drugim rečima, kako se može spasti?

Isus ističe da je obraćenje uslov spasenja. Svojim učenicima je On rekao: „Zaista vam kažem: ako se ne povratite i ne budete kao deca, nećete ući u carstvo nebesko.” Matej 18, 3.

To je i nauka apostola. Apostol Petar je rekao u svojoj čuvenoj propovedi sakupljenom mnoštvu: „Pokajte se, dakle, i obratite se, da vam se oprostite gresi.” (Dela 3, 19)

I. POKAJANJE

Pravo pokajanje je temeljita promena u odnosu na greh i na Boga. To je iskreno žaljenje zbog učinjenih greha i napuštanje istih.

1. Kakav je svaki čovek po svom telesnom rođenju?

„Ali svi bejasmo kao nečisto što, i sva naša pravda kao nečista haljina; zato opadosmo svi kao list, i bezakonja naša kao vetar odnesoš nas.” Isaija 64, 6.

„Svi su zgrešili i nemaju slave Božje.” Rimljanima 3, 23. po Stefanoviću (Galatima 5, 19-21)

Oni koji ne proučavaju Božju reč i koji ne poznaju Božjeg zakona ne mogu znati koliko su grešni. Samo Sveti Duh pomoću Božje reči i Božjeg zakona može da nas probudi i osvedoči o našoj grešnosti. (Jovan 16, 7. 8.)

2. Božja dobrota vodi grešnika pokajanju.

„Ili ne mariš za bogatstvo njegove dobrote i krotosti i trpljenja ne znajući da te dobrota Božja na pokajanje vodi?” Rimljanima 2, 4. (Luka 5, 32.)

3. Primer pokajanja.

„I reče: jedan čovek imaše dva sina. I reče mlađi od njih ocu: Oče! daj mi deo od imanja što pripada meni. I otac im podeli imanje. I po tom do nekoliko dana pokupi mlađi sin sve svoje, i ode u daljnu zemlju, i onamo prosu imanje svoje živeći besputno. A kad potroši sve, postade velika glad u onoj zemlji, i on se nađe u nevolji. I otišavši pribi se kod jednog čoveka u onoj zemlji; i on ga posla u polje svoje da čuva svinje. I željaše napuniti trbuh svoj roščićima koje svinje jedahu, i niko mu ih ne davaše. A kad dođe k sebi, reče: koliko najamnika u oca moga imaju hleba i suviše, a ja umirem od gladi! Ustaću i idem ocu svome pa ću mu reći: oče! sagreših nebu i tebi, i već nisam dostojan nazvati se sin tvoj: primi me kao jednog od svojih najamnika. I ustavši otide ocu svome. A kad je još podaleko bio, ugleda ga otac njegov, i sažali mu se, i potrčavši zagrl ga i celiva ga. A sin mu reče: oče! sagreših nebu i tebi i već nisam dostojan nazvati se sin tvoj, A otac reče slugama svojim: iznesite najlepšu haljinu i obucite ga, i podajte mu prsten na ruku i obuću na noge. I dovedite tele ugojeno te zakoljite, da jedemo i da se veselimo. Jer ovaj moj sin beše mrtav,

i oživlje; izgubljen beše, i nađe se. I stadoše se veseliti.” Luka 15, 11-24.

Pokajanje znači napuštanje greha i povratak Bogu.

4. Čovek ne može svojom silom pobediti greh.

„Može li Etiopljanin promeniti kožu svoju ili ris šare svoje? Možete li vi činiti dobro naučivši se činiti zlo?” Jeremija 13, 23. (Rimljanima 8, 7.)

Nijedan čovek ne može sam svojom silom pobediti greh. On se, istina, može odreći mnogih štetnih navika, ali da bi mogao da pobedi silu greha, i da bi živeo novim životom, u skladu sa svetim Božjim zakonom, potrebno je da na srce deluje jedna viša sila, da u nj dođe jedan život od gore. Ta sila je Hristos (Jovan 15, 5).

5. Rođenjem od gore, od Svetoga Duha i kroz Božju reč, postajemo novi ljudi, sposobni da živimo u skladu sa Božjom voljom.

„A Isus odgovori i reče mu: zaista, zaista ti kažem, ako se ko ne rodi od gore, ne može videti carstva Božjega... Ako se ko ne rodi vodom i Duhom, ne može ući u carstvo Božje... Morate se roditi od gore.” Jovan 3,3. 5. 7.

Rođenjem od naših telesnih roditelja nasleđujemo njihovu grešnu prirodu, a rođenjem „od gore”, od nebeskog roditelja, postajemo učesnici božanske prirode. (2. Petrova 1, 4.) Bog nas preporuča na nov život Duhom Svetim i svojom rečju ako tu reč verom primimo u svoja srca i odlučimo da živimo po njoj. „Jer ste nanovo rođeni ne od semena koje trune, nego od onoga koje ne trune, živom i večnom Božjom rečju.” 1. Petrova 1, 23.

6. Kakvo divno obećanje je dato onima koji su se potpuno predali Bogu?

„Zato ako je ko u Hristu nova je tvar: staro prođe, gle, sve novo postade.” 2. Korinćanima 5, 17.

II. ODNOS IZMEĐU POKAJANJA I OBRAĆENJA

Pokajanje ili unutrašnja promena kad je iskrena, praćena je i spoljašnjom promenom, - novim životom. Novi život koji je posledica pokajanja naziva Sveto pismo obraćenjem. (Dela 15, 3.)

Ne treba zameniti pokajanje s obraćenjem. Pokajanje je moralni uzrok obraćenja, ono prethodi obraćenju.

Obratiti se znači okrenuti se - promeniti pravac kretanja. Obratiti se znači okrenuti se od greha ka Bogu. Odreći se greha - to je pokajanje, a obraćenje Bogu je vera kojom se duša potpuno oslanja na Hrista i živi po Božjoj volji. (Efescima 2, 8. 9.)

1. Pokajanje obuhvata:

a) uviđanje svoje grešnosti. - „Tada dođe k sebi.” (Luka 15, 170

b) žalost zbog greha. - „Ražali im se u srcu” (Dela 2, 37; Matej 26, 75.)

c) priznanje greha - „Ko krije grehe svoje neće biti srećan, a ko ih priznaje i ostavlja dobiće milost” (Priče 28, 13; Psalam 51, 3-7; 1. Jovanova 1, 9) Sveto pismo ne uči da treba grehe ispovedati svešteniku. Ispoved na uvo je uvedena u 13. veku, na saboru u Lateranu 1215. god. Greh učinjen protiv svoga bližnjega treba najpre njemu da priznamo a potom Bogu, jer nema greha kojim Boga ne vređamo.

d) Koliko je moguće treba da smo spremni nadoknaditi štetu koju smo naneli bližnjemu. „Ako sam od koga što nepravedno uzeo, vratiću mu četvorostruko.” (Luka 19, 8.)

e) Napuštanje greha. - „Odbacite od sebe sva bezakonja koja činiste... Zašto da mrete?” Jezekilj 18, 31. 32. 20-23.

2. Vera obuhvata:

a) Primanje Hrista kao ličnog Spasitelja. „Koji ga primiše dade im vlast da budu deca Božja.” (Jovan 1, 12.)

Apostol Jovan naglašava da je odlučujući faktor u pogledu spasenja u našim rukama. Svi koji Hrista priznaju i veruju postaju sinovi Božji.

b) Predanje i poslušnost Hristu. „I savršivši se, postade svima koji ga slušaju uzrok spasenja večnoga.” Jevr 5, 9.

Vera i poslušnost vode spasenju. Mi ne zaslužujemo spasenje poslušnošću, ali poslušnost je rod prave vere.

III. RODOVI OBRAĆENJA

Obraćen čovek živi novim životom. Njegov karakter biva svaki dan sve sličniji Hristovom karakteru. On rađa duhovne rodove. „A rod je duhovni ljubav, radost, mir, dugo trpljenje, dobrotu, milost, vera, krotost, uzdržanje: za to nema zakona.” (Galatima 5, 22. 1. Jovanova 2, 2-6) Obraćen čovek svaki dan umire sa Hristom grehu i grešnoj prirodi.

„S Hristom se razapeh. A ja više ne živim, nego živi u meni Hristos A što sad živim u telu, živim verom sina Božjega, kojemu omileh, i predade sebe za mene.” Galatima 2, 19. 20. (1. Kor. 15, 31.)

Ljudi koji su uvideli koliko je zlo greh, biće i čvrsto odlučeni da više ne greše. Oni će se sada pitati: šta da činim? Oni će rado priznati svoju krivicu i biti žalosni zbog greha koji su učinili. (Psalam 38, 18; 2. Kor. 7, 8-10) I u tome trenutku kada su se odlučili da više ne greše, pridružiće im se najveći pomoćnik. - Sveti Duh. On je najveća sila koja stoji ovakvima na raspoloženju. Ljudi koji su ovako okusili silu Svetoga Duha poslušaću svaki Božji savet da bi se spasli i prestali da greše.

Obraćen čovek ima zakon Božji napisan u svom srcu i živi po njemu (Jevrejima 8, 10).

„I daću vam novo srce i nov ću duh metnuti u vas, i izvadiću kameno srce iz tela vašega, i daću vam srce mesno. I duh ću svoj metnuti u vas, i učiniću da hodite po mojim uredbama i zakone moje da držite i izvršujete.” Jezekilj 36, 26. 27.

Put spasenja je uzak put. Samo oni koji su iskusili pravo pokajanje i obraćenje se nalaze na

tom putu. Na taj put nas Isus poziva. „Uđite na uska vrata, jer su široka vrata i širok put što vode u propast, i mnogo ih ima koji njim idu; ali su uska vrata i tesan put što vode u život i malo ih je koji ga nalaze.” Matej 7, 13. 14. Jeste li voljni da mu se odazovete. Učinite to još sada, jer je sada vreme milosti i dan spasenja! (Jevrejima 3, 7. 8; 2. Kor. 6, 2).

18. Hristos želi da živi u vama

Hrišćanski život znači lična zajednica sa Hristom. Mi možemo biti pravi Hristovi sledbenici samo ako smo Hrista upoznali, njemu se predali i ako smo stalno s Njime u vezi (Jovan 17, 3).

Kad neko upozna Hrista i doživi pravo pokajanje i obraćenje, u njemu se zbiva potpuna promena. On postaje drukčiji čovek - novi čovek. Apostol Pavle objašnjava šta se zbiva u onome koji prolazi kroz ovo iskustvo: „S Hristom se razapeh, ne živim više ja, nego živi u meni Hristos. A što sad živim u telu, živim verom u Sina Božjega, kojemu omileh i predade sebe za mene.” Gal. 2, 19. 20.

I. HRISTOS ŽIVI U NAMA KROZ SVOGA DUHA

1. Koje dragoceno obećanje je Hristos dao svojim učenicima pre nego što se vratio k Ocu?

„I ja ću umoliti oca, i daće vam drugoga utešitelja da bude s vama va vek.” Jovan 14, 16.

Duh Sveti se ovde naziva „drugim utešiteljem”, što znači da je Isus bio „prvi utešitelj”. Za reč „utešitelj” stoji u grčkom originalu izraz „parakletos” što znači „onaj koji je pozvan da stoji pored nekoga ko je u nevolji da mu pruži potrebnu pomoć”. Duh Sveti je treće lice Božanstva. On je Hristov lični predstavnik ili zamenik na zemlji. Hristos nije postavio nijednog čoveka za svog zamenika. Ta funkcija pripada trećem licu Božanstva - Svetom Duhu.

2. Zašto je bilo potrebno da se Isus vrati k Ocu? „Nego vam ja istinu govorim: bolje je za vas da ja idem: jer ako ja ne idem, utešitelj neće doći k vama; ako li idem, poslaću ga k vama.” Jovan 16, 7.

„Odeven u ljudsku prirodu, Hristos nije mogao da bude kao ličnost na svakom mestu. Zato je bilo bolje za učenike da on ode k Ocu. i da im pošalje Duha kao svoga zamenika na zemlji.

3. Kakav odnos treba da postoji između Svetog Duha i nas?

„I ja ću umoliti oca, i daće vam drugoga utešitelja da bude s vama va vek: Duha istine, koga svet ne može primiti, jer ga ne vidi niti ga poznaje; a vi ga poznajete, jer u vama stoji, i u vama će biti.” Jovan 14, 16. 17.

„I po tom poznajemo da je u nama - po Duhu koga nam je dao.” 1. Jov. 3, 24.

Ovde je objašnjena velika tajna. Hristos stanuje u nama kroz svoga Duha. Isus je rekao: „Neću vas ostaviti sirotne: doći ću k vama” (Jovan 14, 18). On je takođe dao učenicima obećanje: „Evo, ja sam s vama u sve dane, do svršetka sveta.” Matej 28, 20. Ova obećanja Isus je ispunio poslavši svojim učenicima svoga zamenika - Svetoga Duha.

4. Kada je Hristos poslao prvoj hrišćanskoj crkvi svog zamenika?

„I kad se navrší pedeset dana bejahu zajedno svi apostoli jednodušno. I u jedan put postade huka s neba kao duhanje silnoga vetra, i napuni svu kuću gde seđahu; i pokazaše im se razdeljeni jezici kao ognjeni; i sede po jedan na svakoga od njih. I napuniše se svi Duha svetoga, i stadoše

govoriti drugim jezicima, kao što im Duh davaše te govorahu.” Dela 2, 14.

„Na dan Duhova dobili su Pomoćnika, koji je po Hristovim rečima trebalo da ostane u njima. Otada je Hristos svojim Duhom stalno boravio u srcima svojih učenika. Njihova veza s Njime bila je tesnija negoli ranije kad je bio telom kod njih. Svetlost, ljubav i snaga Hristova su ih preobrazili...” Put Hristu, str. 62.

II. RAD SVETOGA DUHA I NJEGOVI RODOVI

1. Šta je po Hristovim rečima zadatak Svetoga Duha? „I kad on dođe pokaraće svet za greh, i za pravdu, i za sud.” Jovan 16, 8.

Ovde je istaknut trostruk zadatak Svetoga Duha. Prvo: „Kad duša dođe pod uticaj Božjeg Duha, tada se savest budi. Tada čovek umom i srcem dolazi do potpunog uverenja o svojoj grešnosti. On uviđa ljubav Božju, lepotu svetosti. Tada se u njemu rađa želja da se očisti i ponovo stupi u vezu s Bogom.” Put Hristu, str. 18. Drugo, Sveti Duh nas osvedočava u to što je pravda i podstiče da činimo pravdu ako želimo biti Hristovi sledbenici (5. Mojs. 6, 25; Mihej 6, 8). Treće, Sveti Duh nas osvedočava o sudu koji će doći.

2. Šta je još rad Svetog Duha?

„A utešitelj Duh sveti, koga će otac poslati u ime moje, on će vas naučiti svemu i napomenuće vam sve što vam rekoh.” Jovan 14, 26.

„A kad dođe on, Duh istine, uputiće vas na svaku istinu.” Jovan 16, 13. prvi deo.

Duh Sveti je jedini uspešni učitelj božanske istine. Kroz Sveto pismo Sveti Duh govori mislima. On otkriva zabludu i izgoni je iz srca, a istinu urezuje u srca. Kroz Sveto pismo, koje je istina, Duh Sveti nas takođe čisti, usavršava i sve više dovodi u sklad sa Božjom voljom. „Duh Sveti čini da delo koje je Spasitelj izvršio na krstu bude za nas od koristi. Duh čisti srce, kroz Duha vernik postaje učesnik Božje prirode (Jovan 3, 5. 6; I. Petr. 1, 23; 2. Petr. 1, 4). Hristos je dao svoga Duha da pobedimo sve nasleđene i stečene naklonosti ka zlu i da primimo pečat Božjeg karaktera.”

3. Koje rodove Duh Sveti donosi i u našem životu? „A rod je duhovni ljubav, radost, mir, trpljenje, dobrota, milost, vera, krotost, uzdržanje; na to nema zakona.” Galatima 5, 22. 23.

4. Za što nas Duh Sveti osposobljava?

„Nego ćete primiti silu kad siđe Duh Sveti na vas; i bićete mi svedoci i u Jerusalimu i po svojoj Judeji i Samariji i tja do kraja zemlje.” Dela 1, 8.

Spasenje koje smo primili kroz Isusa Hrista je tako neobično iskustvo da o tome ne možemo ćutati već smo primorani da i drugima o njemu govorimo. Duh Sveti nas čini Hristovim svedocima.

III. TAJNA HRIŠĆANSKOG RASTENJA

1. Čime je Isus uporedio naše duhovno rasteenje?

„I govoraše im: tako je carstvo Božje kao čovek kad baci seme u zemlju; i spava i ustaje noću i danju; i seme niče i raste, da ne zna on. Jer zemlja sama od sebe najpre donese travu, po tom klas, pa onda ispuni pšenicu u klasu. A kad sazri rod odmah pošlje srp; jer nastaje žetva.” Marko 4, 26-29.

Nicanje semena i razvijanje biljke, dok na kraju ne sazri rod, je divna slika Božjeg dela milosti u srcu - slika duhovnog rasteenja.

„Dete i biljka rastu samo pomoću životnih snaga koje utiču na njih, a to su vazduh, sunce i hrana. Ovi darovi prirode su za biljke i životinje ono što je Hristos za one koji veruju u njega.” Put Hristu, str. 55.

2. Sa kojom biljkom je Isus sebe uporedio?

„Ja sam pravi čokot, a otac je moj vinogradar.” Jovan 15, 1.

3. Kakvu duhovnu pouku je Isus izvukao iz čokota da bi nam pokazao kako treba da je uska veza između Njega i nas?

„Budite u meni i ja ću u vama. Kao što loza ne može roda roditi sama od sebe ako ne bude na čokotu, tako i vi ako u meni ne budete. Ja sam čokot a vi loze: i koji bude u meni i ja u njemu on će roditi mnogi rod: jer bez mene ne možete činiti ništa.” Jovan 15, 4. 5.

IV. DUHOVNA HRANA ZA NAŠE DUHOVNO RASTENJE

Da bismo bili u vezi sa Hristom i duhovno rasli, potrebno je da se svaki dan duhovno hranimo, da se uvek na Hrista ugledamo i da nastojimo i drugima pomoći da u Hristu nađu radost spasenja.

1. Molitva je veza sa Bogom - izvorom mudrosti i sile. „Tada ćete me prizivati i ići ćete i molićete mi se, i uslišiću vas. I tražićete me, i naći ćete me, kad me potražite svim srcem svojim. I daću vam se da me nađete, govori Gospod...” Jeremija 29, 12-14.

Molitva je veza duše sa Bogom. Ona čini da se život koji izlazi od Boga uliva u nas i opet vraća Bogu u obliku čistote i svetosti. Svakog novog dana prvi posao treba da nam bude da se u molitvi posvetimo Bogu. Svi verni Božji ljudi bili su ljudi molitve (Ps. 55, 17; Danilo 6, 10).

2. Božja reč je glavna hrana za naše duhovno rasteenje. „I budite željni razumnoga i pravoga mleka, kao novorođena deca, da o njemu uzrastete za spasenje.” 1. Petr. 2,2.

Primanjem Božje reči u srce verom - primamo život i karakter Hristov. Kroz Božju reč primamo silu kojom možemo pobediti greh (Ps, 119, 11; Mat. 4, 4. 7. 10 Jovag 6, 63.)

3. Duhovno rasteenje moguće je samo onda ako se svaki dan iznova odričemo sotone i greha,

umiremo „staroj prirodi” i predajemo Bogu.

„A koji su Hristovi, raspeše telo sa slastima i željama.” Gal. 5, 24.

„Jer ako živite po telu, pomrećete; ako li duhom poslove telesne morite, živećete. Jer koji se vladaju po duhu Božijemu oni su sinovi Božji.” Rimlj, 8, 13. 14.

Božja je namera da budemo sveti. Apostol Pavle piše: „A celi vaš duh, duša i telo da se sačuvaju bez krivice za dolazak Gospoda našega Isusa Hrista.” Zatim dodaje: „Veran je onaj koji vas dozva, koji će i učiniti.” 1. Sol 5, 23. 24.

19. Naše telo - Božji hram

Bog je stvorio čoveka sa dobrim zdravljem. Nikad nije bila Božja namera da čovek bude bolestan, da podnosi različite patnje i na kraju da umre. Bolest, stradanja i smrt su posledica odbacivanja Božjeg autoriteta od strane čoveka. Ali Bog nije ostavio čoveka u beznadnom stanju. U Isusu Hristu on nam nudi lek protiv smrti. „Jer Bogu tako omile svet, da je i Sina svoga jednorodnoga dao, da nijedan koji ga veruje ne pogine, nego da ima život večni.” Jovan 3, 16.

I. ŠTA UČI SVETO PISMO O NAŠEM TELU?

1. Zašto treba da čuvamo zdravlje tela?

„Jer ste kupljeni skupo. Proslavite dakle Boga u telesima svojim i u dušama svojim, što je Božje.” 1. Korinćanima 6, 20.

Pošto nas je Bog u Isusu Hristu otkupio od večne smrti, naša je dužnost da učinimo sve što je u našoj moći da sačuvamo svoje telo u najboljem stanju, kako bismo mogli što bolje proslaviti Boga svojom službom.

2. Šta Bog želi da bude naše telo?

„Ili ne znate da su telesa vaša crkva Svetoga Duha koji živi u vama koga imate od Boga, i niste svoji?” 1. Korinćanima 6, 19. (Vidi: Rim. 12. 1.)

3. Šta će Bog učiniti sa onima koji skvrne ovaj hram? „Ako ko pokvari crkvu Božju, pokvariće i njega Bog: jer je crkva Božja sveta, a to ste vi.” 1. Korinćanima 3, 17.

II. OSNOVNA NAČELA ZDRAVLJA

Uopšte se malo pažnje poklanja pitanju zdravlja i očuvanju zdravlja. Ljudi više proučavaju različite bolesti negoli pitanje kako da sačuvaju zdravlje. Bolje je sprečiti bolest negoli je lečiti.

„Čist vazduh, sunčeva svetlost, umerenost, fizičke vežbe, zdrava ishrana, pravilna upotreba vode, poverenje u božansku moć - to su pravi lekovi.”

1. Čist vazduh i sunčeva svetlost.

Naš organizam više zavisi od vazduha koji udišemo nego od hrane. Vazduh je besplatan dar neba. Da bismo imali dobru krv, treba da pravilno dišemo. Treba da dišemo duboko i da udišemo čist vazduh. Naš stan treba da često provetramo da bismo uvek imali dovoljnu količinu svežeg vazduha. Takođe svaki dan treba da provedemo deo vremena napolju na svežem vazduhu.

2. Budite umereni.

Nikad ne popuštajte vašim prohtevima za onim što nije dobro. Prava umerenost znači umereno uživanje onoga što je samo po sebi dobro, a potpuno izbegavanje onoga što znamo da je za naše zdravlje štetno.

3. Fizički rad i kretanje pomažu nam da očuvamo dobro zdravlje.

Više ljudi umire zbog nedostatka fizičkih vežbi. Mnogi „zardaju” pre nego što se „istroše”. Svaki dan treba da provedemo u šetnji na svežem vazduhu najmanje jedan sat.

Pošto se istrošene ćelije našeg organizma nadoknađuju stvaranjem novih, i to za vreme odmaranja, vrlo je važno da imamo redovan noćni odmor. Svaku noć treba da spavamo osam sati. Treba da se naviknemo da u određeno vreme ležemo i ustajemo.

4. Pazite na svoju ishranu.

U našoj svakodnevnoj hrani treba da su zastupljeni svi elementi koji su potrebni našem organizmu: ugljeni hidrati (sve vrste žitarica i krompir), belančevine (grah, leća, bob, jaja, mleko, sir, itd.), mineralne soli (voće i povrće), vitamini (sveže voće i povrće) i mast (ulja). Žitarice, voće, orasi i povrće su hrana koju je Bog pripremio za nas.

Uvek treba da jedemo u određeno vreme. Između redovnih obroka ne treba da jedemo.

5. Naš organizam se sastoji velikim delom od vode. Voda nam je potrebna kako za izgradnju tkiva tako i za odstranjivanje istrošenih produkata. Svaki dan nam je potrebna izvesna količina tekućine, koju treba da uzmemo putem hrane i kao čistu vodu. Ujutru je dobro da popijemo čašu ili dve vode pre doručka, a i preko dana po čašu ili dve između obroka. Nikad ne treba da pijemo odviše hladnu vodu.

6. Zdravlje duše utiče na zdravlje tela.

Poverenje u Boga i radost koju osećamo kada savesno ispunjavamo svoje dužnosti prema Bogu i bližnjima povoljno utiče na rad našeg organizma i na očuvanje zdravlja. „Srce veselo pomaže kao lek, a duh žalostan suši kosti.” Priče 17, 22.

III ŠTA NAS UČI BOŽJA REČ U POGLEDU HRANE KOJU MOŽEMO DA JEDEMO I PIĆA KOJE TREBA DA PIJEMO?

1. Kakvu je hranu Bog u početku odredio čoveku?

„I još reče Bog: evo, dao sam vam sve bilje što nosi seme po svoj zemlji, i sva drveta rodna koja nose seme; to će vam biti za hranu.” 1. Moj. 1, 29.

„Trnje i korov će ti rađati, a ti ćeš jesti zelje poljsko.” 1. Moj. 3, 18.

Posle potopa Bog je dopustio ljudima da jedu meso (1. Moj. 9, 3. 4.). Noje i ostali patrijarsi nisu jeli svaku vrstu mesa. Oni su poznavali razliku između čistih i nečistih životinja (1. Mojs. 7, 2; 8, 20).

2. Od kojih životinja je Bog odobrio meso kao hranu? „Govorite sinovima Izrailjevim i recite: Ovo su životinje koje ćete jesti između svih životinja na zemlji: Ješćete svaku životinju koja ima papke razdvojene i koja preživa. Ali nećete jesti od onih što samo preživaju ili što samo imaju

papke razdvojene. Evo životinja koje ćete jesti između onih koje su u vodama: Ješćete svega što ima peraje i ljuske i živi u vodama, bilo to u moru ili u rekama. A što nema peraje i ljuske između svega što se miče u moru i u rekama, i između svega što živi u vodama da vam je gadno. Biće vam to gadno. Mesa od njih nećete jesti i na strv njihov gadićete se.” 3. Mojsijeva 11, 2-11. po Bakotiću (Vidi: 5, Moj. 14.)

Da se ljudi ne bi prevarili te jeli i prinosili na žrtve i nečiste životinje, Bog je objasnio Mojsiju po čemu se mogu prepoznati čiste životinje od nečistih. Ova razlika nije izmišljena, niti ju je Mojsije dao. Ona se nalazi u prirodi samih životinja. Bog najbolje zna kako je koja životinja stvorena i za koju svrhu. Bog koji je nas stvorio takođe najbolje zna šta je za naše dobro. Ova podela nije jevrejska (Mojsijeva) jer je postojala i pre Jevreja (1. Mojs. 7, 2; 8, 20).

Poznato je da se veći broj bolesti prenosi preko svinjskog mesa. Isus nije svinju učinio čistom životinjom. Svinja je nečista i kao takva nije određena za našu ishranu. Takođe krv i salo nije za jelo. (1. Mojs. 9, 4; 3. Mojs. 3, 16.)

3. Kako će Bog postupiti u dan suda sa onima koji jedu svinjsko meso?

„Jer će Gospod suditi ognjem i mačem svojim svakom telu, i mnogo će biti pobijenih od Gospoda. Koji se osvećuju i koji se očišćavaju u vrtovima jedan za drugim javno, koji jedu meso svinjeće i stvari gadne i miše, svi će izginuti, veli Gospod.” Isaija 66, 16. 17.

4. Šta kaže Božja reč o vinu?

„Vino je podsmevač i silovito piće nemirnik, i ko god za njim luta neće biti mudar.” Priče 20, 1; 23,29-32).

Vino, rakija, pivo, likeri i sva druga pića u kojima ima alkohola su neprijatelji našeg zdravlja, i zato ih Božja reč zabranjuje. Mnoga ubistva, samoubistva, nesreće u saobraćaju i na radu dešavaju se kao posledica upotrebe alkoholnih pića.

5. U koje grehe je uvrstano pijanstvo?

„Ni lupeži, ni lakomci, ni pijanice, ni kavgadžije, ni hajduci carstva Božjega neće naslediti.” 1. Korinćanima 6, 10. (Vidi: Galatima 5, 19-22).

Bog nam je dao grožđe kao i sve voće da ga uživamo u prirodnom stanju, a ne da od njega pravimo alkohol. Voćni sokovi su zdravo piće i zdrava hrana i njih treba da više trošimo. „Ovako govori Gospod: Kad se nađe sok u grožđu, reče se: Ne kvvari ga, jer je blagoslov u njemu,” (Isaija 65, 8. po Bakotiću).

6. Kakve važne opomene nalazimo u Božjoj reči u vezi sa alkoholnim pićem?

„Teško onima koji rane te idu na silovito piće i ostaju do mraka dok ih vino raspali.” Isaija 5, 11.

„I ne opijajte se vinom, u kome je blud, nego se još ispunjavajte duhom.” Efescima 5, 18. (Vidi: Sudije 13, 4).

Božja reč zabranjuje ne samo upotrebu alkoholnih pića već i turske kafe i ruskog čaja, jer se i u njima nalaze otrovi (kofein, tein), koji štetno utiču na zdravlje.

7. Kakav savet nam daje Božja reč u pogledu napuštanja svake štetne navike?

„Imajući dakle ovaka obećanja, o ljubazni, da očistimo sebe od svake poganštine tela i duha, i da tvorimo svetinju u strahu Božjemu.” 2. Kor. 7, 1.

Duvan je spor i podmukao otrov, a pušenje nečista i štetna navika. Duvan je biljka koju je francuski diplomata Nikot doneo iz Amerike u Evropu u 16 veku. Do tada se u Evropi nije pušilo. Pušenje štetno utiče na krvne sudove, a često izaziva rak na plućima i u dušniku.

Ljudi troše danas mnogo novca na alkoholna pića i na duvan, koji nisu hrana već otrov. Božja reč nas savetuje: „Zašto trošite novac na ono što nije hrana, i trud svoj na ono što ne siti? Slušajte me, pa ćete jesti što je dobro, i duša će se vaša nasladiti pretiline.” Isaija 55, 2.

20. Bog je otkrio vreme početka nebeskog suda

Sveto pismo govori o sudu na kojem ćemo se svi pojaviti da položimo pred Bogom račun o svojim delima. Apostol Pavle piše: „Jer nam se svima valja javiti na sudu Hristovu, da svaki primi platu za ono što je za života u telu činio, dobro ili zlo. 2. Kor. 5, 10, Apostol Pavle takođe kaže da je Bog odredio dan u koji će suditi celome svetu preko Isusa Hrista (Dela 17, 30. 31.) Kada se ovaj sud na nebu završi, Hristos će doći u slavi svojoj da svakome da po njegovim delima. (Otkrivenje 22, 12.)

I. VREME SUDA OTKRIVENO

1. Šta je proroku Danilu bilo pokazano u viđenju?

„Tada čuh jednoga sveca gde govoraše; i jedan svetac reče nekome koji govoraše: dokle će trajati ta utvara za svagdašnju žrtvu i za otpad pustošni da se gazi svetinja i vojska? I reče mi: do dve hiljade i tri stotine dana i noći; onda će se svetinja očistiti.” Danilo 8, 13 14.

2. Za koje vreme je dato ovo proročanstvo?

„I dođe gde ja stajah; i kad dođe uplaših se, i padoh na lice svoje; a on mi reče: pazi, sine čovečji, jer je ova utvara za poslednje vreme.” Danilo 8, 17.

3. Zašto Danilo nije odmah razumeo ovaj period od 2300 dana i noći iako je anđeo došao da mu objasni utvaru?

„A rečena utvara o danu i noći istina je; zato ti zapečati utvaru, jer je za mnogo vremena. Tada ja Danilo zanemogoh, i bolovah neko vreme; i posle ustah i vrših poslove careve; i čudih se utvari, ali niko ne dozna.” Danilo 8, 26. 27.

II. DANILO SE MOLI ZA OBJAŠNJENJE VIĐENJA O 2300 DANA I NOĆI

1. Šta je Danilo razumeo prve godine vladanja cara Darija?

„Prve godine Darija sina Asvirova od plemena Midskoga, koji se zacari nad carstvom Haldejskim; prve godine njegova carovanja ja Danilo razumeh iz knjige broj godina, koje beše rekao Gospod Jeremiji proroku da će se navršiti razvalinama Jerusalimskim - sedamdeset godina. I okretah lice svoje ka Gospodu Bogu tražeći ga molitvom i molbama s postom i s kostreti i s pepelom. Dan. 9, 1-9.

2. Za što se Danilo naročito molio?

„Sada, dakle, poslušaj, Bože naš, molitvu sluge svoga i molbe njegove, i obasjaj licem svojim opustelu svetinju svoju, Gospoda radi.” Danilo 9, 17.

3. Ko je došao po drugi put da objasni Danilu viđenje koje mu je bilo ranije pokazano?

„Dok još govorah moleći se, onaj čovek Gavriilo, koga videh pre u utvari, dolete brzo i dotače me se o večernjoj žrtvi. I nauči me i govori sa mnom i reče: Danilo, sada izidoh da te urazumim. U početku molitve tvoje iziđe reč, i ja dođoh da ti kažem jer si mio; zato slušaj reč, i razumej utvaru.” Danilo 9, 21-23.

III. OBJAŠNJENJE 2300 DANA I NOĆI

1. Kojim rečima je anđeo počeo da objašnjava utvaru o 2300 dana i noći?

„Sedamdeset je nedelja određeno tvom narodu i tvom gradu svetome da se svrši prestup i da nestane greha i da se očisti bezakonje i da se dovede večna pravda, i da se zapečati utvara i proroštvo, i da se pomaže sveti nad svetima.” Danilo 9, 24.

Šta znači „2300 dana” od kojih je 70 nedelja odsečeno? Dan u proročanstvu znači jednu građansku godinu. (4. Mojs. 14, 34; Jezekilj 4, 6.) Prema tome, 2300 dana znači 2300 godina, a 70 sedmica ili 490 proročkih dana znači 490 godina. Proročanstvo kaže da je 70 sedmica ili 490 godina odsečeno od 2300 godina i da je ovih 490 godina određeno za izrailjski narod, kao naročito vreme milosti.

2. Koji događaj označava polaznu tačku za računanje 70 sedmica?

„Zato znaj i razumi: od kad izide reč da se Jerusalim opet sazida do Pomazanika vojvode biće sedam nedelja, i šezdeset i dve nedelje da se opet pograde ulice i zidovi, i to u teško vreme.” Danilo 9, 25.

Ovde je data polazna tačka kako za 2300 proročkih dana tako i za 70 sedmica. Pošto je period od 2300 proročkih dana jedini period koji se spominje u osmoj glavi, to je 70 sedmica moralo biti odsečeno od tog perioda. To znači da su 70 sedmica deo od 2300 godina, i da ta dva perioda počinju u isto vreme. Sedamdeset nedelja ili sedmica, prema anđelovom razjašnjenju, morale su početi u vreme kad je bila izdana zapovest da se Jerusalim opet sazida. Ovu zapovest izdao je persijski car Artakserks Longiman u jesen 457. godine pre Hrista. (Vidi: Jezdra 7, 7. 13. 23.) Godina 457. pre Hrista označava, dakle, polaznu godinu za računanje ovog perioda.

3. Ko će se pojaviti na kraju 69 sedmica ovog proročkog perioda?

„Otkad iziđe reč da se Jerusalim opet sazida do Pomazanika biće sedam nedelja i šezdeset i dve nedelje.” Danilo 7,25.

4. Šta je trebalo da se dogodi u sredini poslednje sedmice?

„I utvrdiće zavet s mnogima za nedelju dana, a u polovinu nedelje ukinuće žrtvu i prinos; i Danilo 9, 27.

5. Prema Danilovom proročanstvu što je trebalo da se dogodi gradu i svetinji?

„Narod će vojvodin doći i razoriti grad i svetinju.” Danilo 9, 26.

Ovo proročanstvo ispunilo se 70 godine posle Hrista kada je rimska vojska pod komandom vojskovođe Tita razorila jerusalimski hram (svetinju) i grad.

6. Koji događaji su obeležili svršetak 70 sedmica određenih za izrailjski narod? - Kamenisanje Stefana, progonstvo hrišćana i propovedanje Evanđelja neznabošcima. Dela 7, 58-60; 8, 1. 4.

7. Do koje godine se proteže vreme od 2300 godina? Ako godini 34. posle Hrista dodamo 1810 godina, to jest ostatak koji smo dobili odbivši 490 godina od 2300 godina, dobićemo 1844. godinu kao početak očišćenja nebeske svetinje.

8. Šta se dogodilo 1844. godine?

„I reče mi do dve hiljade i tri stotine dana i noći, onda će se svetinja očistiti.” Danilo 8, 14.

Očišćenje o kome je ovde reč vrši se na nebu. Godine 1844. trebalo je da otpočne očišćenje nebeske svetinje. Od 1844. godine mi živimo u vremenu istražnog suda...

9. S obzirom da je na nebu počeo istražni sud, šta nam savetuje Božja reč da činimo?

„I govoraše velikim glasom: bojte se Boga i podajte mu slavu, jer dođe čas suda njegova; i poklonite se onome koji je stvorio nebo i zemlju, more i izvore vodene.” Otkr 14, 7.

10. Kakav ozbiljan savet nam daje apostol Pavle?

„Ne gledajući dakle Bog na vremena neznanja, sad zapoveda svima ljudima svuda da se pokaju: Jer je postavio dan u koji će suditi vasionome svetu po pravdi preko čoveka koga odredi, i dade svima veru uskrsnuvši ga iz mrtvih.” Dela 17,30.31.

21. Isus naš Poglavar sveštenečki i nebeski sud

Mi živimo u vreme kad se na nebu vrši očišćenje nebeske svetinje ili istražni sud. Proroku Danilu je u viđenju bilo pokazano da će ovo delo suda početi posle 2300 proročkih dana (Danilo 8, 14). U prošlom proučavanju smo videli da je ovo delo očišćenja svetinje počelo 1844 god.

U ovom proučavanju videćemo kakvu službu vrši Isus za nas u nebeskoj svetinji i kako se odvija sud na nebu

I. ZEMALJSKA SVETINJA I SLUŽBA U NJOJ

Od Adama do Mojsija, u toku 2500 godina, otac je bio sveštenik u porodici i on je prinosio krvne žrtve 1. Mojs. 4, 3-5; 8, 20. Te žrtve su bile slika ili simbol Isusa Hrista, Božjeg Jagnjeta, koji će doći na zemlju i proliti svoju krv za naše spasenje.

Od Mojsijevog vremena do Hristovog dolaska životinjske žrtve prinošene su u dvorištu naročite građevine koja se nazivala svetinja. U toj divnoj građevini Bog je želeo da se sastaje sa svojim narodom. Gospod je kazao Mojsiju: „I neka mi načine svetinju da među njima nastavam.” 2. Mojs. 25, 8.

1. Od koliko odeljenja se sastojala svetinja?

„I obesi zaves o kuke, i unesi za zaves kovčeg od svedočanstva da vam zaves rastavlja svetinju od svetinje nad svetinjama.” 2. Mojs. 26, 33.

Svetinja je zavesom bila podeljena na dva dela - prvi deo zvao se svetinja, a drugi svetinja nad svetinjama.

U prvom odeljenju ili u svetinji nalazila su se tri predmeta: zlatni svetnjak sa sedam krakova, sto za postavljanje hlebova i zlatni kadioni oltar (Vidi: 2. Mojs. 40, 22-27).

U drugom odeljenju ili u svetinji nad svetinjama nalazio se kovčeg zaveta u koji je Mojsije morao staviti ploče svedočanstva ili ploče sa Božjim zapovestima (Vidi: 2. Mojs. 25, 10-20; 40, 20). Zato se kovčeg nazivao kovčeg svedočanstva ili kovčeg zaveta. Zakon Božji koji se nalazio u kovčegu bio je veliko merilo pravde i suda. Iznad kovčega se nalazio presto milosti ili pomirilište, iznad kojega se otkrivala Božja prisutnost.

Oko svetinje nalazilo se dvorište ili trem (2. Mojs. 27, 9). U dvorištu se nalazio oltar za žrtve paljenice, na kome su se prinosile krvne žrtve, a pred ulazom u prvo odeljenje svetinje stajao je veliki bakreni umivaonik, u kome su sveštenici prali ruke pre pristupanja službi u samoj svetinji.

2. Kako se vršila služba u zemaljskoj svetinji?

„A kad ovo beše tako uređeno, ulazahu sveštenici svagda u prvu skiniju i svršivahu službu Božju. A u drugu ulazaše jednom u godini sam poglavar sveštenečki, ne bez krvi, koju prinosi za sebe i za narodna neznanja.” Jevrejima 9, 6. 7.

Služba u zemaljskoj svetinji delila se na dnevnu i na godišnju službu.

Svaki dan grešnici koji su se kajali prinosili su svoje krvne žrtve. (Vidi: 3. Mojs. 4, 13-20. 27-31.) Grešnik koji se kajao doveo je životinju na vrata svetišta, ispovedio je svoje grehe nad glavom nevine životinje. Tada je životinja bila zaklana. Krv životinje, kao zamena za krv - život - grešnika,

bila je odneta u svetinju i njome je poprskano pred zavesom iza koje se nalazio kovčeg sa Božjim zakonom, koji je grešnik bio prestupio. Na taj način greh je bio simbolički prenet u svetinju. Prinošenjem žrtve za greh grešnik je priznao autoritet Božjeg zakona koji je prestupio, priznao je krivicu svog prestupa i izrazio veru u Onoga koji će uzeti na sebe grehe sveta. Ali on tada još nije bio potpuno oslobođen od osuđenja zakona. Potpuno oproštenje i oslobođenje grešnik je dobio tek prilikom, godišnje službe ili službe na Dan očišćenja. Na veliki dan očišćenja vršio je službu sam poglavar sveštenečki (Vidi: 3. Mojs. 16, 3-30).

Kad je tako svetinja bila očišćena, poglavar sveštenečki je položio obe ruke na glavu živog jarca, koji je bio određen za Azazela. Nad njime je priznao sve krivice sinova Izrailjevih i sve prestupe što su ih počinili. Jarac je zatim bio odveden u pustinju, i tako su gresi bili uklonjeni iz naroda. (3. Mojs. 16, 8. 21. 22.) Ovaj jarac za Azazela nije se više vratio u izrailjski tabor. Dan očišćenja morao je narod provoditi u dubokoj poniznosti, postu i molitvi (3. Mojs. 16, 28-32), jer je to bio dan suda za izrailjski narod.

II. NEBESKA SVETINJA I NJENO OČIŠĆENJE

1. Zemaljska svetinja bila je slika nebeske svetinje.

Posle svog vaznesenja Hristos je ušao u nebesku svetinju i tamo otpočeo službu poglavara sveštenečkog za nas:

„A ovo je glava od toga što govorimo: imamo takvoga poglavara sveštenečkoga koji sede s desne strane prestola veličine na nebesima. Koji je sluga svetinjama i istinitoj, skiniji, koju načini Gospod, a ne čovek.” Jevrejima 8, 1. 2. (Jevrejima 9, 24.)

Apostolu Jovanu su u viđenju pokazani predmeti koji se nalaze u nebeskoj svetinji: zlatni svetnjaci (Otkrivenje 1, 12. 13; 4, 5.), zlatni kadioni oltar (Otkrivenje 8, 3. 4.) i kovčeg zaveta (Otkrivenje 11, 18. 19). Zemaljska svetinja bila je samo kopija nebeske svetinje (2. Mojs. 25, 40).

2. Očišćenje zemaljske svetinje bilo je slika očišćenja nebeske svetinje.

„Tako je trebalo da se oblićja nebeskih ovima čiste, a sama nebeska boljim žrtvama od ovih. Jer Hristos ne uđe u rukotvorenu 'Svetinju koja je prilika prave, nego u samo nebo, da se pokaže sad pred licem Božjim za nas.” Jevrejima 9, 23. 24.

Godine 1844, kako je to preurekao Danilo u 8. glavi, stih 14, - „Do dve hiljade i tri stotine dana i noći i onda će se svetinja očisti”, Hristos je ušao u drugo odeljenje nebeske svetinje da izvrši očišćenje svetinje. Na nebu nema greha, ali treba da se izvrši sud u vezi sa izveštajima o našim gresima koji se čuvaju u nebeskim knjigama. Brisanje greha iz nebeskih izveštaja jeste, u stvari, čišćenje nebeske svetinje, a tom čišćenju prethodi delo istraživanja ili sud. (2. Kor. 5, 10; 1. Tim 5, 24.)

III. TOK NEBESKOG SUDA

1. Kakav prizor je bio pokazan proroku Danilu u viđenju u vezi sa sudom?

„Gledah dokle se postaviše prestoli, i starac sede, na kom beše odelo belo kao sneg, i kosa na glavi kao čista vuna, presto mu beše kao plamen ognjeni, točkovi mu kao oganj razgorio. Reka

ognjena izlažaše i tecijaše ispred njega, tisuća tisuća služaše mu, i deset tisuća po deset tisuća stajahu pred njim: sud sede, i knjige se otvoriše.” Danilo 7, 9. 10.

„Videh u utvarama noćnim, i gle, kao sin čovečji idāše s oblacima nebeskim, i dođe do starca i stade pred njim. Danilo 7,13.

Starac ili „starešina dana” je Bog Otac (Psalam 90, 1. 2.). On je sudac na tom nebeskom istražnom sudu. Isus je naš zastupnik (1. Jovanova 2, 1; Dela 17, 31), a anđeli su svedoci (Prop. 5, 6.).

2. Sud će se vršiti na osnovu izveštaja u knjigama.

Sveto pismo spominje tri knjige i to: knjigu života (Danilo 12, 1; Otkrivenje 13, 8; Filibljanima 4, 3), knjigu bezakonja (Ps. 69, 28; Jer. 2,22) i knjigu za spomen (Malahija 3, 16).

3. Sudiće se na osnovu nepromenljivog Božjeg zakona. Deset zapovesti biće merilo na sudu.

„Jer koji sav zakon održi, a sagreši u jednome, kriv je za sve. Jer onaj koji je rekao: ne čini preljube, rekao je i: ne ubij. Ako dakle ne učiniš preljube a ubiješ, postao si prestupnik zakona. Tako govorite i tako tvorite kao oni koji će zakonom slobode biti suđeni.” Jakov 2, 10-12.

4. Čemu će se sve suditi na tom sudu?

- a) svim mislima (1. Kor, 4, 5; Jevrejima 4, 12.)
- b) svim rečima (Matej 12, 36. 37.)
- c) svim delima (Propov. 12, 16.)

5. Kako će se suditi?

Kad se budu otvorile sudske knjige na nebu, pred Bogom će se ispitati život svakoga koji je ma kad živio i verovao u Isusa smatrajući se njegovim sledbenikom (1. Petr. 4, 17). Najpre će biti ispitan život umrlih pravednika počevši od Avelja, a posle njih će se preći na pretres izveštaja o delima onih koji su živi. Slučaj svakog će biti tačno ispitan. Neka će imena biti opravdana a neka odbačena. Ako se u knjigama nađu nečiji gresi koji nisu priznati i oprošteni, njihova će imena biti izbrisana iz knjige života, a izveštaj o njihovim dobrim delima biće izbrisan iz knjige za spomen (2. Mojs. 32, 33). Imena onih koji budu opravdani na sudu neće se izbrisati iz knjige života (Otkrivenje 3, 5).

6. Kako mogu da budem zapisan u knjigu života i opravdan na nebeskom sudu kad moje ime bude prozvano?

„Ako priznajemo grehe svoje, veran je i pravedan da nam oprosti grehe naše, i očisti nas od svake nepravde.” 1. Jovanova 1, 9.

Ako priznamo svoje grehe Isusu, našem poglavaru sveštenučkom, on je voljan da nam ih oprosti i da naše ime zapiše u knjigu života. Isus želi da nam da i silu Svetoga Duha koja će nas

osposobiti da odsada živimo u skladu sa Božjom voljom - svetim Božjim zakonom (Jevrejima 7, 25; Juda 24, 25.). Zato treba da se njemu potpuno predamo i da svoju volju potčinimo njegovoj volji. Tada će on izbrisati izveštaj o našim gresima iz nebeskih knjiga (Isaija 44, 22; Dela 3, 19) i naše ime zadržati u knjizi života (Otkrivenje 3, 5).

22. Živi li čovek posle smrti?

Verovanje u besmrtnost ljudske duše je danas u svetu gotovo sveopšte rasprostranjeno. Već stari Egipćani su verovali u besmrtnost duše. Od njih je ovo verovanje prešlo kod Grka i Rimljana, a od ovih kasnije u hrišćansku crkvu. Materijalisti, međutim, uče da smrt znači definitivni čovekov kraj i da nema budućeg života.

I. KO IMA BESMRTNOST?

Čovek je smrtna a samo je Bog besmrtna.

„Koji će se u svoje vreme pokazati blaženi i jedini silni car nad carevima i gospodar nad gospodarima. Koji sam ima besmrtnost, i živi u svetlosti kojoj se ne može pristupiti, koga niko od ljudi nije video, niti može videti, kome čast i država večna.” 1. Tim. 6, 15. 16.

Ovde je istaknuto da je samo Bog besmrtna, a pravedni će primiti besmrtnost od Hrista, Izvora besmrtnosti, u času uskrsnuća. Apostol Pavle kaže: „Jer kako po Adamu svi umiru, tako će i po Hristu svi oživeti. Ali svaki u svom redu: novina Hristos; a po tom oni koji verovaše Hristu o njegovu dolasku.” 1. Kor. 15, 22. 23.(Kor. 15, 52-55.)

Večni život ili besmrtnost nije urođena osobina ljudske duše. Večni život i besmrtnost neće primiti oni koji odbacuju Hrista. Besmrtnost je obećana samo onima koji prihvataju evanđelje i koji „bez prestanka čine dobro i traže slavu, čast i neraspodljivost”. Rimljanima 2, 7.

II. ČOVEKOVA PRIRODA

1. Kako je čovek stvoren?

„A stvori Gospod Bog čoveka od praha zemaljskoga, i dunu mu u nos duh života, i posta čovek duša živa.” 1. Mojs. 2, 7. (Vidi: Jov. 33, 4.).

Bog je čoveka načinio od materije (praha zemaljskoga) i dunuo u njega dah života. Tako je čovek postao živa duša. Obratite pažnju na činjenicu da Bog nije dunuo u čoveka živu ili besmrtnu dušu, već je duhnuo u njega dah života; i čovek je postao živo biće (duša živa).

Sjedinjenjem tela i daha (životnoga duha) postao je lični život, živo biće ili živa duša. Električna sijalica sama od sebe ne daje svetlost. Ali kad električna struja prostruji kroz žice u sijalici, tada nastaje svetlost.

2. Šta je „živa duša”?

Izraz „živa duša” znači razumno živo biće. Reč duša znači isto što i lice - osoba. Telo, dah i misli ili razum sačinjavaju živu dušu. Bez daha čovek je samo neživotna materija, kao što je to kad ga gledamo mrtva. Kad čovek umre, dah se vraća Bogu, a ne duša (Prop. 12, 7).

3. Kakve funkcije se pripisuju ljudskoj duši?

- a) žeđ - (Priče 25, 25.)

- b) glad - (Priče 27, 7.)
- c) jede, pije, veseli se - (Luka 12, 19.)
- d) oseća i misli - (Dela 14, 2.)
- e) umire - (Jezekilj 18, 4.)

Reč „duša” (jevrejski nefeš) spominje se u Svetom pismu oko 800 puta i ima različita značenja. Duša je pre svega individualizirani život. Duša nije neko duhovno biće, zatvoreno u telo kao u neki zatvor; ona je sam telesni život, zemaljska osoba, koja ima svoj početak i kraj.

4. Da li reči „dah” i „duh” znače isto? „Odvратиš lice svoje, žaloste se, uzmeš im duh, ginu, i u prah svoj povraćaju se. Pošlješ duh svoj, postaju, i ponavljaš lice zemlji.” Psalam 104, 29, 30. (Vidi: O Jovu 27, 3.)

„Duh” i „dah” se ovde upotrebljavaju naizmenično kao reči istog značenja.

Reč duh (jevrejski ruah) upotrebljava se u Svetom pismu više nego 300 puta. Da bi telo koje je Bog načinio postalo živo, on mu je dunuo u nos dah životni (disanje ili duh životni, O Jovu 27, 3). Duh označava najpre disanje, životni princip, univerzalnu energiju, koja pokreće organizam.

Ali u Svetom pismu reč „duh” ima katkada i drugo značenje, više i dublje. Duh je viši deo u čoveku, sedište naših pobuda, razuma i moralne svesti (Rimljanima 1, 9.). Duhom čovek dolazi u vezu sa Bogom; duhom počinje delo obnovljenja, koje evanđelje vrši u čoveku (2. Tim. 4, 22; Ef. 4, 23.).

III. ŠTA BIVA SA ČOVEKOM KAD UMRE?

1. Telo se opet vraća u prah.

„Jer si prah, i u prah ćeš se vratiti.” 1. Mojs. 3, 19. (Vidi: Prop. 3, 20).

2. Duh (dah života) vraća se Bogu.

„I vrati se prah u zemlju, kako je bio, a duh se vrati k Bogu koji ga je dao.” Propovednik 12, 7. (Vidi: Prop. 3, 19; Psalam 104. 26:)

Kad je čovek bio stvoren, načinjeno mu je bilo najpre telo od praha zemaljskoga. Tada je Bog dunuo u njegove nozdrve dah života, i čovek je postao biće koje misli, oseća, stvara odluke i radi. To biće nazvano je živom dušom.

Kad čovek umre, dešava se suprotno. „Izađe iz njega duh (dah), i vrati se u zemlju svoju: taj dan propadnu sve pomisli njegove.” Ps. 146,4. Smrcu telo se vraća zemlji, a duh se vraća Bogu koji ga je dao. Kad Bog oduzme živim bićima svoj duh (dah), ona umiru (O Jovu 34, 14. 15.). Ona opet ožive, kad im Bog povрати svoj duh (Jezekilj 37, 1 - 10.).

IV. ČOVEKOVO STANJE ZA VREME SMRTI

Mnogi ljudi veruju da smrt nije prestanak života, nego da čovek živi i posle smrti i da se nalazi

u svesnom stanju. Da li je to istina? Da li je čovek svestan za vreme smrti?

Evo četiri tačke koje Sveto pismo ističe :

1. Taj dan propadnu sve pomisli njegove. Ps. 146, 4.
2. Mrtvi ne znaju ništa i ne osećaju ništa. Prop. 9, 5. 6.
3. Mrtvi ne hvale Boga. Ps. 115, 17.
4. Smrt se upoređuje sa dubokim snom. Jov. 11, 11-14.

Isus je Lazara podigao iz groba, ali Lazar nije mogao ništa da priča o tome šta je bilo sa njim u toku četiri dana dok se nalazio u grobu, jer se on nalazio u besvesnom stanju, sličnom dubokom snu.

Biblija jasno uči da mrtvi pravednici ne idu odmah posle smrti u raj, niti grešnici u pakao ili čistilište. Jedni i drugi odlaze u grob, gde spavaju do uskrsnuća, kada će ih Bog podići iz grobova da bi im dao platu po njihovim delima (Jovan 5, 28. 29). U grobu mrtvi spavaju i ne znaju ništa o tome šta se zbiva pod suncem.

Ko je izmislio teoriju o čovekovoj urođenoj besmrtnosti, o čovekovom svesnom stanju za vreme smrti? Sotona je još u raju kazao Evi: „Nećete vi umreti!” (1. Mojs. 3, 4.) Međutim, Bog je kazao: „Jer u koji dan okusiš s njega (sa zabranjenog drveta), umrećeš.” 1. Mojs. 2, 17. Sotona je tvrdio suprotno: „Nećete vi umreti!” Sotona je prevario Evu i preko nje skoro celi svet. Ova zablude o urođenoj besmrtnosti ljudske duše, koju je sotona izmislio postala je deo verovanja Egipćana. Od ovih je prešla Grcima i Rimljanima, a preko ovih kasnije u hrišćansku crkvu.

V. NAŠA NADA U VEČNI ŽIVOT.

1. Šta su vrata u večni život?

„Jer će sam Gospod sa zapovešću, s glasom arhanđelovim, i s trubom Božjom sići s neba, i mrtvi u Hristu uskrsnuće najpre; a po tom mi živi koji smo ostali, zajedno s njima bićemo uzeti u oblake na susret Gospodu na nebo, i tako ćemo svagda s Gospodom biti.” 1. Sol. 4, 16. 17.

„Dalje, dakle, meni je pripravljen venac pravde, koji će mi dati Gospod u dan onaj, pravedni sudija; ali ne samo meni, nego i svima koji se raduju njegovu dolasku.” 2. Tim. 4, 8.

Prema Svetom pismu svi pravednici će ući u nebo u isto vreme. Hristov glas prilikom njegovog drugog dolaska otvoriće grobove svetih. Mrtvi pravednici će uskrsnuti i zajedno sa živim pravednima, koji će biti preobraženi, biće uzeti s Hristom u nebo. Za mrtve pravedne uskrsnuće su vrata za večni život.

Ali ako mrtvi, kao što neki veruju, čim umru odlaze u nebo ili pakao, zašto bi onda bilo potrebno uskrsnuće?

Ako je neko već u paklu, zašto bi bio oslobođen i posle opet bačen u pakao? Ili ako je neko na nebu, zar će on biti poslan u grob da uskrsne da bi se opet vratio u nebo? Ovakva nauka nema nikakve logike. Isus je rekao: „Idem da vam pripremim mesto, a kad otidem i pripremim vam mesto, opet ću doći, i uzeću vas k sebi da i vi budete gde sam ja.” Jov. 14, 13.

2. Šta je naša jedina nada u večni život?

Naša jedina nada u večni život je Hristov dolazak i uskrsnuće, jer ako nema uskrsnuća, onda će svi koji su umrli u Hristu propasti. Ali Hristos će doći, i uskrsnuće će se zbiti jer to Bog obećava.

3. Kakav savet nam daje Božja reč?

„Evo sad je vreme najbolje, evo sad je dan spasenja.” 2. Kor. 6, 2.

Hristos nam daje život i omogućava uskrsnuće. On ima besmrtnost, On je izvor večnog života (Jovan 11, 25.). Ako želimo da imamo večni život, život nepomućene radosti i sreće, onda treba da je naša vera čvrsto utemeljena u Hristu, jer je on jedini put u život.

23. Hoće li Bog kazniti grešnike večnim paklom?

Mnogi veruju da postoji jedno mesto nazvano pakao, u kome grešnici beskonačno trpe užasne muke u ognju koji se nikad ne gasi. Ovo učenje o mučenju duša u večnom paklu je prirodni rezultat verovanja u „urođenu besmrtnost ljudske duše”. Naime, ako su grešnici i pravednici besmrtni, ako imaju besmrtdu dušu, onda, u stvari, niko od njih ne prestaje smrću postojati: oni nastavljaju život kao duhovi bilo u mestu mučenja, to jest u paklu, bilo u mestu blaženstva, u raju.

U prošlom proučavanju uverili smo se na osnovu Božje reči da je samo Bog besmrtan. Razumeli smo takođe da se čovek za vreme smrti nalazi u grobu u besvesnom stanju, ali doći će dan uskrsenja za pravedne i grešnike, i tada će svako primiti platu po svojim delima.

I. KOJE ZNAČENJE IMA REČ „PAKAO” U SVETOM PISMU?

Reč „pakao” ima u Svetom pismu tri različita značenja.

1. Pakao katkada znači „grob”. Jevrejska reč za grob je „šeol”, a grčka „hades”. U Psalmu 16, 10. čitamo proročanstvo koje se odnosi na Hrista: „Jer nećeš ostaviti duše moje u paklu, niti ćeš dati da svetac tvoj vidi trulost.” U Delima 2, 27. apostol Petar citira ovaj stih i izričito kaže (st. 31) da se ovo proročanstvo odnosi na Hrista. Isus nije ostavljen u paklu (hadesu), to jest u grobu, već je ustao iz mrtvih. Reč pakao (gr. hades) u značenju grob spominje se u Novom zavetu 11 puta (Matej 11, 23; Luka 10, 15; Matej 16, 18; Dela 2, 27. 31; Otkr. I, 18; 6, 8; 20, 13; 20, 14; Luka 16, 23; 1. Kor. 15, 55.) Pošto reč pakao u našem jeziku znači „mesto muke”, to moderni prevodioci, da bi izbegli zabunu, radije u pomenutim stihovima upotrebljavaju grčku reč hades (had), (što znači grob, podzemlje, mesto mrtvih.).

2. Pakao takođe znači „mesto spaljivanja”. Za ovaj pojam upotrebljava se u Novom zavetu reč „gehena”. Ovaj izraz upotrebljava se u Novome zavetu 12 puta (Matej 5, 22. 29. 30; 10, 28; 10, 9; 23, 33; Marko 9, 43. 45. 47; Luka 12, 5; Matej 3, 12; Luka 3, 9).

U svim pomenutim stihovima, izuzev Matej 3, 12. i Luka 3, 9. Bakotić zadržava originalan izraz „gehena” ili „oganj gehenski”, dok Vuk na ovim mestima upotrebljava izraz „pakao”. Reč „gehena” potiče od jevrejske reči „Ge-Hinom”, što znači „dolina Hinon” ili „dolina sinova Enomovih” (2. Car. 23, 10; 2. Dnev. 28, 3; 33, 16; Jer. 7, 31; Isus Navin 15, 8). Dolina Hinon „gehena” bila je uska dolinica ili klanac južno od Jerusalima u kome su nekada neznabošci, a kasnije i otpali Jevreji, spaljivali decu u čast Molohu. Car Josija je ukinuo ovaj varvarski običaj (2. Car. 23, 10) i odredio je da to mesto bude mesto za spaljivanje smeća i lešina. U toj dolini je od tada uvek goreo oganj. Što nije uništio oganj, proždrlu su crvi. Tako je gehena slika potpunog uništenja.

3. Pakao znači i „mesto mraka”, U tom značenju je ova reč upotrebljena u 2. Petrovoj 2, 4. „Bog ne poštedi anđela koji sagraše, nego ih baci u bezdan i metnu u okove mraka, i zadržava ih za sud” (po Bakotiću). U ovom tekstu se upotrebljava grčka reč „tartar”. Ova reč znači „mesto mraka” u koje je bačen sotona sa svojim anđelima pošto se pobunio protiv Boga (Otkrivenje 12, 7-12; Isaija 60, 2).

II. KUDA IDU SVI LJUDI KAD UMRU?

Sveto pismo jasno uči da čovek kad umre ne odlazi ni u nebo, ni u pakao ni u čistilište. On se nalazi u besvesnom stanju i počiva u grobu do dana uskrsnuća (Prop. 9, 5. 6).

1. Šta kaže Božja reč gde se nalaze verni Božji ljudi kao što su bili Jov, David i Danilo?

„Da bih se nadao grob će mi biti kuća, u tami ću prostreti postelju sebi. Grobu vičem: ti si otac moj; ti si mati moja, ti si sestra moja.” O Jovu 17, 13. 14.

„Jer znam da ćeš me odvesti na smrt i u dom određeni svima živima” O Jovu 30, 23.

„Ljudi braćo, neka je slobodno kazati vam upravo za starešinu Davida da i umre i ukopan bi, i grob je njegov među nama do ovoga dana. Jer David ne iziđe na nebesa nego sam govori: reče Gospod Gospodu mome: sedi meni s desne strane.” Dela 2, 29. 34. (Vidi: Danilo 12, 13.) .

2. Kuda idu grešnici kad umru? Odlaze li oni u oganj pakla ili čistilišta?

„Sve biva svima jednako: pravedniku biva kao bezbožniku, dobrome i čistome kao nečistome.” Propovednik 9, 2.

„Koji je čovek koji može živeti a smrti da ne vidi, i iz šeola (groba) dušu svoju da izbavi?” (Psalam 89, 48. po Bakotiću).

III. KADA ĆE MRTVI USTATI IZ GROBOVA?

1. Pravednici će izaći iz groba (hadesa) na zvuk poslednje trube prilikom Hristovog drugog dolaska.

„Jer će sam Gospod sa zapovešću, s glasom arhanđelovim, i s trubom Božjom sići s neba i mrtvi u Hristu uskrsnuće najpre.” 1. Sol. 4, 16. (Vidi: 1. Kor. 15. 51. 52. 53.)

Ovo uskrsnuće pravednih označava početak milenijuma ili Hristovog hiljadugodišnjeg carstva na nebu (Otkr. 20 6).

2. Nepokajani grešnici će uskrsnuti posle hiljadu godina.

„A ostali mrtvaci ne oživeše dok se ne navrši hiljada godina.” Otkrivenje 20, 5.

IV. KADA I GDE ĆE ZLI BITI SPALJENI U OGNJU PAKLA?

Zli će biti uništeni ognjem na kraju hiljadu godina, i to na ovoj zemlji.

„A ostali mrtvaci ne oživeše dok se ne navrši hiljada godina.” Otkr. 20, 5.

„I siđe oganj s neba i pojede ih.” Otkr. 20, 9.

„I smrt i pakao bačeni biše u jezero ognjeno. I ovo je druga smrt. I ko se ne nađe napisan u knjizi života, bačen bi u jezero ognjeno.” Otkr. 20, 14. 15.

Naša zemlja postaće „mesto spaljivanja”, konačna „gehena”, o kojoj Isus tako često govori (Matej 10, 28; 5, 30; 18, 8. 9.). Apostol Petar piše: „A sadašnja nebesa i zemlja tom istom rečju zadržana su i čuvaju se za dan strašnoga suda i pogibli bezakonih ljudi.” 2. Petrova 3, 7. Ovo je poslednja faza Božjeg suda - izvršni sud nad zlima.

V. KAKO DUGO ĆE ZLI GORETI?

Mnogi hrišćani veruju da će zli biti mučeni beskonačno u večnom ognju. Ova zabluda uvukla se u veći deo hrišćanskih crkava zbog njihovog pogrešnog verovanja u urođenu besmrtnost ljudske duše i zbog nerazumevanja biblijskih izraza „večni oganj” i „oganj koji se neće ugasiti”, koji gori „do veka”.

Isus kaže o kazni koja će stići grešnike: „Tada će reći onima s leve strane: Idite od mene, prokleti, u oganj večni, pripravljen đavolu i anđelima njegovim.” Matej 25, 41.

Proučavanje izraza „večni” (grčki *ainios*) u vezi sa ognjem poslednjih dana pokazuje da se ovim pridevom želi pojačati razorna sila ognja, a ne njegovo večno ili neprekidno trajanje. U Svetom pismu se naziva „večnim ognjem” onaj oganj koji se ne može ugasiti dok ne uništi materiju kojom se hrani. Tako, na primer, Božja reč ističe da su gradovi Sodom i Gomor, zbog svoje pokvarenosti, primili kaznu u večnom ognju (Juda stih 7). Oganj je pretvorio Sodom i Gomor u pepeo. On je potpuno uništio ove gradove, ali se već davno ugasio.

Ni izraz „do veka” nema značenje apsolutnog ili beskonačnog trajanja. „I đavo koji ih varaše, bi bačen u jezero ognjeno i sumporno, gde je zver i lažni prorok, i bi mučen dan i noć do veka.” Otkrivenje 20, 10.

Sama Biblija objašnjava kako treba shvatiti izraz „mučen dan i noć do veka”, jer dodaje: „I smrt i hades bačeni biše u jezero ognjeno. Ovo je druga smrt.” Otkr. 20, 14.

Sveto pismo ne uči o večnom mučenju u paklu, već o večnoj kazni ili večnom uništenju (Mat. 10, 28; 2. Sol. 1, 7-9). Zli će primiti muku ili kaznu večnu, a ne večno „mučenje” ili „kažnjavanje”.

Da će grešnici biti potpuno uništeni, dokaz je i to što se oni u Svetom pismu upoređuju sa najpropadljivijom i najlakše zapaljivom materijom: biće razbijeni kao lonac (Ps. 2, 9); proći će kao dim (Ps. 37, 20); rastopiće se kao vosak (Ps. 68, 2. 3.); izgoreće kao strnjika, suva trava i suva loza (Isaija 5, 24; Jovan 15, 6); iščupaće se i sažeći kao kukolj (Matej 13, 40-42) (Malahija 4, 1); biće kao da ih nije bilo (Avdija st. 16.).

VI. KAKO MOŽEMO IZBEĆI UNIŠTENJE I IMATI VEČNI ŽIVOT?

Uslov za to jest da primimo Hrista i da živimo pravednim i svetim životom.

„Zato ljubazni, čekajući ovo starajte se da vas on nađe čiste i prave u miru.” 2. Petrova 3, 14.

„Ko ima uho neka čuje šta govori Duh crkvama: koji pobedi daću mu da jede od drveta životnoga koje je nasred raja Božjega. Ko ima uho da čuje neka čuje šta govori Duh crkvama: koji pobedi neće mu nauditi druga smrt.” Otkr. 2, 7, 11.

Bog ne želi da iko od ljudi trpi u jezeru ognjenom i da bude uništen večnom smrću. Oganj je pripremljen za sotonu i njegove anđele (Matej 25, 41). Bog želi da sa Njime živimo na obnovljenoj zemlji kroz svu večnost. Ali večna nagrada nam je obećana jedino pod uslovom ako primimo

Hrista kao svog ličnog Spasitelja i živimo po Božjoj volji (Otkr. 22, 14).

24. Dobri anđeli i zli duhovi ili demoni

Anđeli su nebeska bića koja je Bog stvorio pre postanja naše zemlje i ljudi. Reč anđeo znači poslanik (Malahija 3, 1). Dobri anđeli su službeni duhovi „poslati na službu onima koji će naslediti spasenje” (Jevr. 1, 14).

I. DOBRI ANĐELI I NJIHOV BROJ

1. Da li su anđeli postojali kod stvaranja čoveka

„I izagnav čoveka postavi pred vrtom Edemskih heruvima s plamenim mačem koji se vijaše i tamo i amo, da čuva put ka drvetu od života.” 1. Mojs. 3, 24. (OJovu38, 7).

2. Kome su potčinjeni nebeski anđeli?

„Koji je s desne strane Bogu, otišavši na nebo, i slušaju ga anđeli i vlasti i sile.” 1. Petrova 3, 22.

Hristos je vojskovođa nebeske vojske (I. Navin 5, 1315).

3. Šta kaže apostol Pavle o njihovom broju?

„Nego pristupiste k Sionskoj gori, i ka gradu Boga živoga, Jerusalimu nebeskom, i mnogim hiljadama anđela.” Jevrejima 12, 22. (Vidi: Danilo 7, 10.)

4. Šta kaže Božja reč o snazi i karakteru anđela? „Blagosiljajte Gospoda, anđeli njegovi, koji ste silni krepošću; izvršujete reč njegovu slušajući glas reči njegove.” Psalam 103, 20.

II. SLUŽBA ANĐELA

1. Kakav posao je poveren anđelima?

„Nisu li svi službeni duhovi koji su poslani na službu onima koji će naslediti spasenje?” Jevrejima 1, 14. (Vidi: Psalam 37, 4.)

Anđeli nas upućuju na dobro i donose nam od Boga blagoslov i pomoć koja nam je potrebna.

2. Kako je Danilo bio spasen od smrti u jami lavovskoj? „Bog moj posla anđela svoga i zatvori usta lavovima, te mi ne naudiše; jer se nađoh čist pred njim, a ni tebi, care, ne učinih zla.” Danilo 6, 22.

3. Kako su apostoli bili oslobođeni iz zatvora?

„A anđeo Gospodnji otvori noću vrata tamnička i izvedavši ih reče...” Dela 5, 19. (Vidi: 12, 7-10).

Fizički zakoni ne mogu da budu smetnja anđelima u njihovoj službi. Nema mesta gde anđeli ne bi mogli doći da pomognu Božjem detetu.

4. Da li svaki čovek ima svog anđsla pratioca ili čuvara?

„Gledajte da ne prezrete jednoga od malih ovih: jer vam kažem da anđeli njihovi na nebesima jednako gledaju lice oca moga nebeskoga.” Matej 18, 10. (Vidi: Prop. 5, 6.)

Proroku Jezekilju je u viđenju bio pokazan jedan anđeo pratilac kao „čovek obučen u platno s opremom pisarskom o pojasu” (Jezekilj 9, 2.). Na nebu postoje knjige u kojima se čuvaju izveštaji o zemaljskim stanovnicima (Malahija 3, 16). Ti izveštaji su nepogrešivi. Anđeli pratioci beleže svako naše delo, dobro ili rđavo, svaku izgovorenu reč, i čak naše tajne misli i pobude su zabeležene u nebeskim knjigama.

5. Kakvu funkciju obavljaju anđeli na nebeskom sudu? „Gledah dokle se postaviše prestoli, i starac sede, na kome beše odelo belo kao sneg... Reka ognjena izlažaše i tecijaše ispred njega, tisuća tisuća služaše mu, i deset tisuća po deset tisuća stajahu pred njim; sud sede, i knjige se otvoriše.” Danilo 7, 9. 10.

Pošto su anđeli službeni duhovi i vode izveštaj o našem životu, jasno je da će oni biti prisutni na nebeskom sudu kao svedoci.

III. ZLI DUHOVI ILI DEMONI

Sotona ili demon su pali anđeli. Sotona je uzročnik svega zla na našem svetu, ali on je tako lukav u svojim prevarama da malo njih veruju da on postoji. On nadahnjuje svoje misli onima koji popuštaju njegovim iskušenjima. Svaka sebičnost, lakomost, sumnja, strah, zavist, svađa, mržnja i rat; svako rđavo i nisko delo - sve je to rezultat njegovog uticaja.

1. Ko je sotona?

„Vaš otac je đavo: i slasti oca svoga hoćete da činite: on je krvnik ljudski od početka, i ne stoji na istini, jer nema istine u njemu, kad govori laž, svoje govori: jer je laža i otac laži.” Jovan 8, 44.

2. Kako se naziva sotona?

Sotona se naziva „bog ovoga sveta” (2. Kor. 4, 4); „knez ovoga sveta” (Jovan 14, 30); „knez koji vlada u vetru” (Efescima2, 2).

3. Gde su bačeni sotona i njegovi anđeli pošto su bili pobeđeni na nebu? 2. Petr. 2, 4; Otkr. 12, 9-12.

4. Šta radi sotona sa svojim pomagačima na ovoj zemlji?

„Budite trezni i pazite, jer suparnik vaš, đavo, kao lav ričući hodi i traži koga da proždere.” 1. Petrova 5, 8.

5. Protiv koga hrišćanin mora da se bori na ovoj zemlji? „Obucite se u sve oružje Božje, da biste se mogli održati protiv lukavstva đavolskog. Jer naša borba nije s ljudima, nego s poglavarstvima, s vlastima, s gospodarima ovoga mračnoga sveta, sa zlim duhovima ispod neba.” Efes. 6,11,12. Sotona je čak kušao Isusa i želeo je da ga pobedi, ali Isus nije nikad popustio sotoninom uticaju. Isus je sotonu pobedio kako u životu tako i smrću na krstu.

IV. SPIRITIZAM - VELIKA SOTONINA PREVARA

1. Šta je spiritizam?

Spiritizam je verovanje da živi mogu da održavaju vezu sa mrtvima; drugim rečima, spiritizam tvrdi da smrt ne postoji, da duhovi umrlih mogu da se javljaju živima. Po učenju spiritista, duhovi umrlih imaju i na drugom svetu mogućnost da se usavrše i da će na kraju svi ljudi biti spaseni bez obzira kako su živeli na ovoj zemlji.

2. Otkad postoji spiritizam?

Spiritizam je starog porekla. On je u prošlosti samo menjao svoje oblike. Još u raju sotona je tvrdio da prvi ljudi neće i ne mogu umreti, jer su besmrtni kao bogovi (1. Mojs. 3, 4.). Sotona je i dalje zavodio ljude u ovome pravcu, učeći ih da smrt ne postoji, već da je ona samo prelaz u drugo stanje.

3. Kakvu je opomenu Bog dao svom narodu u pogledu spiritizma? 5. Mojs. 18, 9-13.

4. Kako se pojavio moderni spiritizam?

Moderni spiritizam se pojavio u Sjedinjenim Državama Amerike god. 1848. U mestu Hajdesvilu, nedaleko od Njujorka, u kući porodice Foks, čulo se 31. marta 1848. tajanstveno kucanje. Majka i dve njene kćerke bile su budne. Na pitanje ko kuca, prestalo je kucanje. Na pitanje da li kuca živa osoba, nije došao nikakav odgovor. A na pitanje da li kuca mrtvac, čuo se žestok udarac, što je navodno imalo da znači potvrđan odgovor. Na to se razvio celi „razgovor” između majke Foks i nepoznatog duha. Majka je postavila pitanje: „Koliko godina nma moja kćerka Margareta?” Tada se čulo dvanaest uzastopnih udaraca, što je značilo da ona ima dvanaest godina. Na pitanje koliko godina ima mlađa kćerka Katarina, čulo se devet udaraca. Na pitanje da li je onaj koji kuca čovek, nije došao odgovor. A na pitanje da li je duh, dat je pozitivan odgovor u obliku jednog udarca. Tom duhu postavljena su mnoga pitanja, na koja je on odgovorio otkucanjima. Duh je kazao da je on duh putujućeg trgovca Čarlsa R. Rozme, koji je pre kratkog vremena ubijen u ovoj kući. Duh je takođe naznačio ko je ubica i gde treba kopati da bi se našlo telo. ubijenoga. Na označenom mestu u podrumu zaista su nađene kosti.

5. Ko su ti tajanstveni duhovi?

Po Svetom pismu svi mrtvi spavaju i ne mogu da održavaju vezu sa živima. (Prop. 9, 5. 6.

Psalam, 146, 4.) Pa ko se onda javlja na mesto umrlih? Ima samo dve vrste duhovnih bića: anđeli koji nikada nisu zgrešili, i demoni, čiji je otac đavo (Jovan 8, 44), koji traže koga će da prevare, zavedu i upropaste. (1. Petrova 5, 8.) Dakle, ti duhovi mogu da budu samo demoni, koji su zbačeni na zemlju (Otkrivenje 12, 9. 12.) i tu varaju narod očekujući i svoju vlastitu propast.

6. Šta je po Hristovim rečima pojava modernog spiritizma?

Spiritisti tvrde da se Hristos javlja na njihovim seansama po sobama. Ali Isus nam kaže: „Ne verujte.” To su samo čudesa da bi prevarili izabrane. (Matej 24, 24.) Hristos nas opominje unapred.

7. Koje su posledice stupanja u vezu sa duhovima u spiritizmu?

„I tako pogibe Saul za bezakonje svoje, koje učini Gospodu što ne sluša reči Gospodnje i što traži da pita duh vračarski.” 1. Dnev. 10, 13.

8. Šta će biti sudbina svih vračara?

„A strašljivima i nevernima i poganima i krvnicima, i bludnicima, i vračarima, i idolopoklonicima, i svima lažama, njima je del u jezeru što gori ognjem i sumporom: koje je smrt druga.” Otkrivenje 21,8.

9. Kako možemo da se zaštitimo od sotone i njegove lažne nauke?

„Pokorite se dakle Bogu, a protivite se đavolu, i pobeći će od vas.” Jakov 4, 7.

Isus je pobedio sotonu Božjom rečju. Istim oružjem treba da se i mi naoružamo protiv sotone i njegovih obmana. Ako znamo što Sveto pismo uči i to držimo, sotona neće moći da nas obmane. Bog stavlja oko onih koji njega ljube ogradu svetih anđela (Psalam 37, 7; O Jovu 1, 9. 10), i sotona neće moći da im se približi. Sotonina moć je velika, ali Božja sila da nas zaštiti je još veća!

25. Hristovo hiljadugodišnje carstvo ili milenijum

Kad bude došao po drugi put na našu zemlju, Isus neće ovde uspostaviti svoje carstvo, već će to učiniti posle hiljadu godina, kad se nebeski grad, Novi Jerusalim, bude spustio na zemlju. Prilikom svog drugog dolaska ispuniće obećanje koje je dao svojim učenicima uoči svoga odlaska sa zemlje: „Mnogi su stanovi u kući oca moga. A da nije tako, kazao bih vam. Idem da vam pripremim mesto; i kad otidem i pripremim vam mesto, opet ću doći, i uzeću vas k sebi da i vi budete gde sam ja.” Jovan 14, 2. 3. Hristos će, dakle, prilikom svog dolaska uzeti verne na nebo, i oni će sa Hristom carovati na nebu hiljadu godina (Otkrivenje 21, 4);

I. KOJI DOGAĐAJI OZNAČAVAJU POČETAK HILJADUGODIŠNJICE ILI MILENIJUMA?

U početku hiljadugodišnjice zbiva se sledećih pet događaja:

1. Hristov drugi dolazak.

„Jer vam ovo kazujem rečju Gospodnjom da mi koji živimo i ostanemo za dolazak Gospodnji, nećemo preteći onih koji su pomrli, Jer će sam Gospod sa zapovešću, s glasom arhanđelovim, i s trubom Božjom sići s neba: i mrtvi u Hristu uskrsnuće najpre.” 1. Solunjanima 4, 15. 16. (Vidi: Jevr. 9, 28.)

2. Mrtvi, verni uskrsavaju, a živi verni bivaju u trenuću oka preobraženi.

„Jer će sam Gospod sa zapovešću, s glasom arhanđelovim, i s trubom Božjom sići s neba i mrtvi u Hristu uskrsnuće najpre; a po tom mi živi koji smo ostali, zajedno s njima bićemo uzeti u oblake na susret Gospodu na nebo, i tako ćemo svagda s Gospodom biti.” 1. Solunjanima 4, 16. 17.

„Evo vam kazujem tajnu: jer svi nećemo pomreti, i svi ćemo se pretvoriti, u jedanput u trenuću oka, u poslednjoj trubi; jer će zatrubiti i mrtvi će ustati neraspadljivi, i mi ćemo se pretvoriti.” 1. Kor. 15, 51. 52.

Ovde treba da istaknemo da postoje dva uskrsnuća: prvo uskrsnuće ili uskrsnuće pravednih i drugo uskrsnuće ili uskrsnuće grešnika. Isus naziva prvo uskrsnuće uskrsnućem života, a drugo uskrsnućem suda. (Jovan 5, 28. 29.) Biblija naziva blaženima i svetima one koji će imati udela u prvom uskrsnuću (Otkrivenje 20, 6). Grešnici će ustati iz grobova posle hiljadu godina - to je drugo uskrsnuće (Otkrivenje 20, 5).

3. Živi nepokajani će slavom Hristovog dolaska biti uništeni.

„I kako je bilo u vreme Nojevo onako će biti u dane sina čovečjega: jeđahu, pijahu, ženjahu se, udavahu se do onoga dana kad Noje uđe u kovčeg, i dođe potop i pogubi sve. Tako kao što bi u dane Lotove: jeđahu, pijahu, kupovahu, prodavahu, sađahu, zidahu; a u dan kad iziđe Lot iz Sodoma, udari oganj i sumpor iz neba i pogubi sve. Tako će biti i u onaj dan kad će se javiti sin čovečji.” Luka 17, 26-30.

4. Svi pravednici će biti uzeti na nebo.

„Jer će sam Gospod sa zapovešću, s glasom arhanđelovim, i s trubom Božjom sići s neba: i mrtvi u Hristu uskrsnuće najpre, a po tom mi živi koji smo ostali, zajedno s njima bićemo uzeti u oblake na susret Gospodu na nebo, i tako ćemo svagda s Gospodom biti.” 1. Solunjanima 4, 16. 17. (Vidi: Jovan 14, 1-3).

5. Sotona će biti vezan.

„I uhvati aždahu, staru zmiju, koja je đavo i sotona, i sveza je na hiljadu godina. I u bezdan baci je, i zatvori je, i zapečati nad njom, da više ne prelašćuje naroda, dok se navrší hiljada godina; i po tom valja da bude odrešena na malo vremena.” Otkrivenje 20, 2. 3.

II. DOGAĐAJI ZA VREME MILENIJUMA

Posmatrajmo najpre šta se za to vreme zbiva na nebu, a zatim ćemo razmotriti prilike na zemlji za vreme tog perioda od hiljadu godina.

1. Pravedni će na nebu učestvovati u suđenju nad zlima.

„I videh prestole, i sedahu na njima, i dade im se sud, i duše isečenih za svedočanstvo Isusovo i za reč Božju, koji se ne pokloniše zveri ni ikoni njezinoj, i ne primiše žiga na čelima svojim i na ruci svojoj; i oživlješe i carovaše s Hristom hiljadu godina.” Otkrivenje 20, 4.

„Ne znate li da će sveti suditi svetu? Kad ćete dakle vi svetu suditi, niste li vredni suditi manjim stvarima? Ne znate li da ćemo anđelima suditi, a kamoli stvarima ovoga sveta?” 1. Kor. 6, 2. 3.

Iz ovih stihova jasno je da će sveti iz svih stoleća biti sa Hristom zaposleni u suđenju za vreme ovog perioda od hiljadu godina. Pretpostavimo da vi imate jednog prijatelja ovde na zemlji, ali ga nećete naći na nebu. Vi ćete se moći uveriti u toku hiljadu godina da je Bog pravedno sudio njemu, i ostalima koji neće biti spaseni. Bog uzima za ovo suđenje hiljadu godina. On želi da svima spasenima bude potpuno jasno da je On učinio sve za spasenje grešnika, ali da su oni svojevolejno prezreli ponuđenu milost. Kad nad zlima bude izrečena presuda, svima će biti jasno da su oni zaslužili određenu kaznu.

2. Za vreme hiljadu godina zemlja će biti pusta, a sotona na njoj vezan lancem okolnosti.

„Pogledah na zemlju, a gle bez obličja je i pusta; i na nebo, a svetlosti njegove nema. Pogledah na gore, a gle, tresu se i svi humovi drmaju se. Pogledah, a gle, Karmil je pustinja i svi gradovi njegovi oboreni od Gospoda, od žestokoga gneva njegova.” Jeremija 4, 23-26.

III. KOJIH PET DOGAĐAJA OZNAČAVAJU SVRŠETAK MILENIJUMA?

1. Na kraju hiljadu godina zbiće se uskrsnuće zlih.

„A ostali mrtvaci ne oživeše dok se ne navrší hiljada godina.” Otkrivenje 20, 5.

Na početku hiljadu godina uskrsli su samo pravedni, koji su umrli u Hristu (1. Sol. 4, 16). Na kraju hiljadu godina uskrsavaju ostali mrtvaci, to jest zli. Ovo uskrsnuće se naziva uskrsnuće suda (Jovan 5, 29). Zli ustaju prožeti istim duhom pobune koji ih je inspirisao za života.

2. Sotona će biti oslobođen iz svoje tamnice.

„I kad se svrši hiljada godina, pustiće se sotona iz tamnice.” Otkrivenje 20, 7.

Sada pošto su zli uskrsli, sotona može da nastavi svoje delo obmanjivanja i zavođenja.

3. Sveti grad, Nebeski Jerusalim, spustiće se na zemlju. „I ja Jovan videh grad sveti, Novi Jerusalim, gde silazi od Boga s neba, pripravljen kao nevesta ukrašena mužu svome.” Otkrivenje 21, 2.

Na kraju hiljadu godina, Hristos, u pratnji mnoštva otkupljenih i hiljade anđela ponovo se vraća na zemlju. Isus silazi na Maslinsku goru odakle se posle svoga uskrsnuća uzneo na nebo i gde su anđeli ponovili obećanje o njegovom dolasku (Zaharija 14, 4). Kad se Novi Jerusalim u svom blistavom sjaju bude spustio sa neba, postaviće se na očišćenom i za to pripremljenom mestu, a Hristos sa svojim narodom i anđelima ući će u sveti grad.

4. Sotona skuplja zle oko grada i želi da ga zauzme.

„I uhvati aždahu, staru zmiju, koja je đavo i sotona, i sveza je na hiljadu godina. I izići će da vara narode po sva četiri kraja zemlje, Goga i Magoga, da ih skupi na boj, kojih je broj kao pesak morski. I iziđoše na širinu zemlje, i opkoliše oko svetih, i grad ljubazni; i siđe oganj od Boga s neba, i pojede ih.” Otkrivenje 20, 2. 8. 9.

Ovo je poslednji čin u velikoj borbi između Hrista i so tone. Celi ljudski rod se ovde susreće prvi i poslednji put. Ovde nastaje večno odvajanje pravednih od zlih. Grešnici će primiti svoju platu na zemlji (Priče 11, 3). Oni će biti strnjika, i upaliće ih dan koji ide, veli Gospod nad vojskama. (Malahija 4, 1) Kada svi oni koji su podlegli sotoninim prevarama budu uništeni, sotona će se i dalje mučiti u jezeru ognjenom, ali će na kraju i on biti uništen.

5. Bog stvara novu zemlju.

„Ali će doći dan Gospodnji kao lupež noću, u koji će nebesa s hukom proći, a stihije će se od vatre raspasti, a zemlja i dela što su na njoj izgoreće. Kad će se dakle ovo sve raskopati, kakvim treba vama biti u svetom življenju i pobožnosti, čekajući i želeći da bude skorije dolazak Božjega dana, kojega će se radi nebesa raskopati, i stihije od vatre rastopiti? Ali čekamo po obećanju njegovu novo nebo i novu zemlju, gde pravda živi. Zato, ljubazni, čekajući ovo starajte se da vas on nađe čiste i prave u miru.” 2. Petr. 3, 10-14.

IV. KO ĆE NASLEDITI NOVU ZEMLJU?

Novu zemlju će naslediti oni koji su verom primili Hrista kao svog Spasitelja i žive pobedonosnim životom držeći Božje zapovesti.

„A kad ste vi Hristovi, onda ste seme Avramovo, i po obećanju naslednici.” Galatima 3, 29.

Ako smo Hristovi, onda smo naslednici nove zemlje. Biti Hristov znači verovati u Njega,

graditi svoje spasenje na Njemu i Njegovoj Reči i ići njegovim tragom.

„Koji pobedi, dobiće sve i biću mu Bog, i on će biti moj sin.” Otkrivenje 21, 7.

„Blago onima koji tvore zapovesti njegove, da im bude vlast na drvo života i da uđu na vrata u grad.” Otk.22, 14.

Da li ćemo biti sa spasenima u Svetom Gradu zavisi od toga da li sada pobeđujemo sotonina iskušenja i živimo po Božjim zapovestima.

26. Večna sigurnost na obnovljenoj zemlji

Bog je u početku stvorio savršen svet (1. Mojs. 1, 31), ali greh je prouzrokovao promenu ne samo kod čoveka nego i na zemlji, u prirodi. Prokletstvo zbog greha, koje je pogodilo čoveka, palo je i na celu našu zemlju. I zemlja mora da nosi težinu greha (1. Mojs. 3, 16-19).

Bog ima plan da sve vrati prvobitnom, edemskom savršenstvu. O tom Božjem planu svedoče Božji proroci od postanka sveta, i nada u obnovu svih stvari duboko je usađena u srca Hristovih sledbenika, pa čak, po rečima apostola Pavla, i priroda učestvuje u nadi na spasenje (Rimljanima 8, 19-23),

I. KOJA ČETIRI PREIMUĆSTVA JE BOG DAO ČOVEKU PRILIKOM STVARANJA?

1. Bog je čoveka stvorio po svome obličju - čista, sveta i pravedna.

„I stvori Bog čoveka po obličju svome, po obličju Božjemu stvori ga.” 1. Mojsijeva 1, 27.

„Samo, gle, ovo nađoh, da je Bog stvorio čoveka pravedna.” Propovednik 7, 29.

Adam i Eva, naši praroditelji, bili su nevini i čisti kada ih je Bog stvorio.

2. Čovek je stvoren sa mogućnošću da večno živi.

„I učini Gospod Bog, te nikoše iz zemlje svakojaka drveta lepa za gledanje i dobra za jelo, i drvo od života usred vrta i drvo od znanja dobra i zla.” 1. Mojsijeva 2, 9.

Bog je dao čoveku život, i Božja je namera bila da čovek večno živi; zato mu je dao pravo da jede rod sa drveta života. Čovek nije znao u početku za umor, bolest i smrt. Da nije prestupio Božju zapovest, on bi večno živio u raju, u nepomućenoj sreći.

3. Čoveku je dat divan dom - edemski vrt.

„I nasadi Gospod Bog vrt edemski na istoku; i onde namesti čoveka, koga stvori.” 1. Mojsijeva 2, 8.

Bog je dao čoveku kao dom edemski vrt, i Božja je namera bila: Što se ljudi budu više množili, to je trebalo da se granice raja sve više proširuju dok cela zemlja ne bi postala raj.

4. Čoveku je data vlast nad zemljom.

„I blagoslovi ih Bog, i reče im Bog: rađajte se i množite se, i napunite zemlju, i vladajte njom, i budite gospodari od riba morskih i od ptica nebeskih i od svega zverinja što se miče po zemlji.” 1. Mojs. 1, 28.

Iako je čovek stvoren nešto nižim od anđela (Psalam 8, 5. 6.), on je bio obdaren razumom i snagom volje, tako da je mogao upravljati nad Božjim stvorenjima.

Kako slavna budućnost je čekala prvi bračni par! Oni su bili stvoreni pravedni, zdravi; dat im je divan dom u bezgrešnom svetu i vlast nad Božjim delima. Šta bi još čovek mogao da zaželi? - Ništa drugo nego da to blaženo stanje traje večno!

II. ŠTA JE ČOVEK GREHOM IZGUBIO I KAKO ĆE MU TO BITI OPET VRAĆENO?

1. Padom u greh čovek je izgubio:

a) Slavu Božju, čist i svet karakter. „Jer svi sagraše i izgubili su slavu Božju.” Rimljanima 3, 23.

b) Pristup k drvetu života, i zato mora da umre, jer je plata za greh smrt. „Zato kao što kroz jednog čoveka dođe na svet greh i kroz greh smrt, i tako smrt uđe u sve ljude, jer svi sagraše.” Rim. 5, 12. (Vidi: 1. Mojs. 3, 19; Rim. 6, 23.)

c) Čovek je grehom izgubio svoj edemski dom: „I Gospod Bog izagna ga iz vrta Edemskoga da radi zemlju od koje bi uzet; i izagnav čoveka postavi pred vrtom Edemskim heruvima s plamenim mačem, koji se vijaše i tamo i amo, da čuva put ka drvetu od života.” 1. Mojs. 3, 23. 24.

d) Čovek je izgubio prvobitnu vlast: „Jer koga ko nadvlada, onaj mu i robuje.” 2. Petrova 2, 19.

Sotona je pobedio naše praroditelje u raj u tako što ih je naveo na prestup Božjeg zakona; time su oni postali njegovi robovi, i njihova vlast je prešla u ruke njihovog pobednika.

2. Isus je došao na ovaj svet da nam vrati ono što smo grehom izgubili (Luka 19, 10). On nas je otkupio svojom dragocenom krvlju (1. Petrova 1, 19), i zatim se vratio na nebo i seo s desne strane Ocu gde vrši posredničku službu za nas.

Jedino Isus može da nam vrati sve što smo grehom izgubili.

a) Hristos nam vraća pravedan i svet karakter, „Zato ako je ko u Hristu, nova je tvar: staro prođe, gle, sve novo postade.” 2. Kor. 5, 17.

„Mi pak svi koji otkrivenim licem gledamo slavu Gospodnju, preobražavamo se u to isto obličje iz slave u slavu, kao od Gospodnjega Duha.” 2. Korinćanima 3, 18.

b) U Hristu imamo večni život.

„Jer Bogu tako omile svet da je i Sina svojega jedinorodnoga dao, da nijedan koji ga veruje ne pogine, nego da ima život večni.” Jovan 3, 16.

„Dar Božji je život večni u Hristu Isusu.” Rim.6, 23.

c) Hristos nam vraća izgubljeni dom.

„Jer, gle, ja ću stvoriti nova nebesa i novu zemlju, i što je pre bilo neće se pominjati niti će na um dolaziti.” Isaija 65, 17. (Dela:3, 20.21.)

d) Kroz Hrista biće nam vraćena prva vlast.

„I ti, kulo stada, steno kćeri Sionskoj, tebi će doći prva vlast, carstvo kćeri Jerusalimske.” Mihej. 4, 8.

„Koji pobedi daću mu da sedne sa mnom na prestolu mome, kao i ja što pobedih i sedoh sa ocem svojim na prestolu njegovu.” Otkrivenje 3, 21.

III. SLIKA NOVOGA SVETA

1. Izgled nove zemlje.

„I videh nebo novo i zemlju novu; jer prvo nebo i prva zemlja prodoše, i mora više nema.” Otkrivenje 21, 1.

„Mesto trnja niknuće jela, mesto koprive niknuće mirta; i to će biti Gospodu u slavu, za večan znak, koga neće nestati.” Isaija 55, 13.

„I vuk će boraviti s jagnjetom i ris će ležati s jaretom, tele i lavić i ugojeno živinče biće zajedno, i malo dete vodiće ih. I krava i medvedica zajedno će pasti, mlad njihova ležaće zajedno, i lav će jesti slamu kao vo. Neće uđiti ni potirati na svoj svetoj gori mojoj, jer će zemlja biti puna poznanja Gospodnjega kao more vode što je puno.” Isaija 11, 6-9.

„I mora više nema”. Od celokupne zemljine površine koja iznosi 510 miliona kvadratnih kilometara, 380 miliona kvadratnih kilometara je pokriveno morima i okeanima. Nestankom mora zemljina površina će se povećati dva do tri puta. Na novoj zemlji neće biti pustih, nepristupačnih i nezdravih krajeva. Na novoj zemlji vlašće priyatna klima - večno proleće. Tamo će sve životinje biti pitome.

2. Novi Jerusalim - glavni grad obnovljene zemlje.

„I ja Jovan videh grad sveti, Jerusalim Nov, gde silazi od Boga s neba, pripravljen kao nevesta ukrašena mužu svome.” Otkrivenje 21, 2-27.

3. Stanovnici nove zemlje biće čist i svet narod.

„I neće u njega ući ništa pogano, i što čini mrzost i laž, nego samo koji su napisani u životnoj knjizi Jagnjeta.” Otkrivenje 21, 27.

4. Tamo neće biti žalosti, bolesti ni smrti.

„I Bog će otrti svaku suzu od očiju njihovih, i smrti neće biti više, ni plača, ni vike, ni bolesti neće biti više, jer prvo prođe.” Otkrivenje 21, 4. (Vidi. Isaija 33, 24.)

5. Spaseni će provoditi vreme u ugodnom zanimanju.

„I oni će graditi kuće i sedeće u njima; i sadiće vinograde i ješće rod njihov. Neće oni graditi a drugi se naseliti, neće saditi a drugi jesti, jer će dani narodu mome biti kao dani drvetu, i izbranicima će mojim ovetšati dela ruku njihovih.” Isaija 65, 21. 22.

6. Bog će biti sa spasenima na ovoj zemlji, i oni će dolaziti svake subote da se pred njime poklone.

„Jer kao što će nova nebesa i nova zemlja, što ću ja načiniti, stajati preda mnom, veli Gospod, tako će stajati seme vaše i ime vaše. I od mladine do mladine, i od subote do subote dolaziće svako telo da se pokloni preda mnom, veli Gospod.” Isaija 66, 22. 23..

„Nego kao što je pisano: što oko ne vide i uho ne ču, i u srce čoveku ne dođe, ono ugotovi

Bog onima koji ga ljube.” 1. Kor. 2, 9.

IV. KAKO MOŽEMO NASLEDITI NOVU ZEMLJU?

1. Potrebno je da primimo Hrista i da ga priznamo pred ljudima.

„A koji god prizna mene pred ljudima, priznaću i ja njega pred Ocem svojim koji je na nebesima.” Matej 10, 32 (Vidi: Luka 9, 26).

2. Moramo slušati Božji glas, koji nam govori kroz Božju Reč, i tvoriti Božju volju.

„Neće svaki koji mi govori: Gospode! Gospode! ući u carstvo nebesko; no koji čini po volji oca moga koji je na nebesima.” Matej 7,21.

„Blago onima koji tvore zapovesti njegove, da im bude vlast na drvo života i da uđu na vrata u grad.” Otkrivenje 22, 14.

27. Obeležja prave Hristove crkve

Bog je u sva vremena imao svoju crkvu. Pod pojmom crkva smatramo skup ljudi koji veruju u Isusa kao svog Spasitelja, prihvataju njegovu nauku, žive po njoj i priključuju se telu crkve - organizaciji - koju je on osnovao. Božji plan je uvek bio da njegovi pravi sledbenici budu čuvari njegove spasonosne istine i da svojim radom i životom i drugima pomognu da nađu put u krilo prave crkve.

U svetu ima mnogo vera i verskih organizacija. Pa i u hrišćanskom svetu ima mnogo podvojenosti. Mnogi se pitaju: „Kako može iskren čovek naći pravi put usred ove zbrke verovanja?”.

I. OSNIVAČ I TEMELJ PRAVE CRKVE?

1. Ko je osnivač i temelj prave crkve?

„Jer temelja drugoga niko ne može postaviti osim onoga koji je postavljen koji je Isus Hristos.” 1. Korinćanima 3, 11; (Mat. 16, 13-19 ; Efes. 2, 19-22.)

Isusove reči upućene Petru (Matej 16, 13-19.) se različito tumače. Neki smatraju da je Petar „stena” na kojoj je osnovana prava crkva; drugi smatraju da se pod pojmom „stena” ima razumeti Petrova vera u Isusa kao Mesiju; treći stoje na stanovištu da je sam Hristos „stena.” Iz Svetoga pisma jasno proizlazi da je samo Hristos stena na kojoj možemo zidati svoje spasenje (1. Petrova 2, 4. 5; Efescima 2, 20: 1. Korinćanima 3, 11). Za one koji verom prihvataju Hrista kao svog Spasitelja, on je pouzdan temelj. Na tom živom kamenu mogu svi zidati. On je dovoljno prostran da primi ceo svet i dovoljno čvrst da podnese težinu i breme celog čovečanstva.

2. Ko je nakon Hristovog uznesenja trebalo da bude njegov zamenik na zemlji?

„I ja ću umoliti Oca, i daće vam drugoga utešitelja da bude s vama uvek: Duha, istine, koga svet ne može primiti, jer ga ne vidi niti ga poznaje; a vi ga poznajete jer u vama stoji, i u vama će biti. Neću vas ostaviti sirotne; doći ću k vama.” Jovan 14, 16-18.

Na rastanku sa učenicima Isus je obećao da će biti s njima „u sve dane do svršetka sveta” (Matej 28, 20). Kroz Svetoga Duha kao svog zamenika Isus vodi i čuva svoju crkvu. Sveti Duh je najveći Hristov dar crkvi. Ali Sveti Duh, koji je dar, takođe je izvor darova, koje daje crkvi za njen duhovni napredak. (Efescima 4, 1 - 15; 1. Korinćanima 12, 1. 7. 11.) U pravoj Božjoj crkvi su uvek bili zastupljeni duhovni darovi, kroz koje je Sveti Duh vodio crkvu.

3. Kojim simbolom je prikazana Hristova crkva u proročanstvu?

„I znak veliki pokaza se na nebu: žena obučena u sunce, i mesec pod nogama njenim, i na glavi njenoj venac od dvanaest zvezda.” Otkr. 12, 1.

Žena obučena u sunce predstavlja pravu crkvu (Jer. 6, 2; Efes. 5, 25). Velika crvena aždaha predstavlja najpre sotonu i zatim neznabožački Rim kroz koji je sotona progonio Hrista i apostolsku crkvu. Ostatak ženinog semena predstavlja Hristovu crkvu poslednjeg vremena. Crkva je našla utočište u pustinji za vreme 1260 godina papske prevlasti i progonstva. Progonstvo je

došlo na jerusalimsku crkvu (Dela 8, 1; 9, 1. 2.), zatim je postalo još žešće pod neznabožskim Rimom i kasnije pod papskim Rimom. Krajem 18. veka su progonstva prestala, i tada crkva izlazi iz pustinje.

II. OBELEŽJE POSLEDNJE CRKVE

1. Koju vest je Hristos poverio svojoj crkvi u poslednje vreme? Otkr. 14, 6-12. (Vidi Mat. 24, 14; 28, 19-20.)

2. Kako glasi prva anđeoska vest?

„I videh drugoga anđela gde leti posred neba, koji imaše večno evanđelje da objavi onima koji žive na zemlji, i svakome plemenu i jeziku i kolenu i narodu. I govoraše velikim glasom: bojte se Boga i podajte mu slavu, jer dođe čas suda njegova, i poklonite se onome koji je stvorio nebo i zemlju i more i izvore vodene.” Otkrivenje 14, 6. 7.

Ova vest ima sledeća obeležja:

a) Ona je univerzalna. Objavljuje se svakom narodu, plemenu i jeziku; b) Poziva ljude da se boje Boga, to jest da se vrate od greha ka pravdi, od prestupa Božjeg zakona ka poslušnosti (Propovednik 12, 13). c) Poziva nas da damo slavu Bogu. Kao što se umetnik proslavlja svojim, delom, tako se Bog proslavlja kroz one koje je otkupio žrtvom svoga Sina i u kojima je obnovio svoje obličje - svoj karakter (2. Solunjanima 1, 10). d) Objavljuje čas Božjeg suda. U jednoj ranijoj pouci smo ustanovili da je istražni sud na nebu, predstavljen očišćenjem svetinje, počeo 1844, na kraju perioda od 2300 godina. e) Poziva ljude da obožavaju Stvoritelja - da svetkuju subotu koja je Stvoriteljev znak (2. Mojs. 31, 17) i uspomena na Njega i njegovo delo stvaranja.

3. Kako glasi druga anđeoska vest?

„I drugi anđeo za njim ide govoreći: pade, pade Vavilon, grad veliki, jer otrovnim vinom bluda svoga napoji sve narode.” Otkrivenje 14, 8.

Vavilon o kome je ovde reč označava papstvo (Otkrivenje 17, 5), koje je lažnom naukom napojilo sve narode (Otkrivenje 17, 4) i koje je u prošlosti progonilo Hristove svedoke (Otkrivenje 17, 6).

4. Kakva opomena je objavljena vešću trećeg anđela?

„I treći anđeo za njim ide govoreći glasom velikim: ko se god pokloni zveri i ikoni njezinoj, i primi žig na čelo svoje ili na ruku svoju, i on će piti od vina gneva Božjega koje je nepomešano utočeno u čašu gneva, i biće mučen ognjem i sumporom pred anđelima i svetima i pred jagnjetom Otkrivenje 14, 9. 10.

5. Po čemu se jasno poznaje Božji narod poslednjih dana? „Ovde je trpljenje svetih, koji drže zapovesti Božje i veru Isusovu.” Otkrivenje 14, 12.

Ovde su spomenuta tri obeležja Božjeg naroda poslednjeg vremena: 1) on će podnositi ruganje i nevolje (2. Tim. 3, 12); 2) držaće sve Božje zapovesti, uključivši i četvrtu, koja nalaže

svetkovanje subote kao sedmog dana; 3) imaće veru Isusovu, to jest verovaće u sve istine koje je Isus propovedao.

6. Šta je još obeležje Božje crkve ostatka?

„I razgnevi se zmija na ženu, i otide da se pobije s ostalim semenom njenim, koje drži zapovesti Božje i ima svedočanstvo Isusa Hrista.” Otkrivenje 12, 17.

„I padnuvši pred nogama njegovima poklonih mu se; i reče mi: gle, nemoj, ja sam sluga kao i ti i braća tvoja koja imaju svedočanstvo Isusa Hrista. Bogu se pokloni; jer je svedočanstvo Isusovo Duh proroštva.” Otkrivenje 19, 10.

Ova crkva je crkva proroštva; crkva koja ispunjava proročanstvo i veruje u Božje naročito vodstvo kroz otkrivenje proročkog dara i spise Duha proroštva. Bog je svojoj crkvi ostatka poklonio proročki dar.

7. Kakav poziv Bog upućuje svojoj deci poslednjeg vremena?

„I propovediće se ovo evanđelje o carstvu po svemu svetu za svedočanstvo svim narodima. I tada će doći posledak.” Matej 24, 14. (Otkr. 18, 1-4.)

„I duh i nevesta govore: dođi. I koji čuje neka govori: dođi. I ko je žedan neka dođe, i ko hoće neka uzme vodu života za badava.” Otkrivenje 22, 17.

Bog poziva svoj narod da izađe iz Vavilona - iz zbrke lažnih nauka i grešnih navika. Hiljade dolaze iz svih krajeva sveta, jer ih Bog zove. Oni napuštaju grešne želje (1. Jovanova 2, 15. 17), svetsku taštinu (1. Tim 2, 9. 10) i sve što može opoganiti telo ili dušu. (2. Korinćanima 7, 1).

8. Kakva nada ispunjava srca onih koji pripadaju crkvi Božjoj poslednjeg vremena i čime se odlikuje njihov život?

„Učeći nas da se odrečemo bezbožnosti i želja ovoga sveta, i da pošteno i pravedno i pobožno poživimo na ovome svetu, čekajući blaženu nadu i javljenja slave velikoga Boga i spasa našega Isusa Hrista, koji je dao sebe za nas da nas izbavi od svakoga bezakonja, i da očisti sebi narod izbrani koji čezne za dobrim delima.” Titu 2, 12-14.

Ova crkva nije nastala otcepljenjem od neke druge crkve, već se pojavila kao od Boga prorečeni pokret, koji treba da objavi svetu poslednju vest milosti i da pripremi put drugom Hristovom dolasku kao što je Jovan Krstitelj pripremio put prvom. Adventista je onaj koji veruje u stvarni i lični Hristov dolazak, a adventista sedmog dana je onaj koji svetkuje subotu kao dan odmora i priprema se da čist i bez mane dočeka svog Gospoda kad se bude pojavio u slavi.

28. Darovi Svetoga Duha i proročki dar

Najveći dar koji je Hristos obećao svojoj crkvi je Sveti Duh. Sveti Duh je Hristov zamenik ili predstavnik na zemlji. Dok Isus vrši na nebu posredničku službu, Sveti Duh kao njegov zamenik vodi ljude pokajanju, preporuča njihova srca, vodi ih ka poslušnosti Božjoj volji i tako ih priprema za susret sa njihovim Gospodom (Jovan 14, 16-18.).

Apostoli su primili Svetoga Duha na dan Duhova (Dela 2, 1-4), ali on je obećan i nama (Dela 2, 38. 39). Samo primanjem ovog dara možemo se spasti.

I. DAROVI SVETOGA DUHA

Sveti Duh dao je crkvi različite darove i služi se tim darovima da bi ljude izveo iz tame greha i pripremio ih za preobraženje.

1. Koje darove je dao Sveti Duh crkvi? 1. Kor. 12, 1, 4-11.

2. Kada su ti darovi dati crkvi? Efescima 4, 8.

„I u jedan put postade huka s neba kao duhanje silnoga vetra, i napuni svu kuću gde sedahu. I pokazaše im se razdeljeni jezici kao ognjeni; i sede po jedan na svakoga od njih. I napuniše se svi Duha svetoga, i stadoše govoriti drugim jezicima, kao što im Duh davaše te govorahu.” Dela 2, 2-4.

Kad se Isus vazneo na nebo, izlio je darove Duha na svoju crkvu. Onaj koji je primio neki naročiti dar Duha postaje oruđe kroz koje će Sveti Duh izvršiti tu vrstu svog rada.

3. O kakvoj podeli duhovnih darova govori ap. Pavle? „I on je dao jedne apostole, a jedne proroke, a jedne evanđeliste, a jedne pastire i učitelje.” Efescima 4, 11.

Sveti Duh je najpre organizovao crkvu. Apostoli su oni koji su poslani da objave Božju volju u nepoznatim krajevima sveta. To su vođe crkve i misionari. Proroci su lica koja Bog bira da kroz njih objavi svoju volju. Evanđelisti su nosioci evanđelja. Pastiri nadgledaju crkve i brinu se o njihovom duhovnom napretku. Učitelji istražuju istine Božje i poučavaju verne i one koji traže istinu.

4. Za koju svrhu su dati crkvi ovi darovi?

„Da se sveti pripreme za delo službe, na sazidanje tela Hristova: dokle dostignemo svi u jedinstvo vere i poznanje sina Božjega, u čoveka savršena, u meru rasta visine Hristove; da ne budemo više mala deca, koju ljulja i zanosi svaki vetar nauke, u laži čovečjoj, putem prevare; nego vladajući se po istini u ljubavi da u svemu uzrastemo u onome koji je glava - Hristos.” Efescima 4,12-15.

Kroz ova izabrana oruđa Sveti Duh usavršava verne, izgrađuje i utvrđuje crkvu, vodi verne jedinstvu vere i punom poznavanju Isusa Hrista, tako da ih više ne može nikakav vetar lažne nauke pokolebati i odvojiti od Hrista

II. PROROČKI DAR

1. U nizu darova Duha, koji dar se spominje na drugom mestu?

„I on je dao jedne apostole a jedne proroke, a jedne evanđeliste, a jedne pastire i učitelje.” Efescima 4, 11. (Vidi I Kor. 12, 28.)

Prvo se spominju apostoli ili vođe crkve, a zatim proroci, kroz koje Bog otkriva svoju volju crkvi i vodi je.

2. Ko je prorok?

„Duh Gospodnji govori preko mene, i beseda njegova bi na mom jeziku.” 2. Samuilova 23, 2.
Prorok je govornik koji govori za Boga i u ime Boga. On je „usta Gospodnja”.

3. Kome Bog otkriva svoju volju?

„I reče mi: čujte sada reč moju: prorok kad je među vama, ja ću mu se Gospod javljati u utvari i govoriću s njim u snu.” 4. Mojs. 12,6.

„Jer Gospod, Gospod ne čini ništa ne otkrivši tajne svoje slugama svojim prorocima.” Amos. 3, 7. (2. Petr.1,21.)

U početku, pre nego što je čovek zgrešio, Gospod je lično razgovarao sa čovekom, licem k licu. Greh je prekinuo ovu direktnu vezu: odvojio je čoveka od Boga. Ali Bog nije čoveka napustio. On je ljudima otkrivao svoju volju i svoje namere preko svojih izabranih oruđa, proroka, koje je obdario proročkim darom.

4. Kako se proročki dar otkrio u apostolskoj crkvi?

„A u crkvi koja beše u Antiohiji bejahu neki proroci i učitelji, to jest: Varnava i Simon koji se zvaše Nigar i Lukije Kirinac, i Manail odgajeni s Irodom četverovlasnikom, i Savle.” Dela 13, 1. (Vidi: Dela 21, 8. 9.)

III. PROROČKI DAR U CRKVI POSLETKA

1. Da li u crkvi posletka koja čeka Hristov dolazak treba da budu zastupljeni svi darovi?

„Te se u svemu obogatiste krozanj, u svakoj reči i u svakom razumu, kao što se svedočanstvo Hristovo utvrdi među vama; tako da nemate nedostataka ni u jednom daru, vi koji čekate otkrivenja Gospoda našega Isusa Hrista, koji će vas i utvrditi do samoga kraja da budete pravi na dan Gospoda našega Isuea Hrista.” 1. Kor. 1, 3-8.

2. Po čemu će se raspoznati prava Hristova crkva u poslednje vreme?

„I razgnjevi se zmija (sotona) na ženu (Hristovu crkvu), i otide da se pobije s ostalim semenom

njezinim koje drži zapovesti Božje i ima svedočanstvo Isusa Hrista.” Otkrivenje 12, 17.

3. Šta je to „svedočanstvo Isusa Hrista?”

„I reče mi: Nemoj! Ja sam sluga kao i ti i braća tvoja koja imaju svedočanstvo Isusovo. Bogu se klanjaj! Svedočanstvo Isusovo je naime Duh proroštva.” Otkrivenje 19, 10.

Isus je rekao vernima svih vremena: „I poznaćete istinu i istina će vas izbaviti.” (Jovan 8,32.) Pošto nema izbavljenja bez poznanja istine obećao je da će poslati svog zamenika Svetoga Duha da ih uputi u svaku istinu (Jovan 16, 7-13). Zbog toga što upućuje u istinu, Sveti Duh je nazvan Duh istine; zbog toga što svedoči samo ono što prima od Isusa, nazvan je Isusovo svedočanstvo; a što javlja budućnost, dobio je ime Duh proroštva. (Jov. 16, 13; Otkr. 19, 10.)

Ona crkva koja drži sve Božje zapovesti, bez obzira na predanje i ljudske propise, i ima Duh proroštva (Isusovo svedočanstvo) - jeste Hristova crkva poslednjeg vremena ili ostatak Božje dece. Duh proroštva je jedno od obeležja pomoću kojih poznajemo koja je prava Hristova crkva.

4. Kojoj osobi u crkvi ostatka je Gospod dao dar Duha proroštva?

Kad je počela da se propoveda vest triju anđela iz Otkrivenja 14, 6-12 svima narodima, Gospod je dao utvare i uputstva kako treba da se Njegova deca pripreme za Hristov dolazak. Kao što je u dane iščekivanja Hristovog prvog dolaska Duh proroštva izabrao Anu i Simeona, te pomoću njih govorio svima koji su očekivali spasenje, tako je sada u iščekivanju Hristovog dolaska, Duh proroštva izabrao Jelenu Vajt, da bi preko nje mogao da govori onima koji očekuju Hrista i njegov dolazak.

Sve što je Jelena Vajt videla i čula u viđenjima i proročkim snovima i što joj je Bog prosvetlio u mislima, to je ona saopštila crkvi u Svedočanstvima i drugim knjigama. Ova „Svedočanstva” upućuju na Sveto pismo i pomažu nam da ga pravilno razumemo. Knjige E. G. Vajt su nadahnuti komentari Svetog pisma. One uzvisuju Hrista kao Spasitelja i Božju reč kao pravilo vere i života. One nas podstiču na poslušnost Bogu i pomažu nam u izgradnji pravog hrišćanskog karaktera. E. G. Vajt je za vreme primanja viđenja od Boga bila u istom stanju kao proroci u staro vreme - imala je oči otvorene (4. Mojs. 24, 1-4), ali nije disala (Danilo 10, 7-9). Njena nauka, njen posvećen život i njena dela svedoče da je ona bila Božiji vesnik (Is. 8, 20; Matej 7, 16. 17.)

5. Kakav je značaj imao dar Duha proroštva za adventnu crkvu?

„I prorokom izvede Gospod Izrailja iz Misira i prorokom čuva ga.” Osija 12, 14.

Kao god što je Gospod Duhom proroštva („prorokom”) izveo izrailjski narod iz Misira i čuvao ga, tako je Gospod istim Duhom proroštva vodio adventni pokret i pomogao mu da prebrodi sve teškoće. Preko Duha proroštva On je javljao svoju volju, davao savete i mnogo puta zaštitio svoj narod od raznih opasnosti koje su mu pretile. Ovaj duhovni dar ima neprocenjivu važnost kako za crkvu tako i za pojedince.

6. Koja opomena nam se upućuje u vezi sa Duhom proroštva?

„Duha ne gasite. Proroštva ne prezirite.” „Zakon i svedočanstvo tražite. Ako ko ne govori

tako, njemu nema zore.” 1. Sol. 5, 19; Isaija 8, 20.

7. Zašto nam je danas ovaj dar, Duha proroštva, neophodno potreban?

„Tako da nemate nedostatka ni u jednome daru, vi koji čekate otkrivenja Gospoda Isusa Hrista.” 1. Kor. 1, 7.

Onima koji čekaju dolazak Isusa Hrista, potreban je danas naročiti uticaj i rad Duha Svetoga. Poslednje vreme će biti teže nego ijedno ranije. Biće raznih proroka, koji će činiti „velike znake i čudesa, da bi prevarili i izabrane.” (Matej 24, 24.)

8. Kakav treba da je naš odnos prema proročkom daru? „A ujutru ustavši rano izađe u pustinju Tekujsku; a kad izlažahu stade Josafat i reče: čujte me, Judejci i Jerusallimljani, verujte Gospodu Bogu svome i bićete jaki, verujte prorocima njegovim i bićete srećni.” 2. Dnev. 20, 20.

29. Poslušnost i život ili neposlušnost i smrt

Bog nam je u svojoj reči otkrio put spasenja i sada nas stavlja pred izbor: „Evo ja stavljam pred vas put k životu i put k smrti.” Jeremija 21, 8. Preko svog velikog sluga Mojsija Gospod nam poručuje: „Svedočim vam danas nebom i zemljom, da sam stavio pred vas život i smrt, blagoslov i prokletstvo; zato izaberi život, da budeš živ ti i seme tvoje.” 5. Mojo. 30. 19.

I. POSTOJE SAMO DVA PUTA - PUT K ŽIVOTU I PUT K SMRTI

1. Kakav poziv upućuje Isus svojim slušaocima koji se nalaze na raskrsnici dvaju puteva?

„Uđite na uska vrata; jer su široka vrata i širok put što vode u propast, i mnogo ih ima koji njim idu.” Matej 7, 13.

2. Koji je put koji vodi u život?

„Reče mu Toma: Gospode! ne znamo kuda ideš; i kako možemo put znati? Isus mu reče: ja sam put i istina i život; niko neće doći k ocu do kroza me.” Jovan 14, 5. 6.

Isus je došao na ovu zemlju da bi nam pokazao put koji vodi u nebo i da bi nam dao silu koja će nas osposobiti da idemo tim putem. Isusov život, njegova nauka i njegov primer su za nas put, a Duh Sveti, koga on daje svojim sledbenicima, osposobljava nas da sledimo Hrista na tom uzanom putu. Hristos je put koji vodi sa zemlje u nebo. Nema drugog puta spasenja! (Dela 4, 12.)

3. Ko je vođa širokog puta?

„Vaš je otac đavo; i slasti oca svoga hoćete da činite: on je krvnik ljudski od početka, i ne stoji na istini; jer nema istine u njemu; kad govori laž, svoje govori: jer je laža i otac laži.” Jovan 8, 44.

Sotona je ovde predstavljen kao krvnik ljudski i otac laži. Svojom pobunom na nebu Lucifer je na sebe i na anđele koji su se sjedinili sa njime navukao smrtnu osudu (2. Petrova 2, 4). Kad je naše praroditelje naveo na greh, doneo je smrt njima i celom ljudskom rodu (Rimlj. 5, 12.). On i danas izaziva u srcima mnogih zavist i mržnju, što vode ubistvu i propasti. Sotona je i otac laži. Svojom laži, krivim predstavljanjem Božjeg karaktera i njegovih namera, zaveo je na nebu trećinu anđela i naše praroditelje u raj. Kao laža, sotona je zbačen sa neba, i nikad više se neće moći vratiti tamo. Ni njegovi sledbenici neće moći doći u nebo (Otkr. 22, 15).

4. Kako mi dokazujemo kome sledimo i čije smo sluge?

„Ne znate li da kome sebe dajete za slugu u poslušanje, slugu ste onoga koga slušate, ili greha za smrt, ili poslušanja za pravdu?” Rim. 6, 16.

5. Šta je najvažnije u našoj službi Bogu?

„... Gle, poslušnost je bolja od žrtve, i pokornost je bolja od pretiline ovnujske.” 1. Samuilova 15, 22. 23. (Vidi: Priče 3, 5.)

Pravi hrišćanin je poslušan Bogu. On usklađuje sve svoje odluke, svoje reči i postupke - ceo svoj život sa Božjom reči.

Često isticanu samostalnost i nezavisnost sotona rado koristi da bi nas zarobio za svoju volju.

U priči o dva sina jedan je obećao ocu ali nije otišao da radi u njegovu vinogradu. Drugi je rekao da neće raditi ali se kasnije pokajao i otišao (Mat. 21, 28-30.), Isus ističe istinitu poslušnost a pokazuje da Bog nije zadovoljan formalizmom.

II. KAKO POSTAJEMO DECA BOŽJA I HRISTOVE SLUGE?

1. Kako postajemo deca Božja?

„A koji ga primiše dade im vlast da budu sinovi Božji, koji veruju u ime njegovo.” Jovan 1, 12. (1. Jovanova 5, 12.)

Neki misle da će svi ljudi biti spaseni jer je Hristos umro za sve ljude. Drugi opet veruju da je Bog neke unapred odredio za spasenje, a druge isključio iz broja spasenih. Apostol Jovan ovde kategorički odbacuje ovakva mišljenja. On ističe da od našeg ličnog izbora zavisi naša večna budućnost.

2. Čime dokazujemo da smo Hristovi sledbenici?

Da smo pravi Hristovi sledbenici dokazujemo ako:

a) slušamo glas Hristov - „Ovce moje slušaju glas moj, i ja poznajem njih, i za mnom idu. I ja ću im dati život večni, i nikad neće izginuti, i niko ih neće oteti iz ruke moje.” Jovan 10, 27. 28.

b) činimo volju Božju - „Neće svaki koji mi govori Gospode, Gospode, ući u carstvo nebesko; no koji čini po volji oca moga koji je na nebesima.” Matej 7, 25. (Jakov 1, 22-25,)

„Blago onome koji čita i onima koji slušaju reč proroštva i drže što je napisano u njemu, jer je vreme blizu.” Otkrivenje 1, 3.

c) ljubimo Hrista, jer držimo njegove zapovesti - „Ako imate ljubav k meni, zapovesti moje držite. Ko ima zapovesti moje i drži ih, on je onaj što ima ljubav k meni; a koji ima ljubav k meni imaće k njemu ljubav otac moj, i ja ću imati ljubav k njemu, i javiću mu se sam.” Jovan 14, 15. 21.

3. Kako Hristos upoređuje one koji ga slušaju sa onima koji ga ne slušaju?

„A što me zovete: Gospode! Gospode! a ne izvršujete što vam govorim? Svaki koji ide za mnom i sluša reči moje i izvršuje ih, kazaću vam kakav je: On je kao čovek koji gradi kuću, pa iskopa i udubi i udari temelj na kamenu; a kad dođeš vode, navali reka na onu kuću i ne može je pokrenuti, jer joj je temelj na kamenu. A koji sluša i ne izvršuje on je kao čovek koji načini kuću na zemlji bez temelja, na koju navali reka i odmah je obori, i raspade se kuća ona strašno.” Luka 6, 46-49.

III. OPASNOST OKLEVANJA

1. Šta je sprečilo neke od starešina Hristovog vremena da nisu prihvatili Hrista kao Mesiju?

„Ali opet i od knezova mnogi ga verovali; nego radi fariseja ne priznavahu ga da ne bi bili izgnani iz zbornice; jer im većma omile slava ljudska nego slava Božja.” Jovan 12,42.43.

Isti razlog sprečava mnoge i danas da ne poslušaju potpuno Boga.

2. Šta još mnoge odvaja od Hrista?

„Jer kakva je korist čoveku ako zadobije sav svet a duši svojoj naudi?” Marko 8, 36.

Šta nam vredi ako dopustimo da nas naši poslovi ili prijatelji odvoje od Boga? Doći će dan kad ćemo morati sve napustiti, ali tada neće više biti prilike da se obratimo i služimo Bogu (Isaija 2, 19-21.).

3. Zašto je uvek opasno da oklevamo sa spasenjem?

a) zbog neizvesnosti života - „Zato, kao što govori Duh sveti: danas ako glas njegov čujete, ne budite drvenastih srca kao kad se progneviste u dane napasti u pustinji.” Jevrejima 3, 7. 8.

b) zbog opasnosti da ražalostimo Svetog Duha i da nas on napusti - „Hodite dok videlo imate da vas tama ne obuzme; jer ko hodi po tami ne zna kuda ide.” Jovan 12, 35.

4. Šta će mnogi reći kad bude prekasno da izmene svoje stanje?

„Žetva je prošla, leto minulo, a mi se ne izbavimo.” Jeremija 8, 20.

IV NAGRADA POSLUŠNIMA

1. Kakva nagrada čeka one koji su primili Hrista i verno mu služe?

a) Večno blaženstvo - „Nego kao što je pisano: što oko ne vide, i uho ne ču, i u srce čoveku ne dođe, ono ugotovi Bog onima koji ga ljube.” 1. Kor. 2. 9.

„Ako budete slušali dobra zemaljska ješćete!” Isaija 2, 19.

„A on reče: blago onima koji slušaju reč Božju, i drže je.” Luka 11, 28.

„Blago onima koji tvore zapovesti njegove, da im bude vlast na drvo života, i da uđu na vrata u grad.” Otkrivenje 22, 14.

b) Gledaće Isusa i biće slični njemu. - „Vidite kakvu nam je ljubav dao otac, da se deca Božja nazovemo i budemo; zato svet ne poznaje nas, jer njega ne pozna. Ljubazni! sad smo deca Božja i još se ne pokaza šta ćemo biti: nego znamo da kad se pokaže, bićemo kao i on, jer ćemo ga videti kao što jest.” 1. Jovanova 3, 1, 2,

„I gledaće lice njegovo, i ime njegovo biće na čelima njihovim.” Otkrivenje 22, 4.

c) Vladaće sa Hristom večno - „Koji pobedi daću mu da sede sa mnom na prestolu mome, kao i ja što pobedih i sedoh s ocem svojim na prestolu njegovu.” Otkrivenje 3, 21.

Kako bismo mogli da se opravdamo pred Hristom u onaj dan - u dan njegova dolaska? Izgovor koji nam se možda sada čini opravdan biće tada neumesan, slab. Kad god treba da odlučimo između istine i zablude, nalazimo se na raskršću života i naša večna sudbina zavisi od staze koju biramo. Predajmo se potpuno Bogu i služimo mu celim srcem. Naša odluka neka bude: „Ja i dom moj služićemo Gospodu!” Isus Navin 24. 15.

30. Vaša vera - tajna pobeđe u Hristu

Vera, je dar koji Bog daje svakom čoveku bez obzira na poreklo, narodnost, rasu, boju kože, društveni položaj i obrazovanje. Apostol Pavle kaže da je Bog svakome „udelio meru vere” (Rimlj. 12, 3). Iako u početku malena kao gorušično zrno, ona može rasti, tako da je u stanju da uklanja brda prepreka i podiže hramove pravde.

Ipak, valja naglasiti da nije ovde reč samo o veri kao takvoj, već, u prvom redu, o predmetu vere. Vera u Boga, u Hrista, u obećanje Svetoga pisma, to je ono što nam je najpotrebnije.

I. PRAVA VERA I NJEN ZNAČAJ

„A vera je tvrdo uzdanje u ono čemu se nadamo, dokaz za stvari koje se ne mogu videti.” Jevrejima 11, 1. po Stefanoviću.

Ne treba zameniti veru sa osećanjima. Vera znači pouzdanje u Boga i njegova obećanja. Na osećanja ne treba da se oslanjamo. Osećanja su nepouzdana. Vera znači oslanjanje na Boga i na obećanje njegove Reči bez obzira na osećanja.

1. Kako je važna vera?

„A bez vere nije moguće ugoditi Bogu; jer onaj koji hoće da dođe Bogu, valja da veruje da ima Bog i da plaća onima koji ga traže.” Jevr. 11,6,

2. U koga moramo verovati da bismo bili spaseni?

„Jer Bogu tako omilje svet da je i sina svoga jedinorodnoga dao da nijedan koji ga veruje ne pogine nego da ima život večni.” Jovan 3, 16.

3. Šta nam donosi vera u Hrista?

a) Opravdanje ili oproštenje prošlih greha.

„Opravdajući se dakle verom, imamo mir s Bogom kroz Gospoda svoga Isusa Hrista.” Rimljanima 5, 1. Dela 13, 38. 39

Kad verom primimo Hrista kao svog ličnog Spasitelja, Otac nebeski nam prašta naše prošle grehe i daje nam mir. Hristos želi da skine sa svakoga grehom ukaljane haljine i obuče ga u belo odelo pravde. Oproštenje primamo na osnovu priznanja naših greha i vere u Hristovu krv prolivenu za nas (Rimlj. 3,24. 25; 1. Jov: 1,9.)

b) Vera u Hrista daje nam i pobeđu nad grehom i iskušenjima. Isus je došao na ovaj svet da oslobodi „svoj narod od greha” (Mat. 1, 21). „Kad Hristos obnovi naše srce, nastaniće se u njemu kroz našu veru. Vezu sa Hristom moramo održavati verom, našu volju moramo svakog dana potčinjavati njegovoj volji. Ako činimo ovo, on će delovati na nas svojim Duhom da želimo i činimo ono što je po njegovoj volji.” (Put Hristu, str. 52). Mi ćemo živeti u skladu sa Božjim zapovestima. Pobedonosan život počinje verom u Hrista, nastavlja se i završava tom verom. Hristos treba da nam je prvi, poslednji i najdraži u svemu. On je jedini Spasitelj, a vera u Njega je karika koja nas s njime spaja. (Jevr. 12, 1. 2.)

II. PRAVA VERA I NJENI RODOVI

1. Čime dokazujemo da Boga ljubimo i da imamo Isusovu veru?

„Jer je ovo ljubav Božja da zapovesti njegove držimo; a zapovesti njegove nisu teške.” 1. Jovanova 5, 3. Otkr. 14, 12.

2. Kakvim životom će živeti onaj koji održava živu vezu sa Hristom kroz veru?

„A ja više ne živim, nego živi u meni Hristos. A što sad živim u telu, živim verom sina Božjega, kome omiljeh, i predade sebe za mene.” Galatima 2, 20.

Nije dovoljno da samo verujemo u Hristovu smrt i da se predamo Hristu. Mi moramo verovati da je Hristos uskrsnuo, da je on živi Spasitelj, koji može da nam kroz silu Svetoga Duha da pobeđu nad svakim grehom. (Jevr. 7, 25; Filib. 1, 6; Jevr. 13,20. 21.)

3. Kojim praktičnim primerom je apostol pokazao razliku između prave, žive vere i - mrtve vere?

„Ako, na priliku, brat ili sestra goli budu, ili nemaju šta da jedu, i reče im koji od vas: idite s mirom, grejte se, i nasitite se, a ne da im potrebe telesne, šta pomaže? Ali hoćeš li razumeti, o čoveče sujetni, da je vera bez dela mrtva? Jer kao što je telo bez duha mrtvo, tako je i vera bez dobrih dela mrtva.” Jakov 2, 15. 16. 20. 26.

„Božja deca moraju se čuvati dveju glavnih zabluda, naročito ona koja su upravo primila Božju milost. Jedna od ovih zabluda sastoji se u samopouzdanju u vlastitu snagu i dela, u pretpostavci da možemo sami da se pomirimo sa Bogom. Ko pokušava da vodi sveti život vanjskim ispunjavanjem zapovesti, taj hoće nešto nemoguće. Sva dela koja činimo bez Hrista nose obeležje sebičnosti i greha. Samo Hristova milost, kroz veru, može da nas učini svetim.

Druga, isto toliko opasna zabluda je verovanje da nas je Hristos oslobodio od držanja Božjeg zakona i da naša dela ne mogu ništa pridoneti našem spasenju... Vera nas ne razrešava poslušnosti, nego nas osposobljava da možemo primiti Božju milost i da mu budemo poslušni (1. Jov. 2, 4). Mi ne zaslužujemo spasenje svojom poslušnošću, jer je ono dragovoljni dar Božje milosti. Ali poslušnost je plod vere

Tobožnja vera u Hrista koja hoće čoveka osloboditi poslušnosti prema Bogu, nije prava vera već uobraženje.” (Put Hristu, str. 50. 51.)

Hristos nam prašta grehe i daje silu da činimo dobra dela i držimo božje zapovesti. Dobra dela su plod vere, to jest prave veze sa Hristom.

4. Na šta Isus poziva one koji veruju u njega i koji su mu se predali?

„I reče im: hajdete za mnom, i učiniću vas lovcima ljudskim. A oni taj čas ostaviše mreže i za njim otidoše.” Matej 4, 19. 20.

„Tako dakle svaki od vas koji se ne odreče svega što ima ne može biti moj učenik.” Luka 14,

33.

Isus je ostavio nebo, došao je na ovu zemlju i dao svoj život da bismo mi mogli dobiti spasenje - večni život. Onaj koji dragovoljno i iskreno prima ovu žrtvu odreći će se ovog sveta i njegovih privlačnosti da bi sledio Spasitelja. (1. Jov. 2, 15-17) To znači žrtva. Ali mislite na obećanje: „I svaki koji ostavi kuće, ili braću, imena moga radi, primiće sto puta onoliko, i dobiće život večni.” Matej 19. 29.

III. KAKO MOŽEMO RAZVIJATI I JAČATI SVOJU VERU?

1. Čime se vera jača?

„Tako, dakle, vera biva od propovedanja, a propovedanje rečju Božjom.” Rimlj. 10, 17.

„A on reče: pisano je: ne živi čovek o samom hlebu, no o svakoj reči koja izlazi iz usta Božjih.” Matej 4, 4.

Da bi naša vera bila jaka, moramo je hraniti. Božja reč je hrana za veru. Biblija je nebeska ostava, na čijim policama je nagomilana neizmerna količina različite hrane koja može da ojača našu veru i naše duhovno iskustvo. (Jer. 15, 16.)

Velika je opasnost ako zanemarujemo da se hranimo ovom duhovnom hranom. Često brige, uživanja ovog sveta pa i sam posao mogu da nam oduzmu vreme koje bi trebalo da posvetimo proučavanju Božje reči. Zato treba da smo budni i da stražimo nad svojim spasenjem.

2. Šta je Božja reč za hrišćanina?

„Reč je tvoja žižak nozi mojoj, i videlo stazi mojoj.” Psalam 119, 105. (Efes. 6, 17.)

Božja reč je „duhovni mač” kojim je Isus pobedio sotonu u pustinji (Matej 4, 4. 7. 10. 11). Naoružani ovim mačem, i mi možemo biti pobednici. Upotrebimo ga kad navaljuju iskušenja; kad nas obuzimaju brige, strah i žalost; kad na nas navaljuju sumnja i neverstvo.

3. Od koje je važnosti molitva za pobedonosan život? „Ištite, i daće vam se; tražite, i naći ćete; kucajte i otvoriće vam se. Jer svaki koji ište, prima; i koji traži nalazi; i koji kuca otvoriće mu se.” Matej 7, 7. 8.

Molitva je veza sa Bogom, izvorom sile. Ona je sredstvo kroz koje možemo primiti duhovni blagoslov koji na drugi način ne možemo primiti. Molite se ujutru, u podne i uveče, kao što su to činili David, Danilo i drugi ljudi vere. (Danilo 6, 10.)

4. Čime još možemo ojačati svoje duhovno iskustvo? „Uzmite jaram moj na sebe, i naučite se od mene.” Matej 11, 29. prvi deo.

Verom primamo oprostjenje i snagu. Božjom rečju se hranimo. U molitvi ištemo što nam je potrebno. Bog traži da mu se predamo i da činimo ne samo ono što je Božja volja u pogledu Njega i nas, već i što je Njegova volja u pogledu naših bližnjih. Njegova je volja da i drugima objavimo radosnu vest spasenja (Matej. 28, 19; Dela 1,8) i da posvetimo naročitu brigu udovicama, siročadi

i siromašnima (Jakov 1, 27; Matej 25, 34-40).

5. Šta ne smemo zanemarivati ako želimo da rastemo u veri i očuvamo duhovno blago koje smo primili?

„Ne ostavljajući skupštine svoje kao što neki imaju običaj, nego jedan drugoga svetujući, i toliko većma koliko vidite da se približuje dan sudni.” Jevrejima 10, 25,

Kao što ugljen izvađen iz razgorele peći brzo gubi svoju toplinu i žar, tako hrišćanin koji zanemaruje bogoslužjenja u domu Božjem postepeno gubi revnost i postaje mlak. Zato je dobro da uvek imamo na umu savet apostola Pavla: „Ne ostavljajte skupštine svoje.”

31. Hrišćanski obredi

Isus je svojoj crkvi ostavio tri sveta obreda ili tri uredbe koje nas podsećaju na Njega, na Njegov život i na pojedine faze Njegovog dela spasenja. Ta tri obreda su krštenje, večera Gospodnja i obred pranja nogu kao deo pripreme za večeru Gospodnju.

I. KRŠTENJE

Hristos je učinio krštenje znakom ulaska u svoje duhovno carstvo.. Ono je uslov koji moramo ispuniti ako želimo da postanemo deca Božja i članovi nebeske porodice.

1. Kakav primer je Isus ostavio svojim sledbenicima na reci Jordanu?

„Tada dođe Isus iz Galileje na Jordan Jovanu da se krsti.” Matej 3, 13.

Jovan Krstitelj je krstio Isusa ne zato što bi mu bilo potrebno pokajanje, već zato da bi nama ostavio primer i da bi „ispunio svaku pravdu”. (Matej 3, 15.)

2. Koji nalog je Isus ostavio svojim učenicima?

„Idite, dakle, i naučite sve narode krsteći ih u ime oca i sina i Svetoga Duha.” Matej 28, 19.

Krštenje treba da se obavlja u ime Oca i Sina i Svetoga Duha. Onaj koji se krštava stavlja se na ovaj način pod vlast Svetog Trojstva, postaje član Božje porodice. Apostoli su ispunjavali ovaj Isusov nalog, i tako su osnivane prve hrišćanske crkve (Dela 2, 38. 39. 41; 22, 16.).

3. Koje uslove treba da ispuni onaj koji želi da bude kršten?

a) Kandidat za krštenje treba da je temeljito poučen i obraćen, to jest treba da živi u skladu sa naukom Svetog pisma. „Idite dakle i naučite sve narode krsteći ih u ime Oca i Sina Svetoga Duha.” Matej 28, 19.

b) Mora da veruje u Isusa kao svog ličnog Spasitelja. „Koji uzveruje i pokrsti se, spašće se; a ko ne veruje, osudiće se.” Marko 16, 16.

c) Mora da se pokaje. „A Petar im reče: pokajite se, i da se krstite svaki od vas u ime Isusa Hrista za oproštenje greha; i primićete dar Svetoga Duha.” Dela 2, 38.

Pokajati se znači napustiti greh. To znači obratiti se Bogu i njegovoj pravdi. Bog očekuje da mi svojom slobodnom voljom, svojim izborom donesemo ovu odluku: da napustimo greh i zabludu i da se obratimo Bogu i živimo po načelima njegove pravde. Bog je voljan da nam Duhom Svetim pomogne da doživimo pravo pokajanje ako iskreno želimo da napustimo greh (Dela 5, 31; Rimljanima 2, 4; 2. Kor. 7, 9. 10.). Božja ljubav omekšava srce, i Sveti Duh nas vodi pravom žalosti zbog greha i pokajanju kad posmatramo Spasitelja na krstu koji je umro za naše grehe.

d) Mora da je voljan da umre grehu i da živi Bogu.

„Ili ne znate da svi koji se krstismo u Isusa Hrista, u smrt njegovu krstismo se? Znajući ovo da se stari naš čovek razape s njime, da bi se telo grešno pokvarilo, i da više ne bismo služili grehu... Tako i vi, dakle, držite sebe da ste mrtvi grehu a živi Bogu u Hristu Isusu Gospodu našem...” Rimljanima 6, 3. 6. 11 -13.

Umreti grehu znači umreti staroj grešnoj prirodi. Kad nas sotona i greh mame, mi odlučno treba da kažemo: „Ne”. (Marko9,43-47).

4. Šta znači krštenje?

„Zakopavši se s njim krštenjem u kome s njim i ustaste verom sile Boga koji ga uskrsnu iz mrtvih.” Kol. 2,12.

„Tako se s njim pogrebosmo krštenjem u smrt da kao što usta Hristos iz mrtvih slavom očinom, tako i mi u novom životu da hodimo. Jer kad smo jednaki s njim jednakom smrću, bićemo i uskrsnjem. Rim. 6, 4. 5. (1, Petr. 3, 21,)

Kao što je Hristos umro za čovekove grehe, bio pokopan i treći dan uskrsnuo, tako grešnik koji se kaje umire staroj prirodi, sahranjuje stari život u vodeni grob i ustaje na nov život. (2; Kor. 5, 17.)

5. Kako se Isus krstio?

„I krstivši se Isu; izađe odmah iz vode; i gle otvoriše mu se nebesa, i vide Duha Božjega gde silazi kao golub i dođe na njega.” Mat. 3, 16.

Reč „krstiti” potiče od grčke reči „baptizo”, što znači uroniti, pognjuriti u vodu. Isus je bio kršten u Jordanu. Putovao je od Jerusalima do Jordana da bi našao pogodno mesto za krštenje. Kad je bio kršten, „izišao je iz vode”. Ovo jasno pokazuje da je Isus bio kršten uronjavanjem.

6. Gde je Jovan krštavao?

„A Jovan krščavaše u Enonu blizu Salima, jer onde beše mnogo vode, i dolažahu te ih krščavaše.” Jovan 3, 23.

Prskanje ili polivanje vodom kao metod krštenja uvedeno je u crkvu tek za vreme mračnog srednjeg veka(13 vek), kad su se već i mnoge druge zablude uvukle u crkvu.

Što se tiče običaja krštavanja male dece ili novorođenčadi, i taj običaj je u suprotnosti sa jasnim učenjem Božje reči pošto deca ne mogu ispuniti uslove koji prethode krštenju.

Osim krštenja vodom postoji i krštenje Duhom Svetim i ognjem. Jedno i drugo je potrebno za spasenje (Dela 10,44-48).

II. VEČERA GOSPODNJA

1. Koji je obred još ostavio sam Isus?

„Jer ja primih od Gospoda što vam i predadoh, da Gospod Isus onu noć u koju beše predan uze, hleb, i zahvalivši prelomi i reče: uzmite, jedite, ovo je telo moje, koje se za vas lomi; ovo činite meni za spomen. Tako i čašu po večeri, govoreći ova je čaša novi zavet u mojoj krvi, ovo činite kad god pijete meni za spomen. Jer kad god jedete ovaj hleb i ovu čašu pijete, smrt Gospodnju obznanjujete, dokle ne dođe.” 1. Kor. 11, 23-26. (Vidi: Matej 26, 17-29; Marko 14, 12-25 i Luka 22, 7-20.)

Večera Gospodnja nas podseća na četiri evanđeoske činjenice.

- a) Podseća nas na Hrista koji je umro za nas.
- b) Podseća nas na Hrista koji će opet doći.
- c) Hleb predstavlja njegovo telo koje se lomilo za nas.
- d) Vino predstavlja njegovu krv koja je prolivena za nas.

Hristova žrtva je bila čista, savršena, kruna jednog svetog života. Hristos je bio jagnje „bez mane i ljage”. Zato i hleb, koji predstavlja njegovo telo, treba da bude bez kvasca, i vino, koje predstavlja njegovu krv, ne sme biti alkoholno.

III. OBRED PRANJA NOGU

1. Koji je treći hrišćanski obred?

„A pred praznik vazma, znajući Isus da mu dođe čas da pređe iz ovog sveta k ocu, kako je ljubio svoje koji bejahu na svetu, do kraja ih ljubi. I po večeri kad već đavo beše metnuo u srce Judi Simonovu Iskariota da ga izda, znajući Isus da mu sve otac dade u ruke, i da od Boga iziđe, i k Bogu ide, ustade od večere, i skide svoje haljine, i uze ubrus te se zapreže; po tom usu vodu u umivaonicu, i počeo prati noge učenicima i otirati ubrusom kojim beše zapregnut. A kad im oprao noge, uze haljine svoje, i sedavši opet za trpezu reče im: znate li što ja učinih vama? Kad dakle ja oprah vama noge Gospod i učitelj, i vi ste dužni jedan drugome prati noge. Jer ja vam dadoh ugled da i vi tako činite kao što ja vama učinih.” Jovan 13, 1-5. 12. 14. 15.

Ovim obredom Isus je želeo poučiti svoje učenike da se prava veličina sastoji u poniznosti i nesebičnoj službi. Srca učenika bila su još ispunjena sebičnošću i željom za prvim mestima. Nijedan od njih nije bio spreman da se ponizi i preuzme ulogu sluge. Umesto da ih je rečima ukorio, on im je dao primer, jer primer jače deluje od reči. Sada su učenici bolje razumeli šta znači biti velik pred Bogom (Matej 20, 20-28).

Pranje nogu je prilika koju nam Gospod daje da sebe ispitamo, da priznamo svoje slabosti i da se iskreno pokajemo i sjedinimo sa Bogom i međusobno (1. Kor. 11. 28. 29.).

2. Kakav sveti nalog nam je Isus ostavio?

„Vi zovete mene učiteljem i Gospodom, i pravo velite: jer jesam. Kad dakle ja oprah vama noge Gospod n učitelj, i vi ste dužni jedan drugome prati noge. Jer ja vam dadoh ugled da i vi tako činite kao što ja vama učinih.” Jovan 13, 13-15.

3. Zašto Isus nije zapovedio učenicima da svaki opere tom prilikom svoje noge?

Odgovor: Takav čin ne bi bio slika Hristovog dela. Niko me može sam sebe spasti. Niko ne može sam sebe očistiti od greha. To mora neko drugi učiniti za njega. Kad jedan drugome peremo noge, onda svaki od nas predstavlja Isusa, koji nas krvlju svojom pere od nečistote greha.

4. Dokle treba da se sećamo Hristove žrtve?

Žrtva našeg Spasitelja određena je pre postanja sveta (1. Petrova 1, 18-20). Nju su simbolizirale starozavetne žrtve (Jevrejima 9, 13. 14). Na Golgoti za vreme Pashe Isus je umro kao ispunjenje starozavetnih simbola i proročanstava (1. Kor. 5, 7). Mi se te Isusove žrtve sećamo krštenjem i večerom Gospodnjom. Dok god nam je potreban Spasitelj, dotle će nam biti potrebne i ove svete uredbe - ovi obredi.

32. Organizacija Hristove crkve

Bog je u sva vremena imao na ovoj zemlji svoj narod - svoju crkvu. Crkva je skup obraćenih ljudi, koje je Bog pozvao iz ovoga sveta i koji su se odazvali Njegovom pozivu. (Otkrivenje 18, 1-4; 14, 6-12) Njih je Duh Sveti sjedinio u veri, nadi i ljubavi, tako da Bog može kroz njih da izvrši svoje večne namere. Biti član Hristove crkve je osobita čast i prednost.

I. CRKVA BOŽJA USTANOVA

1. Kako je bila organizovana Božja crkva staroga vremena? 2. Mojsijeva 18, 25. 26.

Kad je Bog pozvao svoj narod iz Egipta, vodio ga je kao organizovano telo pod vodstvom izabраних starešina. Kasnije, je uspostavljena još detaljnija i uspešnija organizacija.

2. Kako je osnovana Hristova crkva Novoga zaveta? Luka 6, 12. 13.

Hristos je uspostavio temelj organizacije hrišćanske crkve rukopoloženjem dvanaestorice učenika i svojom propovedi na Gori Blaženstva, u kojoj je izneo načela i opisao karakter svog duhovnog carstva.

3. Kako je nakon Pedesetnice pod vodstvom Svetoga Duha proširena organizacija da bi se izvršila podela dužnosti u crkvi? Dela 6, 2-6.

Pod vodstvom Svetoga Duha u apostolskoj crkvi izabrani su Đakoni kojima je poverena briga za siromašne i razne druge dužnosti u crkvi.

4. Kakav izveštaj imamo o napretku Hristove crkve posle kamenisanja prvog mučenika Stefana? Dela 8, 4; 9, 31.

Kad se evanđelje počelo širiti u Maloj Aziji, Makedoniji, Grčkoj i u drugim zemljama, i tu su bile osnivane hrišćanske crkve. Osim jerusalimske crkve, sada se spominje crkva u Damsku (Dela 9, 10-25), u Antiohiji (Dela 11, 26), u Korintu (1. Kor. 1, 2.), u Solunu (1. Sol. 1, 7.), u Filibi (Fil 1, 1), u Rimu (Rimljanima 1, 6-8.), itd.

5. Kakav savet je dao apostol Pavle svome saradniku Titu u pogledu organizacije crkava na Kritu? Titu 1, 5.

U svakom mestu gde je bilo vernih, apostoli su nastojali da organizuju crkvu kako bi verne utvrdili u istini i sačuvali od lažnih nauka.

6. Osim mesne crkve, kakva je još organizacija postojala u prvoj hrišćanskoj crkvi?

Odgovor: Osim organizacije mesne crkve postojale su i crkvene oblasti koje su obuhvatale grupe crkava u jednoj provinciji ili državi. Biblija spominje crkve Galatijske (1. Kor. 16, 1; Gal. 1, 2.); crkve Azijske (1. Kor. 16, 19.); crkve Makedonske (2. Kor. 8, 1.), itd. U apostolskoj crkvi

spominje se i uloga crkvenog sabora na kome su apostoli zajedno sa delegatima, pojedinih crkava pod vodstvom Svetoga Duha rešavali važna unutarnja pitanja crkve. (Dela 15.)

7. Sa čime se upoređuje Hristova crkva?

„Jer kao što je tijelo jedno i ude ima mnoge, a svi udi jednoga tijela, premda su mnogi, jedno su tijelo: tako i Hristos. Jer jednijem Duhom mi se svi krstismo u jedno tijelo, bili Jevreji, ili Grci, ili robovi, ili sami svoji; i svi se jednijem Duhom napojismo. Jer tijelo nije jedan ud, nego mnogi. A vi ste tijelo Hristovo, i udi među sobom. I jedne dakle postavi Bog u crkvi prvo apostole, drugo proroke, treće učitelje, a potom čudotvorce, onda darove iscjeljivanja, pomaganja, upravljanja, različne jezike.” 1. Kor. 12, 12-14. 27. 28.

Ljudsko telo je jedan organizam, ali ono je sastavljeno od različitih udova i organa, od kojih svaki vrši svoju neophodnu funkciju, a svi zajedno služe celini. Svaki ud i svi zajedno stoje pod upravom iste sile - glave. Hristos je glava tela crkve, a vernici su udovi tog tela. Mi treba svi da se pokoravamo Hristu kao što se udovi tela pokoravaju glavi.

Druga slika kojom apostoli upoređuju crkvu jeste zgrada kojoj je ugaoni kamen Hristos; apostoli i proroci su kameni temeljci, a članovi kamenovi koji se zidaju u tu zgradu (Efes. 2, 20-22; 1. Petr. 2, 3-5).

Nekadašnji Solomunov hram je slika Božjeg duhovnog hrama. Solomunov hram bio je sagrađen od kamena izvađenog iz kamenoloma i isklesanog. Tako je duhovni hram sagrađen od materijala koji je sakupljen iz svakog naroda, kolena, plemena i jezika. To nije mrtvi materijal - mrtvo kamenje, koje bi trebalo obraditi čekićem i dletom. To su živi kamenovi koje je Bog svojom istinom izvadio iz sveta i koje veliki Graditelj, Gospodar hrama, sada teše i glača da bi ih mogao ugraditi u svoj duhovni hram.

II. ORGANIZACIJA HRISTOVE CRKVE DANAS

1. Koji stepeni organizacije postoje u Božjoj crkvi posletka - u Hrišćanskoj adventističkoj crkvi?

U Hristovoj crkvi našeg vremena postoje sledeći stepeni organizacije: mesna crkva (skup vernika jednog mesta); crkvena oblast (grupa crkava u jednoj ili više pokrajina); unija (savez crkvenih oblasti u jednoj zemlji); divizija (skup unija na jednom području sveta) i Generalna konferencija (vrhovno telo, koje obuhvata crkve u svim krajevima sveta).

2. Kakvo je ovlašćenje dao Gospod svojoj crkvi?

„Jer vam kažem zaista: što god svežete na zemlji biće svezano na nebu, i što god razdrešite na zemlji biće razdrešeno na nebu.” Mat. 18, 18.

III. MEĐUSOBNI ODNOS ČLANOVA HRISTOVE CRKVE I NJIHOVE DUŽNOSTI

1. Kakvu zapovest je dao Isus svojim učenicima u pogledu njihovog međusobnog odnosa?

„Novu vam zapovest dajem da ljubite jedan drugoga, kao što ja vas ljubih, da se i vi ljubite

među sobom. Po tom će svi poznati da ste moji učenici ako uzimate ljubav među sobom. Jovan 13, 34. 35.

2. Šta treba da učinimo ako neki brat ili sestra greše?

„Braćo! ako i upadne čovek u kakav greh, vi duhovni ispravljajte takvoga duhom krotosti, čuvajući sebe da i ti ne budeš iskušan.” Gal. 6, 1.

U odnosu prema onima koji su pogrešili treba da se držimo zlatnog pravila koje je Isus uvek isticao (Mat. 7, 12). Za ovaj posao su sposobni samo oni koje Sveti Duh vodi i koji žive u potpunom skladu sa Božjom voljom. Cilj našeg postupanja sa onima koji greše treba da bude njihovo spasenje. Apostol Pavle je postupao odlučno i neustrašivo prema onima koji su hotimice grešili i živeli u grehu (1. Kor. 5, 3-5), ali nežno i strpljivo prema onima koji su pružali dokaze iskrenog pokajanja i nastojanja da žive novim životom (2. Kor. 2,5-11)

3. Kako treba da postupamo prema onome koji bi nas uvredio?

„Ako ti sagreši brat tvoj, idi i pokaraj ga među sobom i njim samim; ako te posluša, dobio si brata svoga. Ako li te ne posluša, uzmi sa sobom još jednoga ili dvojicu da sve reči ostanu na ustima dva ili tri svedoka. Ako li njih ne posluša, kaži crkvi; a ako li ne posluša ni crkve, da ti bude kao neznabožac i carinik.” Matej 18, 15-17.

Sve sporove treba da nastojimo da rešimo na miran način. Naročito treba da se čuvamo da ne pričamo drugima nepravdu što nam je naš brat učinio, već treba da u duhu krotosti i razumevanja sednemo i raspravimo stvar između brata i sebe.

Ako sami ne možemo problem raspraviti, onda treba da pozovemo još jednoga ili dvojicu - one koji nisu umešani u stvar, koji stoga mogu nepristrasnije čitavu stvar rasuditi i dati pravi savet onome koji je naneo uvredu ili štetu svome bratu.

Ako ne posluša njih, tek tada treba da se stvar iznese pred crkvu; a ako ne posluša ni crkvu, onda mora da bude isključen. Ali to ne znači da takvog treba prezreti, izbegavati ili zanemarivati. Treba uložiti napore da se takav vrati s krivog puta kao što činimo za one koji nisu nikad poverovali u Hrista.

4. Koja je naša dužnost prema onima koju su nam zgrešili i mole se da im oprostimo?

„Tada pristupi k njemu Petar i reče: Gospode! koliko puta ako mi sagriješi brat moj da mu oprostim? do sedam puta? Reče njemu Isus: ne velim ti do sedam puta, nego do sedam puta sedamdeset. Zato je carstvo nebesko kao čovjek car koji namisli da se proračuni sa svojijem slugama. I kad se počne računati, dovedoše mu jednoga dužnika od deset hiljada talanata. I budući da nemaše čim platiti, zapovjedi gospodar njegov da ga prodađu, i ženu njegovu i djecu, i sve što ima; i da mu se plati. No sluga taj pade i klanjaše mu se govoreći: gospodaru! pričekaj me, i sve ću ti platiti. A gospodaru se sažali za tijem slugom, pusti ga i dug oprost mu. A kad iziđe sluga taj, nađe jednoga od svojijeh drugara koji mu je dužan sto groša, i uhvativši ga davljaše govoreći: daj mi što si dužan. Pade drugar njegov pred noge njegove i moljaše ga govoreći: pričekaj me, i sve ću ti platiti. A on ne htje, nego ga odvede i baci u tamnicu dok ne plati duga. Vidjevši pak drugari njegovi taj događaj žao im bi vrlo, i otišavši kazaše gospodaru svojemu sav događaj. Tada

ga dozva gospodar njegov, i reče mu: zli slugo! sav dug ovaj oprostih tebi, jer si me molio. Nije li trebalo da se i ti smiluješ na svog drugara, kao i ja na te što se smilovah?” Matej 18, 21-33.

Naša je dužnost da oprostimo našem bratu ili sestri koji su nam zgrešili. Kada je Bog tolike grehe i slabosti nama oprostio i mi, kao njegova deca, moramo imati taj isti duh praštanja. Od našeg praštanja drugima zavisi koliko će Bog nama oprostiti naše grehe. To jasno izlazi iz ove Hristove priče o dvojici dužnika. Ko ima više ljubavi, on će moći više i lakše oprostiti. On će oprostiti od srca i sve zaboraviti. Hristos nas uči u Očenašu da opraštamo dugove drugima, kao što je On, Hristos, nama oprostio naše. Matej 6, 12. Opraštati iskreno i od srca je naša hrišćanska dužnost.

5. Kakvo obećanje je Hristos dao svojoj crkvi?

„Evo ja sam s vama, u sve dane do svršetka veka.” Matej 28, 20. drugi deo.

Kad je Bog s nama, nemamo se čega bojati. Naša budućnost je u njegovim rukama. On će namiriti sve naše duhovne potrebe. „Ko se sa Hristom sjedini, sjedinio se sa silom koju nikakva ljudska mudrost ni sila ne mogu nadvladati.”

33. Božji pristavi

Bog nas u Svetom pismu uči da smo mi Njegovi pristavi ili upravitelji. A od upravitelja se traži da se „veran nađe.” (1.Korinćanima 4:2.) Čovek nije apsolutni gospodar ni od čega u ovom svetu. Čovek je stvoreno biće i kao takav pripada svome Stvoritelju. On je takođe otkupljen, „stečen krvlju Hristovom” (Dela 20:28.), i tako iz ova dva razloga nije svoj. Bog je stvorio našu Zemlju, i ona je Njegova svojina. Zemlja i sve što je na njoj pripada Gospodu. (1.Dnevnika 29:11) On je vrhovni vlasnik svega. Međutim, On je svoje vlasništvo poverio čoveku na upravljanje. On očekuje da Ga mi priznamo kao Tvorca, i Vladara, i Gospodara našeg i cele Zemlje.

I BOG JE VLASNIK SVEGA I IZVOR SVAKOG DOBRA

1. Kome pripada Zemlja i sve njeno bogatstvo?

„Gospodnja je zemlja i što je god u njoj, vasiljena i sve što živi na njoj.” (Psalam 24:1.)

2. Šta je još Gospodnje?

„Moje je srebro i moje je zlato, govori Gospod nad vojskama.” (Agej 2:8.)

„Jer je moje sve gorsko zverje, i stoka po planinama na hiljade.” (Psalam 50:10.)

3. Šta nam Gospod daje?

„Divan si, Bože, u Svetinji svojoj! Bog Izrailjev daje silu i krepost narodu.” (Psalam 68:35.)

Gospod nam daje fizičke, duševne i duhovne snage.

4. Od koga čovek dobija snagu da stiče sredstva potrebna za život?

„Niti govori u srcu svom: moja snaga i sila moje ruke dobavila mi je ovo blago. Nego se opominji Gospoda Boga svojega; jer ti On daje snagu da dobavljaš blago, da bi potvrdio zavet svoj, za koji se zakleo ocima tvojim, kao što se vidi danas.” (5.Mojsijeva 8:17,18.)

5. Šta uči Sveto pismo o izvoru svakog dobra?

„Svaki dobri dar i svaki poklon savršeni odozgo je, dolazi od oca svetlosti u kojega nema promenjivanja ni menjanja videla i mraka.” (Jakov 1:17.)

II MI SMO BOŽJI PRISTAVI

1. Šta je Bog poverio našim praroditeljima Adamu i Evi na upravljanje?

„I uzevši Gospod Bog čoveka namesti ga u vrtu edemskom, da ga radi i da ga čuva.” (1.Mojsijeva 2:15.)

Bog je našim praroditeljima prepustio upravljanje Edemom. Rekao im je da slobodno jedu sa svakog drveta u vrtu, izuzev s jednoga: „Drveta od znanja dobra i zla”. Bog je ovo drvo odvojio za sebe da bi njime iskušao čovekovu vernost i poslušnost.

2. Šta je čovek trebalo da dokaže pridržavajući se Božje zapovesti da ne jede plod sa drveta poznanja dobra i zla?

Ne jedući plod sa toga drveta čovek je trebalo da dokaže da priznaje Boga kao Vlasnika svega. Ovim drvetom je Bog kušao čovekov karakter.

3. Čime Bog kuša čovekov karakter kada je u pitanju vreme?

„Sećaj se dana od odmora da ga svetkuješ. Šest dana radi, i svršuj sve poslove svoje. A sedmi je dan odmor Gospodu Bogu tvom; tada nemoj raditi ni jednoga posla, ni ti, ni sin tvoj, ni kći tvoja, ni sluga tvoj, ni sluškinja tvoja, ni živinče tvoje, ni stranac koji je među vratima tvojim. Jer je za šest dana stvorio Gospod nebo i zemlju, more i što je god u njima; a u sedmi dan počinu; zato je blagoslovio Gospod dan od odmora i posvetio ga.” (2.Mojsijeva 20:8–11.)

Bog je za sva vremena ostavio dva sredstva kojima kuša našu vernost – On je sebi zadržao jedan deo dobara koja nam je poverio na upravljanje i jedan deo vremena – Subotu.

III BOŽJI ODREĐENI DEO

1. Čime je Avram priznao da je Bog vlasnik neba i Zemlje?

„A Melhisedek car salimski iznese hleb i vino; a on beše sveštenik Boga Višnjega. I blagoslovi ga govoreći: Blagosloven da je Avram Bogu Višnjemu, čije je nebo i zemlja! I blagosloven da je Bog Višnji koji predade neprijatelje tvoje u ruke tvoje! I dade mu Avram desetak od svega.” (1.Mojsijeva 14:18–20.)

Ovo je prvi put da se u Svetom pismu izričito spominje deseti deo kao deo koji je Bog zadržao za sebe. Davanjem Bogu desetog dela od svojih prihoda vernici su priznavali Boga kao Vlasnika svega što imaju. Ovim činom Avram, otac vernih, ostavio je primer svima koji žele da služe Bogu i imaju deo u Božjem blagoslovu.

2. Da li je patrijarh Jakov razumeo ovaj princip?

„I učini Jakov zavet, govoreći: ako Bog bude sa mnom i sačuva me na putu kojim idem i da mi hleba da jedem i odela da se oblačim, i ako se vratim na miru u dom oca svoga, Gospod će mi biti Bog; a kamen ovaj koji utvrdih za spomen biće dom Božji; i što mi god daš, od svega ću deseto dati Tebi.” (1.Mojsijeva 28:20–22.)

3. Šta pripada Gospodu kao Njegov deo i kao Njegova svetinja?

„I svaki desetak zemaljski od useva zemaljskoga i od voća, Gospodnji je, svetinja je Gospodu.

Ali ko bi hteo otkupiti desetka svoga neka na cenu dometne još peti deo. I desetak od goveda i od sitne stoke, koje dođe pod štap pastirski, deseto, da je sveto Gospodu.” (3.Mojsijeva 27:30–32.)

4. Kako je Isus učio ljude ovom načelu?

„Teško vama književnici i fariseji, licemeri, što dajete desetak od metvice i od kopra i od kima, a ostaviste što je najpretežnije u zakonu: pravdu i milost i veru; a ovo je trebalo činiti i ono ne ostavljati.” (Matej 23:23.)

„I rekoše mu: ćesarev. Tada im reče: podajte, dakle, ćesarevo ćesaru i Božje Bogu.” (Matej 22:21.)

IV UPOTREBA BOŽJE SVOJINE

1. U koju je svrhu Bog u staro vreme odredio da se upotrebljava Njegov deo?

„A sinovima Levijevim evo dajem u nasledstvo sve desetke od Izrailja za službu njihovu što služe u Šatoru od sastanka.” (4.Mojsijeva 18:21.)

2. U koju je svrhu Hristos odredio da se upotrebljava Božja svojina danas?

„Ne znate li da oni koji vrše svetu službu od svetinje se hrane? i koji oltaru služe, s oltarom dele? Tako i Gospod zapovedi da oni koji Jevanđelje propovedaju od Jevanđelja žive.” (1.Korinćanima 9:13,14.)

U staro doba Avram je dao Melhisedeku deseti deo (1.Mojsijeva 14:18–20). Melhisedek je bio slika Isusa Hrista (Jevrejima 7:14–17). Isus je naš Poglavar sveštenečki. Kao što je Avram dao deseti deo Melhisedeku, tako mi dajemo Hristu, našem Poglavaru sveštenečkom „po redu Melhisedekovu” . Sve što damo za Božje delo, beleži se u Knjigu za spomen, i to je naše blago. (Malahija 3:17; Matej 6:19–21.)

V OBEĆANI BLAGOSLOV VERNIM PRISTAVIMA

1. Koji blagoslov je obećan vernim pristavima?

„Donesite sve desetke u sprema da bude hrane u mojoj kući, i okušajte me u tome, veli Gospod nad vojskama, hoću li vam otvoriti ustave nebeske i izliti blagoslov na vas da vam bude dosta. I zapretiću vas radi proždrljivcu, te vam neće kvariti roda zemaljskoga, i vinova loza u polju neće vam biti nerodna, veli Gospod nad vojskama.” (Malahija 3:10–12.)

„Ovo pak velim: koji s tvrdom seje, s tvrdom će i požnjeti; a koji blagoslov seje, s blagoslovom će i požnjeti. Svaki po volji svojega srca, a ne sa žalošću ili od nevolje; jer Bog ljubi onoga koji dragovoljno daje.” (2.Korinćanima 9:6,7.)

„Poštuj Gospoda imanjem svojim i prvinama od svega dohotka svoga; i biće pune žitnice tvoje obilja, i presipaće se vino iz kaca tvojih.” (Priče 3:9,10.)

Bog obećava materijalne i duhovne blagoslove onima koji su verni u poštovanju i prinošenju Božjeg dela.

2. Kakvu opomenu i savet daje Božja reč u odnosu prema upravljanju poverenim blagom?

„A koji hoće da se obogate oni upadaju u napasti i zamke, i u mnoge lude škodljive želje, koje potapaju čoveka u propast i pogibao.” (1.Timotiju 6:9,10.)

„A njima reče: gledajte i čuvajte se od lakomstva; jer niko ne živi onim što je suviše bogat.” (Luka 12:15.)

Bog je odredio da Njegov deo dajemo za propovedanje Jevanđelja. Osim toga On nas poziva da se žrtvujemo za pomaganje siromašnim, bolesnim, za podizanje molitvenih domova i njihovo održavanje, itd.

Dela ljubavi i dobročinstva su od Boga određena sredstva koja imaju cilj da nam pomognu da pobedimo svoju urođenu sebičnost i izgradimo karakter sličan karakteru našeg Gospoda Isusa Hrista, koji je nas radi osiromašio da bismo se mi Njegovim siromaštvom obogatili.

3. Koje obećanje daje Bog svojim vernim pristavima?

„Bejah mlad i ostareh, i ne videh pravednika ostavljena, ni dece njegove da prose hleba.” (Psalam 37:25.)

4. Šta će Bog učiniti za nas ako smo Mu verni?

„A Bog moj da ispuni svaku potrebu vašu po bogatstvu svome u slavi, u Hristu Isusu.” (Filibljanima 4:19.)

Apostol Pavle je primio darove, ne kao da su dati njemu, već Bogu, čiji je on sluga. (Filibljanima 4:18.)

U poslednje dane, pred Hristov dolazak, kad u svetu bude vladala velika oskudica, Božjem narodu biće osiguran hleb i voda. (Isaija 33:16.)

Niko ko služi Gospodu ne treba da se boji da će biti ostavljen i nezbrinut. Onima koji najpre traže carstvo Božje i žele da verno služe Bogu, dodaće se sve što je potrebno (Matej 6:33).